

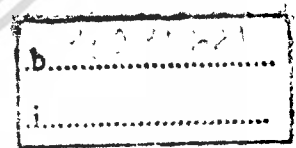
สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

โครงการออกแบบอุปกรณ์เครื่องแต่งกายสตรีโดยได้แรงบันดาลใจจาก โนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้
ให้ร้านจำหน่าย ภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต

(Women's Accessories Design Inspiration from Classical Thai Tune for Phuket FantaSea's souvenir shop)

เลขหมู่.....
เลขทะเบียน..... 95126
วัน,เดือน,ปี..... 21 พ.ค. 2552

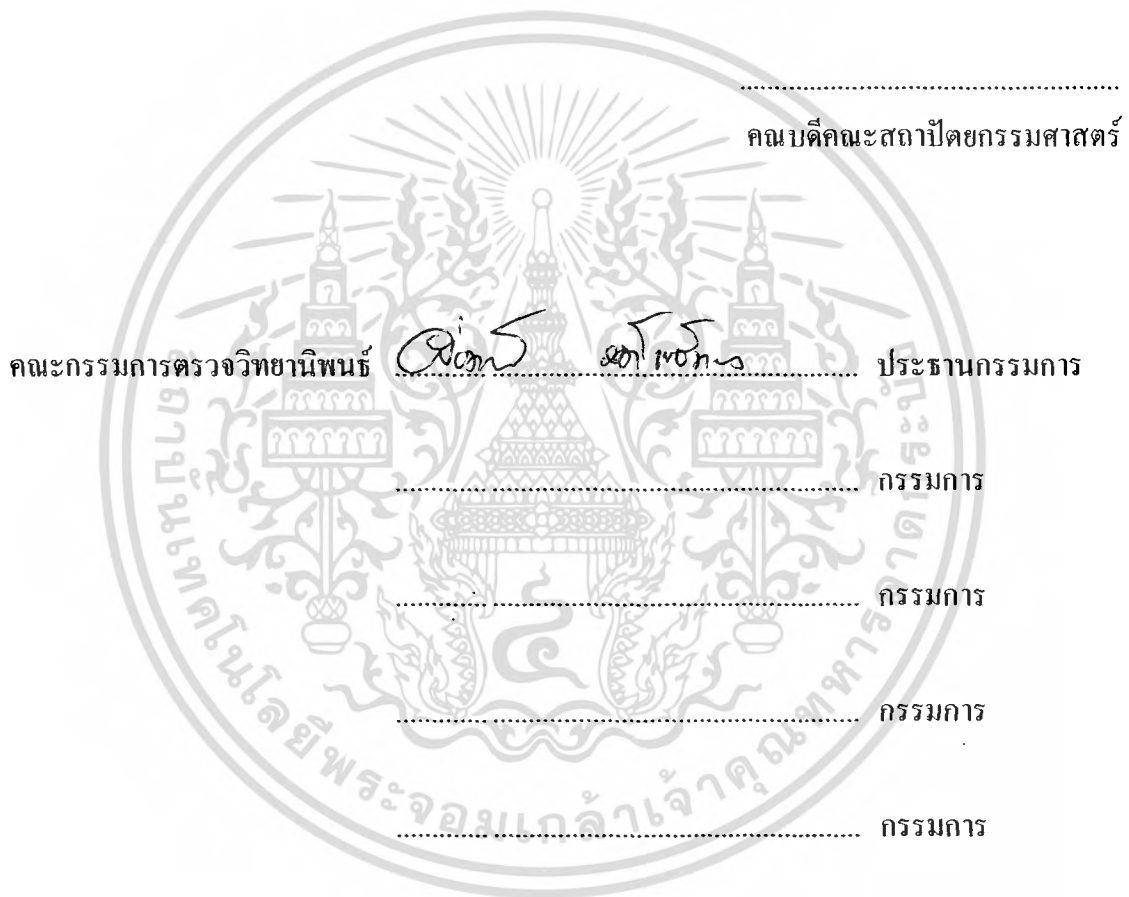

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2550-51

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาต

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคตามหลักสูตรปริญญาสถาปัตยกรรมศาสตร์
บัณฑิต

ทศพร สุวรรณ

(อาจารย์ปณาสาร สุขสงวน)
อาจารย์ที่ปรึกษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อโครงการนิพนธ์	: โครงการออกแบบอุปกรณ์เครื่องแต่งกายสตรีโดยได้แรงบันดาลใจจากโนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้ ให้ร้านจำหน่ายภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต
เจ้าของโครงการ	: นางสาวอัจฉิพร มัชฌิมะ รหัสนักศึกษา 46020222
วิทยานิพนธ์สาขา	: ออกแบบสิ่งทอ (Textile Design)
ภาควิชา	: ศิลปอุตสาหกรรม
ปีการศึกษา	: 2550 – 2551

บทคัดย่อ

ด้วยกระแสของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป สังคมไทยได้รับเทคโนโลยีและวัฒนธรรมจากชาติตะวันตกเข้ามาอย่างแพร่หลาย เห็นถึงวิถีชีวิตและขนบธรรมเนียมประเพณีที่เปลี่ยนไป การแสดงพื้นบ้านของชาวปักษ์ใต้ก็เช่นกันนับวันจะหาดูได้ยากและได้รับความสนใจน้อยลง จึงต้องการนำความรู้ทางด้านการออกแบบผลิตภัณฑ์และการออกแบบสิ่งทอที่เรียนมาเข้ามาใช้ผ่านงานออกแบบเพื่อให้เห็นคุณค่าความงามของศิลปะพื้นเมืองโนราห์ เผยแพร่ให้คงอยู่และเป็นที่ยอมรับมากขึ้น ในรูปแบบของที่ระลึกของแหล่งบันเทิงยามราตรีที่มีการนำเสนอศิลปวัฒนธรรมไทยประยุกต์ด้วยเทคโนโลยีขั้นสูง ภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต.

วัตถุประสงค์ของโครงการ

โครงการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อถ่ายทอดเอกลักษณ์ของการแสดงพื้นเมืองโนราห์ ผ่านทางผลงานการออกแบบของที่ระลึกอุปกรณ์แต่งกายสตรีให้ผู้คนได้รับรู้และซึมซับคุณค่าผ่านผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่สร้างประโยชน์ใช้สอยให้ผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่มีมากกว่าความสวยงาม

1. ออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายสตรีโดยได้แรงบันดาลใจจาก โนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้ ให้กับร้านจำหน่ายภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต
 2. ศึกษาโนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้ และนำมาใช้ประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้ร้านภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต
 3. เพื่อนำความรู้ทางด้านการออกแบบและการออกแบบสิ่งทอ รวมถึงศึกษาเทคนิคต่างๆ เช่น การ Discharge การสกรีนสีจิม สีลอย สกรีนฟอยล์ และการปักเลื่อมปักลาย เพื่อเข้ามาใช้ในงานออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์จริง
- สรุปขั้นตอนการวิจัยได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ศึกษาข้อมูลพื้นฐานเพื่อใช้ในการออกแบบ
2. ศึกษารายละเอียดของโนราห์และภูเก็ตแฟนตาซีเพื่อนำความรู้มาใช้
3. ศึกษาการทดลองการทำเทคนิคลงบนพื้นผ้าในรูปแบบต่างๆ

ผลิตภัณฑ์ในขอบเขตของโครงการ

เสื้อกั๊ก (Vest) 4 ตัว, ผ้าคลุมไหล่ (Shawl) 1 ผืน, สมุดบันทึก (Notebook) 1 เล่ม, กระเป๋าสะพายใบใหญ่ (Shoulder Bag) 1 ใบ, กระเป๋าใส่เครื่องสำอางค์ (Cosmetic Bag) 1 ใบ, กระเป๋าใส่เหรียญ (Purse) 5 ใบ, กระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง (Passport Bag) 1 ใบ, ผ้าคาดผม (Headband) 1 ชิ้น และเข็มขัด (Obi Belt) 1 เส้น.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

สำหรับความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้มีบุคคลมากมายอยู่เบื้องหลังความสำเร็จในครั้งนี้

ขอขอบคุณ พ่อกับแม่สำหรับความรักที่ทำให้เกาะเกิดมา ความอบอุ่น ความหวังใจที่มีมากมายไม่มีวันหมด ขอขอบคุณพ่อกับแม่ที่เชื่อในตัวเกาะ การตัดสินใจและสนับสนุนทุกความฝัน ขอขอบคุณสำหรับทุกอย่างในชีวิตของเกาะ พ่อกับแม่คือความภูมิใจและเป็นสิ่งที่ทำให้เกาะรู้สึกว่าจะไร้อะไรก็ไม่ได้เกิดเป็นลูกของพ่อกับแม่ค่ะ.

ขอขอบคุณ อาจารย์ปรีชาภรณ์ มัชฌิมะ (อาอ้อย) ผู้ที่แนะนำให้รู้จักที่นี่ คำปรึกษา คำกำลังใจ ความช่วยเหลือมากมาย เป็นความอบอุ่นของเกาะตลอดระยะเวลาที่อยู่กรุงเทพ

ขอขอบคุณ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันอันทรงเกียรติที่สอนให้ใช้ความคิดสร้างสรรค์ และใช้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์

ขอขอบคุณ อาจารย์ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรมทุกท่าน ที่ให้ความรู้ การเปิดโลกให้กว้าง คำแนะนำดีๆ และทำให้ได้รู้จักกับชีวิตความเป็นจริง ความอดทน ความพยายาม คิดเป็น ทำเป็น พุดเป็น และมีความเป็นมนุษย์ออกแบบมากขึ้น

ขอขอบคุณ อาจารย์ภาควิชาออกแบบสิ่งทอ อาจารย์วินัย อุดมทรัพย์, อาจารย์ศักดิ์จิระ เวียงเก่า, อาจารย์ผ่องศรี รอดโพธิ์ทอง, ดร.จรรยา อาชะสมิต, ดร.อุไรวรรณ ปิณฑนิยากุล และอาจารย์อรุณพล สุจิรภิญโญกุล สำหรับความรู้และคำแนะนำมากมายที่อาจารย์มอบให้

ขอขอบคุณ อาจารย์ปานสาร สุขสงวน อาจารย์ที่ปรึกษา สำหรับคำแนะนำดีๆ มุมมองใหม่ๆ ที่สอนให้เลือก ให้กล้า ให้คิดอย่างต่างและสร้างสรรค์มากขึ้น สอนให้รู้จักความสุขบนความเสี่ยง การใช้ชีวิตที่บางครั้งก็ต้องเสี่ยงต้องกล้าเพราะถ้าไม่กล้าในที่สุดชีวิตก็จะไม่มีสีสันอะไรเลย และอย่าปล่อยให้คำพูดหรือความคิดของคนอื่นมาครอบงำเรา ขอขอบคุณนะค่ะ

ขอขอบคุณ บริษัทภูเก็ตเฟรนด์ที่อำนวยความสะดวกและให้ข้อมูล

ขอขอบคุณ คุณไอซ์ (หัวหน้าประชาสัมพันธ์) ที่คอยอำนวยความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลของบริษัทภูเก็ตเฟรนด์

ขอขอบคุณ พี่เป๋ม พี่ประชาสัมพันธ์บริษัทภูเก็ตเฟรนด์ สำหรับคำแนะนำดีๆ การช่วยเหลือต่างๆ

ขอบคุณ เพื่อนร่วมกลุ่ม ผึ้ง วัน และแซง สำหรับ ความรัก ความหวังใจ รอยยิ้มและน้ำตาที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุข มิตรภาพที่ดีที่มีให้กันตลอดระยะเวลา 5 ปีที่อยู่ที่นี่และเส้นทางต่อไปในอนาคต พวกเธอเป็นอีกอย่างที่ทำให้เราไม่รู้สึกเหงาเมื่อมาอยู่ที่นี่

ขอบคุณ สุวิตา เพชรทับ (ผึ้ง) ที่เป็นทั้งเพื่อน พี่ ที่ปรึกษา และญาติผู้ใหญ่ผู้มองการณ์ไกลในทุกๆเรื่อง ทำให้เป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ขอบคุณสำหรับกำลังใจ การดูแลน้องคนนี้ ความช่วยเหลือและสีสันมากมายที่ผึ้งมิให้เกาะ ผึ้งเป็นอีกอย่างที่ทำให้เกาะรู้สึกเหมือนอยู่ไม่ไกลบ้าน

ขอบคุณ เอมองค์ กองมะเร็ง (แซง) ผู้หญิงที่เหมือนบอบบางแต่แข็งแรง ความอ่อนโยน ความห่วงใยที่มีให้กันเสมอมา ทำให้ได้รู้ได้เห็นอะไรที่ต่างออกไป ขอบคุณสำหรับความสำเร็จที่แซงคอยช่วยเหลือ

ขอบคุณ พิรารรณ น้ำดอกไม้ (วัน) เพื่อนที่ถูกคอกอกใจ ความคิดดีๆ ความรู้คำแนะนำดีๆมากมายจากเธอ ความห่วงใยที่ถามไถ่อยู่เสมอๆ

และเพื่อนๆบ้านสิริธรที่น่ารักทุกคน ที่ทำให้ชีวิตการทำวิทยานิพนธ์ในภาคเรียนนี้สนุกและมีสีสันขึ้นมากๆ

ขอบคุณ ศิริจันทร์ เจริญศิริสุทธิกุล (โบว์) เพื่อนผู้หญิงที่มีความสามารถมากมาย
ขอบคุณ โบว์สำหรับการกำจัดไวรัส ความรู้ต่างๆที่สอนให้ ความมีน้ำใจของโบว์ และที่ทำให้เราได้เข้ามาเป็นส่วนร่วมของบ้านนี้

ขอบคุณ บวรวงษ์ ยอดเมือง (ปูน) เพื่อนร่วมภาควิชาออกแบบสิ่งทอ พ่อครัวชาวเหนือผู้มีรสนิยม สำหรับทุกความช่วยเหลือ เสียงหัวเราะความคิดมุมมองแปลกๆที่เหมือนจะดี ที่ทำให้เราอยากมองโลกได้กว้างและสบายแบบปูนบ้าง

ขอบคุณ ชญานี ศรีวราเกษรดิ (น้อยหน้า) สารทิและระถิจี ผู้ที่มีความเมตตาให้สัตว์ทั้งโลก มองโลกในแง่ดี ในมุมมองแปลกๆ ที่คอยแนะนำความคิดดีๆ ทำให้เราได้ลองมองโลกแปลกๆอย่างเธอบ้าง

ขอบคุณ ภัควัฒน์ ฉันทสวัสดิ์ (อุ๋) ผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์และกราฟฟิกที่คอยแนะนำความรู้ หนังสือดีๆมุมมองสร้างสรรค์ เป็นเพื่อนเล่นเกมเล่นกีฬาที่ไปกันทุกที

ขอบคุณ จาดิ กิรติพันธ์ (ปิงเอ๋อ) แม่ครัวของบ้านสำหรับอาหารอร่อยๆและมุกตลกๆ

ขอบคุณ ธนพล สมาน (หมาน) สำหรับเสียงหัวเราะ ความห่วงใยความทรงจำดีๆ สิ่งต่างๆที่คอยทำให้ รวมทั้งจักรเย็บผ้าที่ให้ซั่มตอนทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนีและเป็นที่มาให้ชนะงานประกวด

ขอบคุณ วัชร คุณิย์พันธุ์ (ตั้ง) สำหรับพี่ชายที่แสนดี ความคิดแบบผู้ใหญ่ ทุกอย่างที่คอยสอนคอยแนะนำ ทำให้ได้รู้จักคิดและมองโลกไกลมากขึ้น

ขอบคุณ ณัชชา โพธิ์อุดม (ป๊วย) สำหรับประสบการณ์ฝึกงานที่น่าประทับใจที่โคราชที่ทำให้เราได้รู้จักกันมากขึ้น ขอบใจในความรักรความห่วงใยที่ป๊วยมิให้เสมอ

ขอบคุณ เอกชัย เจนวิไลศิลป์ (ชัย) สำหรับเสียงหัวเราะ ความช่วยเหลือ คำแนะนำที่พยายามจะให้เราไปทำงานที่ภูเก็ต และหวังว่าจะได้ไปเที่ยวกันในอนาคตกับเพื่อนๆ

ขอบคุณ เพื่อนๆร่วมภาควิชาออกแบบสิ่งทอทุกคนที่ร่วมทุกข์ ร่วมสุขมาด้วยกัน

ขอบคุณ พี่บอย เจ้าหน้าที่โรงปฏิบัติงาน ที่คอยให้ความช่วยเหลืออยู่เสมอ

ขอบคุณ น้องเต้ ศอ.3 ที่คอยช่วยเหลือ พี่บีม น้องกานต์ พี่น้องรหัสที่คอยช่วยเหลือ, ขอบใจเพื่อนร่วมรหัสอีก เล็กและเพลง และพี่น้องร่วมสายรหัส 03 และ 46 ทุกคนที่คอยห่วงใยถามไถ่

ขอบคุณ เพื่อนๆร่วม ศอ.5 ทั้งสองห้อง ที่คอยสร้างรอยยิ้มเสียงหัวเราะ สีสนับ ความประทับใจ ความคิดมุมมองแบบเด็กสถาปัตย์ ทุกๆอย่างที่มอบให้ ทำให้เราผ่านทุกข์และมีความสุขมากกับสถาปัตย์และไอทีแห่งนี้

ขอบคุณ อศนียา จันทรมณี (แม็กซ์) เพื่อนกัลยาณิที่คอยช่วยเหลือ ให้คำปรึกษา คำแนะนำ ความสุขรอยยิ้ม กำลังกายและกำลังใจมาตลอดระยะเวลา 11 ปี และเธอทำให้เรารู้จักคำว่าเพื่อนแท้

ขอบคุณ อัจฉิพร มัชฌิมกะ (เกาะ) สำหรับการเป็นเพื่อนร่วมทางที่แสนดีไปไหนไปกันทุกที่ ความอดทน ความพยายาม และหวังว่าอนาคตเกาะจะมั่นใจและกล้าตัดสินใจมากกว่านี้นะ

ขอบคุณทุกอย่างที่ทำให้เราได้มาเจอกัน ได้มาอยู่ มารู้จัก ID ลาดกระบัง.

สารบัญ

	หน้า
อนุมัติผล	
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ฉ
สารบัญภาพ	ช
สารบัญตาราง	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความสำคัญของวิทยานิพนธ์	3
1.2 วัตถุประสงค์	4
1.3 ปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางการแก้ไข	4
1.4 ความเป็นไปได้ของโครงการ	5
1.5 ขอบเขตของการทำวิทยานิพนธ์	6
1.6 แนวทางการศึกษาวิจัย	7
1.7 ผลที่คาดว่าจะได้รับ	9
บทที่ 2 การค้นคว้าและการสรุปผลข้อมูล	
2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับโนราห์	10
2.1.1 ประวัติความเป็นมาของโนราห์	10
2.1.2 การแต่งกาย	13
2.1.3 ท่ารำ	19
2.1.4 การร้อง	23
2.1.5 เครื่องดนตรีโนราห์	25
2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับภูเก็ตแฟนตาซี	
2.2.1 ประวัติความเป็นมา	27
2.2.2 รางวัลที่ได้รับ	28
2.2.3 กิจกรรมภายในโครงการ	29
2.2.4 จุดเด่นและเอกลักษณ์ที่สำคัญ	29
2.2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกของภูเก็ตแฟนตาซี	32
2.2.6 ราคาสินค้าในบริเวณหมู่บ้านหรรษา	36

	หน้า
2.2.7 ข้อมูลตราสัญลักษณ์	38
2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค	
2.3.1 ภายนอกและขนาดสัดส่วนของกลุ่มเป้าหมาย	43
2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ในขอบเขตของโครงการ	
2.4.1 หลักการเบื้องต้นในการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี	46
2.4.2 วัสดุและอุปกรณ์ประกอบกระเป๋าก	50
2.4.3 กรรมวิธีการผลิตกระเป๋าก	61
2.4.4 การวิเคราะห์ข้อมูลผลิตภัณฑ์ในโครงการ	62
2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในโครงการ	
2.5.1 5.1 เส้นใย	76
2.5.2 เส้นใยสังเคราะห์	81
2.5.3 เส้นใยผสม	82
2.5.4 ผ้าปาเต๊ะ	84
2.5.5 ข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคการทำงาน	101
2.5.6 การพิมพ์ฟอยล์	105
2.6 การเลือกใช้สี	107
2.7 การออกแบบลายพิมพ์ผ้า	108
2.8 จิตวิทยากับสวดลาย	115
2.9 หลักในการออกแบบ	116
2.10 การวิเคราะห์สีของโนราห์	120
2.11 ตัวอย่างการทดลอง	123
บทที่ 3 การพัฒนาการออกแบบ	128
3.1 แบบร่างและการพัฒนาการออกแบบ	128
บทที่ 4 การนำเสนองานออกแบบ	134
บทที่ 5 บทสรุปการออกแบบและข้อเสนอแนะ	152
บรรณานุกรม	155
ภาคผนวก	
แบบสอบถาม	158
ประวัติการศึกษา	160

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 : แสดงตัวอย่างเครื่องแต่งกายของโนราห์	1
ภาพที่ 2 : แสดงภาพบรรยากาศในหมู่บ้านหรรษา ภูเก็ตแฟนตาซี	3
ภาพที่ 2 : แสดงภาพบรรยากาศในหมู่บ้านหรรษา ภูเก็ตแฟนตาซี	13
ภาพที่ 4 : เครื่องลูกปัก – บ่า (เครื่องแต่งกายโนราห์)	14
ภาพที่ 5 : เครื่องลูกปัก – ปิ้งคอ (เครื่องแต่งกายโนราห์)	14
ภาพที่ 6 : เครื่องลูกปัก – พานอก (เครื่องแต่งกายโนราห์)	14
ภาพที่ 7 : ปีกนกแอ่น (เครื่องแต่งกายโนราห์)	15
ภาพที่ 8 : ทับทรวง (เครื่องแต่งกายโนราห์)	15
ภาพที่ 9 : ปีก (เครื่องแต่งกายโนราห์)	16
ภาพที่ 10 : หน้าพลา (เครื่องแต่งกายโนราห์)	16
ภาพที่ 11 : กำไลคั่นแขน (เครื่องแต่งกายโนราห์)	17
ภาพที่ 12 : กำไลปลายแขน (เครื่องแต่งกายโนราห์)	17
ภาพที่ 13 : เต็บ (เครื่องแต่งกายโนราห์)	17
ภาพที่ 14 : แสดงรายละเอียดภาพเครื่องแต่งกายโนราห์	18
ภาพที่ 15 : แสดงตัวอย่างท่ารำของโนราห์	19
ภาพที่ 16 : แสดงการรำเฉพาะอย่าง ท่ารำบทครูสอน	21
ภาพที่ 17 : แสดงการรำเฉพาะอย่าง ท่ารำบทครูสอน (ต่อ)	22
ภาพที่ 28 : ทับโนราห์หรือโทน (เครื่องดนตรีโนราห์)	25
ภาพที่ 29 : กลองทัด (เครื่องดนตรีโนราห์)	26
ภาพที่ 30 : ปี่ (เครื่องดนตรีโนราห์)	26
ภาพที่ 31 : โหม่ง (เครื่องดนตรีโนราห์)	26
ภาพที่ 32 : ฉิ่ง (เครื่องดนตรีโนราห์)	27
ภาพที่ 33 : แตรระ (เครื่องดนตรีโนราห์)	27
ภาพที่ 34 : บรรยากาศด้านนอกของโรงละครวังไอยรา	30
ภาพที่ 35 : บรรยากาศชมหัตถกรรมกมลา	30
ภาพที่ 36 : แสดงตัวอย่างบรรยากาศในหมู่บ้านหรรษา	31
ภาพที่ 37 : บรรยากาศกัศัตถาคารมโนราห์ทอง	32
ภาพที่ 38 : บรรยากาศร้าน Nature by Colour	33

	หน้า
ภาพที่ 39 : บรรยายภาพร้าน Yellow Submarine	33
ภาพที่ 40 : บรรยายภาพร้าน Some Where In Some Time	34
ภาพที่ 41 : บรรยายภาพร้าน Eng & Chang	35
ภาพที่ 42 : บรรยายภาพร้าน Lanna Royal Thai Silk Shop	35
ภาพที่ 43 : บรรยายภาพร้าน Isan Lady (อีสานเลดี้)	36
ภาพที่ 44 : ตัวอย่างข้อมูลสินค้าที่ระลึกประกอบตารางราคา ของภูเก็ตแฟนตาซี	37
ภาพที่ 45 : แสดงรูปตราสัญลักษณ์สมบูรณ์แบบ	39
ภาพที่ 46 : แสดงรูปแบบการใช้ตราสัญลักษณ์แบบที่ 2	39
ภาพที่ 47 : แสดงรูปแบบการใช้ตราสัญลักษณ์แบบที่ 3	39
ภาพที่ 48 : แสดงรูปแบบที่ 4	40
ภาพที่ 49 : แสดงรูปแบบการใช้ตราสัญลักษณ์แบบที่ 5	40
ภาพที่ 50 : แสดงรูปแบบการใช้ตราสัญลักษณ์แบบที่ 6	41
ภาพที่ 51 : แสดงข้อภาพลักษณ์และความสนใจของกลุ่มเป้าหมาย	42
ภาพที่ 52 : แสดงขนาดสัดส่วนโดยเฉลี่ยของมือคนในการใช้งานกระเป๋าถือ (1)	43
ภาพที่ 53 : แสดงขนาดสัดส่วนโดยเฉลี่ยของมือคนในการใช้งานกระเป๋าถือ (2)	44
ภาพที่ 54 : แสดงขนาดสัดส่วนโดยเฉลี่ยของศีรษะสตรี	45
ภาพที่ 55 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบคงรูป	46
ภาพที่ 56 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบกึ่งคงรูป แบบมีก้นกระเป๋า	47
ภาพที่ 57 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบกึ่งคงรูป แบบไม่มีก้นกระเป๋า	47
ภาพที่ 58 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบไม่คงรูป	48
ภาพที่ 59 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบมีหูหิ้ว	48
ภาพที่ 60 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบหนีบ	49
ภาพที่ 61 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกึ่งสะพาย	49
ภาพที่ 62 : แสดงตัวอย่างรูปแบบสะพาย	50
ภาพที่ 63 : แสดงตัวอย่างตัวอย่างการรองชั้นในกระเป๋า	51
ภาพที่ 64 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของห่วงปรับขนาด	52
ภาพที่ 65 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของการปรับขนาดแบบหัวเข็มขัด	52
ภาพที่ 66 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของการปรับขนาดแบบเกี่ยว	53
ภาพที่ 67 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของการปรับขนาดแบบหัวเข็มขัด	53

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หน้า

ภาพที่ 68 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของการปรับขนาดแบบรูด	54
ภาพที่ 69 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของตัวล็อกแบบบิด	55
ภาพที่ 70 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของตัวล็อกแบบหมุน	55
ภาพที่ 71 : แสดงตัวอย่างภาพแสดงกระเป๋าแบบซิป	56
ภาพที่ 72 : แสดงตัวอย่างภาพแสดงซิปแบบทั่วไป	56
ภาพที่ 73 : แสดงตัวอย่างภาพแสดงซิปแบบซ่อน	57
ภาพที่ 74 : แสดงตัวอย่างภาพแสดงซิปเปิดท้าย	57
ภาพที่ 75 : แสดงภาพแสดงซิป Two-Way Head To Head closed End	58
ภาพที่ 76 : แสดงภาพแสดงซิป Coverall	58
ภาพที่ 77 : แสดงภาพแสดงซิป Two-Way Back To Back closed End	59
ภาพที่ 78 : แสดงภาพแสดงเวลโครเทป (Velcro)	59
ภาพที่ 79 : แสดงภาพกระเป๋าที่ใช้กระดุมแบบมีริงดุม	60
ภาพที่ 80 : แสดงภาพกระเป๋าที่ใช้กระดุมแบบกด	60
ภาพที่ 81 : ภาพแสดงกระเป๋าที่ใช้กระดุมแม่เหล็ก	61
ภาพที่ 82 : แสดงรูปแบบของเสื้อยืดที่เซ็ทแบบต่างๆ	65
ภาพที่ 83 : แสดงรูปแบบของเสื้อโปโลแบบต่าง	66
ภาพที่ 84 : กระเป๋าใส่เหรียญรูปทรงเรขาคณิต	68
ภาพที่ 85 : กระเป๋าใส่เหรียญรูปทรงการ์ตูน	68
ภาพที่ 86 : แสดงตัวอย่าง Passport Bag ขนาดเล็ก	69
ภาพที่ 87 : แสดงตัวอย่าง Passport Bag ขนาดกลาง	69
ภาพที่ 88 : แสดงตัวอย่าง Passport Bag ขนาดใหญ่	70
ภาพที่ 89 : แสดงผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า	71
ภาพที่ 90 : แสดงลักษณะผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส	72
ภาพที่ 91 : แสดงลักษณะผ้าคลุมไหล่รูปสามเหลี่ยม	72
ภาพที่ 92 : แสดงลักษณะผ้าคาดผมแบบมีโครงสร้าง	73
ภาพที่ 93 : แสดงลักษณะผ้าคาดผมแบบไม่มีโครงสร้าง	74
ภาพที่ 94 : แสดงลักษณะผ้าคาดผมแบบวงกลม	74
ภาพที่ 95 : แสดงลักษณะผ้าคาดผมแบบสายผูก	75

	หน้า
ภาพที่ 96 : แสดงเข็มขัดแบบทั่วไป	76
ภาพที่ 97 : เข็มขัดแบบผูก	76
ภาพที่ 98 : การทำลายผ้าปาเต๊ะด้วยการเขียนและด้วยการพิมพ์ด้วยแม่พิมพ์	85
ภาพที่ 99 : แสดงการแต่งกายด้วยผ้าบาติกของสตรี ในสมัยแรกๆ	86
ภาพที่ 100 : แสดงผ้าบาติกสีครามและสีขาวย ซึ่งเป็นสีที่นิยมในช่วงแรกๆ	87
ภาพที่ 101 : แสดงผ้าบาติกสีน้ำตาล ซึ่งสีแดง สีน้ำตาล สีเหลือง	88
ภาพที่ 102 : แสดงการทำผ้าบาติกจากเครื่องมือที่เป็นแม่พิมพ์โลหะทองแดง	89
ภาพที่ 103 : แสดงลักษณะผลและต้นเม็งกูดู (Mengudu) ที่ให้สีแดง	92
ภาพที่ 104 : แสดงลักษณะของจันดิงเขียนลาย	93
ภาพที่ 105 : แสดงตัวอย่างแม่พิมพ์ทองแดง ในการพิมพ์แบบลายพิมพ์	94
ภาพที่ 106 : แสดงตัวอย่างการแต่งกายด้วยผ้าปาเต๊ะของสตรีในอินโดนีเซีย	95
ภาพที่ 107 : แสดงผ้าบาติกเขียนแบบลายในชีวิตประจำวันของชาวจิเรอบน	96
ภาพที่ 108 : แสดงลายผ้าปาเต๊ะลายนกฟีนิกซ์	97
ภาพที่ 109 : แสดงลักษณะผ้าโสร่งปาเต๊ะของชาวอินโดนีเซีย	98
ภาพที่ 110 : แสดงตัวอย่างผ้าปาเต๊ะที่พิมพ์ในระบบอุตสาหกรรม	100
ภาพที่ 111 : แสดงตัวอย่างการพิมพ์แบบอุตสาหกรรมของผ้าปาเต๊ะในปัจจุบัน	101
ภาพที่ 112 : แสดงตัวอย่างแผ่นฟอยล์ที่ใช้ในการอัดฟอยล์	105
ภาพที่ 113 : แสดงลักษณะของกาวสำหรับอัดฟอยล์	105
ภาพที่ 114 : แสดงขั้นตอนในการพิมพ์ฟอยล์ (Screen Foil)	106
ภาพที่ 115 : แสดงลายขอบสำหรับแต่งริม	108
ภาพที่ 116 : แสดงลวดลายแบบระบบเนื้อที่ไม่จำกัด	109
ภาพที่ 117 : แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว	110
ภาพที่ 118 : แสดงลวดลายขนาดเล็ก	110
ภาพที่ 119 : แสดงลวดลายขนาดกลาง	110
ภาพที่ 120 : แสดงลวดลายขนาดใหญ่	111
ภาพที่ 121 : แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยม	112
ภาพที่ 122 : แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน	113
ภาพที่ 123 : แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวตั้ง	113
ภาพที่ 124 : แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร	113

	หน้า
ภาพที่ 125 : แสดงการต่อสายในลักษณะสามเหลี่ยม	114
ภาพที่ 126 : แสดงการต่อแบบลวดตาข่าย	114
ภาพที่ 127 : แสดงการต่อสายในลักษณะหกเหลี่ยม	114
ภาพที่ 128 : แสดงการต่อสายในลักษณะวงกลม	115
ภาพที่ 129: แสดงลวดลายที่ต่อแบบ Scale Network	115
ภาพที่ 130 : แสดงแผนที่ทางความคิด (My Mapping)วิเคราะห์คำว่า “ ของที่ระลึก ”	118
ภาพที่ 131 : แสดงแผนที่ทางความคิด (Mind Mapping)วิเคราะห์คำว่า “ภูเก็ตแฟนตาซี”	119
ภาพที่ 132 : แสดงแผนที่ทางความคิด (Mind Mapping)วิเคราะห์คำว่า “ โนราห์ ”	119
ภาพที่ 133: แสดงแถบสีของโนราห์	120
ภาพที่ 134: แสดงตัวอย่างผลิตภัณฑ์ของแถบเอพริกา	120
ภาพที่ 135 : แสดงแถบสีของเครื่องแต่งกาย โนราห์	121
ภาพที่ 136 : แสดงเอกลักษณ์ของ โนราห์	122

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1: แสดงปัญหา-แนวทางการแก้ปัญหา	5
ตารางที่ 2 : แสดงตัวอย่างรายการสินค้าและราคาของที่ระลึกในภูเก็ตแฟนตาซี	38
ตารางที่ 3 : แสดงสัดส่วน โยเกิร์ตของสตรีช่วงอายุ 20 – 35 ปี	44
ตารางที่ 4 : แสดงการวิเคราะห์และสรุปขนาดกระเป๋าใส่เหรียญ	62
ตารางที่ 5 : แสดงการวิเคราะห์และสรุปกระเป๋าใส่เครื่องสำอางค์	63
ตารางที่ 6 : แสดงการวิเคราะห์และสรุปกระเป๋าสะพายไหล่(Shoulder Bag)	64
ตารางที่ 7 : แสดงการวิเคราะห์และสรุปกระเป๋าเอกสารเดินทาง(Passport Bag)	64
ตารางที่ 8 : แสดงขนาดสัดส่วนเสื้อผ้าหญิง	67
ตารางที่ 9 : แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยผ้า	77
ตารางที่ 10 : แสดงคุณสมบัติของผ้าใบ	79
ตารางที่ 11 : แสดงคุณสมบัติของผ้าไหม	80
ตารางที่ 12 : แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของลินิน	81
ตารางที่ 13 : แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของไนลอน	82
ตารางที่ 14 : แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของโพลีเอสเตอร์	83
ตารางที่ 15 : แสดงตัวอย่างการทดลอง ลวดลาย 2 มิติ และเทคนิค	123
ตารางที่ 16 : แสดงตัวอย่างการทดลอง ลวดลาย 2 มิติ และเทคนิค	124
ตารางที่ 17 : แสดงตัวอย่างการทดลอง	125
ตารางที่ 18 : แสดงตัวอย่างการทดลอง	126
ตารางที่ 19 : แสดงตัวอย่างการทดลอง	127
ตารางที่ 20 : วิเคราะห์ราคากระเป๋าสะพายไหล่ (Shoulder Bag)	146
ตารางที่ 21 : วิเคราะห์ราคากระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง (Passport Bag)	147
ตารางที่ 22 : วิเคราะห์ราคากระเป๋าเครื่องสำอางค์ (Cosmetic Bag)	147
ตารางที่ 23 : วิเคราะห์ราคากระเป๋าใส่เหรียญ (Purse)	148
ตารางที่ 22 : วิเคราะห์ราคาเข็มขัดผูกเอว (Obi-Belt)	149
ตารางที่ 23 : วิเคราะห์ราคาผ้าคาดผม (Head Band)	149
ตารางที่ 24 : วิเคราะห์ราคาสมุดบันทึก (Notebook)	150
ตารางที่ 25 : วิเคราะห์ราคาผ้าคลุมไหล่ (Shawl)	150
ตารางที่ 26 : วิเคราะห์ราคาเสื้อกั๊ก (Vest)	151

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

ภาคใต้ ถือเป็นดินแดนอารยธรรมเก่าแก่อีกดินแดนหนึ่ง ตามหลักฐานทางโบราณคดีระบุไว้ว่าแหลมมลายูเป็นศูนย์กลางการค้าขายมานานและมีเมืองที่เจริญรุ่งเรืองหลายแห่ง ก่อเกิดเป็นเอกลักษณ์ศิลปะการแสดงพื้นบ้านซึ่งถือเป็นสิ่งสะท้อนถึงศิลปวัฒนธรรมของชาวปักษ์ใต้ไว้มากมาย เช่น เพลงบอก เพลงนา กาหลอ ร้องเงิ้ง กรือโตะ ลิเกป่า หนังตะลุงและ โนราห์ แต่ด้วยกระแสของโลกที่เปลี่ยนแปลงไป สังคมไทยได้รับเทคโนโลยีและวัฒนธรรมจากชาติตะวันตกเข้ามาอย่างแพร่หลาย เห็นถึงวิถีชีวิตและขนบธรรมเนียมประเพณีที่เปลี่ยนแปลงไป การแสดงพื้นบ้านของชาวปักษ์ใต้ก็เช่นกันนับวันจะหาผู้ได้ยากและได้รับความสนใจน้อยลง รวมถึงศิลปะการแสดงโนราห์ ที่นับวันจะเลือนหายไปจากความทรงจำของชาวปักษ์ใต้มากขึ้นทุกที

โนราห์ เป็นศิลปะพื้นเมืองภาคใต้ สันนิษฐานกันว่าได้รับอิทธิพลจากการร่ายรำของอินเดียโบราณ เป็นศิลปะการแสดงพื้นเมืองของภาคใต้ที่มีเสน่ห์ของความเป็นศิลปะการแสดงและเอกลักษณ์ที่บ่งบอกความเป็นปักษ์ใต้ไว้อย่างน่าชื่นชม มีเอกลักษณ์ที่ชัดเจน เช่น ท่ารำ การร้อง การทำบท โดยเฉพาะการแต่งกายที่มีเอกลักษณ์โดดเด่นด้วยสวดสายเฉพาะและสีสันของลูกบิด แต่ในปัจจุบันศิลปะพื้นเมืองโนราห์นับวันจะหาผู้ได้ยากและได้รับความสนใจน้อยลง จึงอยากนำความรู้ทางด้านการออกแบบและการออกแบบสิ่งทอที่เรียนมาเข้ามาใช้ผ่านงานออกแบบเพื่อให้เห็นคุณค่าความงามของศิลปะพื้นเมืองโนราห์ เผยแพร่ให้คงอยู่และเป็นที่ยึดมั่นมากขึ้น

ภาพที่ 1 : แสดงตัวอย่างเครื่องแต่งกายของโนราห์

ที่มา: www.moradokthai.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจุบันธุรกิจการท่องเที่ยวทางภาคใต้ถือเป็นอีกธุรกิจหนึ่งที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศไทยเป็นอย่างมากเนื่องจากสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆมีความสวยงาม เป็นที่ชื่นชอบของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและต่างชาติ ภูเก็ตถือเป็นเกาะหนึ่งที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจและนิยมไปเป็นจำนวนมาก ได้ชื่อว่าเป็นไข่มุกแห่งอันดามัน เป็นเมืองท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงไปทั่วโลก ในด้านความสวยงามของทิวทัศน์ ธรรมชาติป่าเขา หาดทราย น้ำทะเลสีฟ้าสดใส มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพื่อการท่องเที่ยวทางทะเลเพื่อบริการนักท่องเที่ยวอย่างครบครัน อีกทั้งมี ภูเก็ตแฟนตาซี แหล่งบันเทิงยามราตรีที่มีการนำเสนอศิลปวัฒนธรรมไทยประยุกต์ด้วยเทคโนโลยีขั้นสูงและนอกเหนือจากความประทับใจที่นักท่องเที่ยวมักกลับไปด้วยแล้วของที่ระลึกก็เป็นอีกอย่างที่นักท่องเที่ยวให้ความสนใจ โดยร้านจำหน่ายผลิตภัณฑ์สินค้าที่ระลึกต่างๆจะอยู่ในส่วนที่เรียกว่า หมู่บ้านหรรษา ซึ่งเป็นส่วนที่ผู้เข้าชมโชว์ของภูเก็ตแฟนตาซีทุกคนนั้นต้องผ่าน มีผลิตภัณฑ์มากมายตั้งแต่งานหัตถกรรมงานมืออย่างเครื่องจักสาน งานไม้ งานแกะสลัก สินค้าราคาสูงอย่างเครื่องเงิน เครื่องประดับจากไข่มุก เครื่องเบญจรงค์ และผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกทั่วไป เช่น เสื้อยืด หมวก ตุ๊กตา กระเป๋า แก้วเซรามิกส์ พัด ที่ทับกระดาษ เข็มกลัด พวงกุญแจ แม่เหล็กติดตู้เย็น มีของที่ระลึกจากทุกภาคมารวมกัน ส่วนของภาคใต้เช่น ผ้าปาเต๊ะ ผ้าบาติก และหนังตะลุง ของที่ระลึกที่นี้มีหลากหลายแบ่งได้ประมาณสามประเภท คือ มีความประณีตสวยงามละเอียดให้คุณค่าทางจิตใจมีรูปแบบที่ดูเป็นไทยแต่ไม่เหมาะสมในการใช้งานหรือเหมาะที่จะเป็นของตกแต่งเพื่อความงามมากกว่าใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น เครื่องเบญจรงค์ ภาพเขียน ตุ๊กตาชาววัง ประเภทที่สอง สามารถใช้งานได้ดีแต่ยังไม่มีความต่างจากสินค้าในท้องตลาดมากนักเพียงแต่อยู่ในลิขสิทธิ์ของภูเก็ตแฟนตาซีเช่น หมวก กระเป๋า เสื้อยืดที่มีเพียงกราฟฟิคตราสัญลักษณ์ของภูเก็ตแฟนตาซี และประเภทที่สามคือ สินค้าที่อยู่ในตลาดกลุ่มบน มีความประณีตและมีความงามมากใช้ได้บางโอกาสและราคาที่สูงมาก เช่น สินค้าเครื่องประดับจากมุก จึงนำช่องว่างทางการตลาดของกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ นำมาเป็นแนวทางในการออกแบบผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่สามารถสื่อถึงความ เป็นไทย เป็นปักษ์ใต้และสามารถใช้งานในชีวิตประจำวันได้ ประกอบกับจุดประสงค์แรกที่ต้องการเผยแพร่ให้โนราห์เป็นที่รู้จักและจดจำมากขึ้นผ่านงานออกแบบ จึงก่อเกิดเป็นโครงการออกแบบผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกเครื่องแต่งกายสตรีโดยได้แรงบันดาลใจจากโนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้ ให้กับร้านจำหน่ายภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต.

ภาพที่ 2: แสดงภาพบรรยากาศในหมู่บ้านหรรษา ภูเกิดพันคำ

ที่มา : เฟซบุ๊กส่วนตัว อัจฉพร มัชฌิมะ 2550

ความสำคัญของวิทยานิพนธ์

โนราห์ เป็นศิลปะการแสดงพื้นเมืองของภาคใต้ที่มีเสน่ห์ของความเป็นศิลปะการแสดงและเอกลักษณ์ที่บ่งบอกความเป็นปักษ์ใต้ไว้อย่างน่าชื่นชม แต่ในปัจจุบันวิถีชีวิตและขนบธรรมเนียมประเพณีที่เปลี่ยนไป ทำให้นักบวชจะหาครูได้ยาก ได้รับความสนใจน้อยลงและเริ่มเลือนหายไปจากความทรงจำของคนรุ่นใหม่ชาวปักษ์ใต้และชาวไทยมากขึ้นทุกที โครงการนี้จึงสร้างขึ้นเพื่อเป็นการสืบสานและถ่ายทอดเอกลักษณ์ของการแสดงที่มีค่านี้ผ่านทางผลงานการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีให้ผู้คนได้รับรู้และซึมซับคุณค่าผ่านผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่สร้างประโยชน์สุขให้ผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่มีมากกว่าความสวยงาม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์

1. ออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายสตรีโดยได้แรงบันดาลใจจาก โนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้ ให้กับร้านจำหน่ายภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต
2. ศึกษาโนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้ และนำมาใช้ประยุกต์ใช้เป็นแนวทางในการ ออกแบบผลิตภัณฑ์ให้ร้านภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต
3. เพื่อนำความรู้ทางด้านการออกแบบและการออกแบบสิ่งทอ รวมถึงศึกษาเทคนิคต่างๆ เช่น การ Discharge การสกรีน การพิมพ์เงิน พิมพ์ทอง การปักเลื่อมปักลาย เพื่อเข้ามาใช้ในงาน ออกแบบและพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์จริง

ปัญหาที่เกิดขึ้นและแนวทางการแก้ไข

ปัญหา	แนวทางการแก้ไข
1. ศิลปะการแสดงโนราห์เริ่มเลือนหายไปจาก ความทรงจำของคนรุ่นใหม่ ชาวปักยใต้และชาว ไทย	1. การนำเอกลักษณ์ของโนราห์เข้ามาใช้ในชีวิต ประจำวันทั้งหมดอาจเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก จึงนำ เข้ามาประยุกต์ใช้ในรูปแบบที่สามารถใช้ใน ชีวิต ประจำวันได้ แต่ยังคงให้ความรู้สึกของโนราห์แฝง อยู่
2. ผลิตภัณฑ์ที่ใช้ความรู้พื้นถิ่นหรือ ใช้ทักษะความ ประณีตเฉพาะอย่าง มักนิยมหิยทักษะความรู้มาใช้ โดยตรง เช่น การใช้เทคนิคบาติกเขียนผ้าบาติกเพื่อ นำมาทำเสื้อบาติก การทำหัวโขนที่เปลี่ยนจากการทำ หัวโขนขนาดใหญ่มาเป็นหัวโขนขนาดเล็ก ยังไม่ค่อย มีการนำทักษะความรู้เหล่านั้นมาสร้างงาน ในรูปแบบ ใหม่ ๆ	2. นำทักษะความรู้ที่นำมาวิเคราะห์ผ่านกระบวนการ ออกแบบให้สามารถกลายเป็นผลิตภัณฑ์ที่ สามารถใช้งานได้จริงแต่มีกลิ่นของความเป็น สิ่งนั้น (โนราห์)
3. แม้ว่าภูเก็ตแฟนตาซีจะมีของที่ระลึกที่หลากหลาย แต่่น่าเสียดายที่ของที่ระลึกที่มีความงามประณีตสูง นั้นไม่สามารถใช้งานได้จริง ส่วนของที่ใช้งานได้จริง	3. ออกแบบของที่ระลึกให้สามารถใช้งานได้ จริง มากกว่าการเป็นของที่ระลึกที่เพียงแต่ทำให้ เห็นแล้วระลึกถึง คือเอามาประยุกต์ออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

<p>นั้นกลับไม่ต่างจากสินค้าในท้องตลาดมากนัก เพียงแต่มีตราสัญลักษณ์ลิขสิทธิ์ของภูเก็ตแฟนตาซีเท่านั้น</p> <p>4. ผลลัพธ์ที่มีความงามมากมายมักเกิดจากความประณีตสูงและส่งผลให้มีราคาสูง กลุ่มลูกค้าจึงมีจำนวนที่น้อย ขยายกลุ่มไปวงที่กว้างค่อนข้างยาก</p>	<p>ให้เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีความสวยงามและสามารถใช้งานได้ในชีวิตประจำวัน</p> <p>4. สร้างงานที่มีความงามเช่นกัน ประยุกต์จากการใช้รูปแบบและเทคนิคการผลิตที่เหมาะสม เพื่อให้ราคาสินค้าลดลงเล็กน้อย แต่เพิ่มกลุ่มเป้าหมายที่กว้างมากขึ้น ตัวอย่างเช่น การนำเทคนิคการสกรีนเข้ามาใช้แทนการปัก เป็นต้น</p>
--	--

ตารางที่ 1 แสดงปัญหา-แนวทางการแก้ปัญหา

ความเป็นไปได้ของโครงการ

1. ด้านนโยบาย

ภูเก็ตแฟนตาซีเป็นแหล่งบันเทิงยามราตรีที่มีการนำเสนอศิลปวัฒนธรรมไทยอยู่แล้ว ซึ่งของที่ระลึกก็เป็นอีกจุดที่มีความสำคัญของที่นี่ โครงการนี้จะเป็นการเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภคทาง

อีกทั้งที่นี่ยังมีการแสดงโนราห์ด้วยแต่ของที่ระลึกที่เกี่ยวกับการแสดงประเภทนี้ยังมีน้อยมาก คือมีเพียงที่ทับกระดาษเท่านั้น

2. ด้านเศรษฐกิจ

- งานที่มีความประณีตสูง มักใช้ระยะเวลาในการทำงานนานแต่ผลิตได้ในปริมาณที่น้อย ปัจจุบันมีเทคนิคใหม่ๆที่สามารถนำเข้ามาใช้เพื่อให้ได้ปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นและเสียเวลาในการผลิตน้อยลงทำให้ราคาลดลงแต่สามารถเพิ่มกลุ่มเป้าหมายที่กว้างมากขึ้น

- เป็นการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ให้มีความแปลกใหม่และน่าสนใจมากขึ้นเพื่อดึงเงินจากนักท่องเที่ยวต่างชาติและส่งเสริมการซื้อขายสินค้าในประเทศของคนไทยและเป็นการสร้างงานให้คนบางกลุ่ม

3. ด้านสังคมและวัฒนธรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เป็นการปลูกฝังให้คนรุ่นใหม่เห็นคุณค่าและความงามของศิลปการแสดงพื้นเมืองและความเป็นไทย

- เผยแพร่คุณค่าความเป็นปักษ์ใต้ ให้คนปักษ์ใต้ภูมิใจให้คนไทยได้เห็น และเผยแพร่คุณค่าความเป็นไทย

ขอบเขตของการทำวิทยานิพนธ์

1. ออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องแต่งกายสตรี โดยได้แรงบันดาลใจจาก โนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้ ให้กับร้านจำหน่ายภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ตเท่านั้น

2. ผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบจัดอยู่ในประเภทสินค้าที่ระลึก คือสร้างให้เกิดการหวนระลึกถึง ภูเก็ตแฟนตาซี ภาคใต้หรือประเทศไทยสำหรับนักท่องเที่ยวที่มาเยือน แต่เป็นสินค้าที่ต้องการสื่อความเป็นที่ระลึก ที่ลึกซึ้งกว่าเพียงคำเขียนหรือตราสัญลักษณ์โดยตรง

3. ผลิตภัณฑ์สิ่งทอเครื่องแต่งกายสตรีที่จะทำการออกแบบ มีดังนี้

- เสื้อกั๊ก (Vest)	4	ตัว
- ผ้าคลุมไหล่ (Shawl)	1	ผืน
- สมุดบันทึก (Notebook)	1	เล่ม
- กระเป๋าสะพายไหล่ (Shoulder Bag)	1	ใบ
- กระเป๋าใส่เครื่องสำอางค์ (Cosmetic Bag)	1	ใบ
- กระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง (Passport Bag)	1	ใบ
- กระเป๋าใส่เศษสตางค์ (Purse)	5	ใบ
- ผ้าคาดผม (Headband)	1	ชิ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เข็มขัด (Obi Belt)

1 เส้น

4. กลุ่มเป้าหมายของโครงการ

- นักท่องเที่ยวสุขภาพสตรีทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติ อายุประมาณ 20 - 35 ปี
- รายได้ตั้งแต่ 15,000 บาทต่อเดือนขึ้นไป
- มีความชอบในการใช้ของประดับตกแต่งร่างกาย และชอบความงามความประณีตแบบไทย หรือเอกลักษณ์ความงามแบบชนเผ่า

แนวทางการศึกษาวิจัย

1. ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งต่างๆเพื่อเป็นพื้นฐานในการออกแบบ

1.1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับ โนราห์ ศิลปะการแสดงของภาคใต้

- ประวัติความเป็นมา
- ความน่าสนใจเอกลักษณ์จุดเด่นของโนราห์ เช่น การแต่งกาย ท่วงทำนอง รูปแบบการรำ

1.2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับภูเก็ตแฟนตาซี

- ประวัติความเป็นมาและนโยบายของภูเก็ตแฟนตาซี
- รูปแบบการแสดง บรรยากาศ และภาพลักษณ์ของภูเก็ตแฟนตาซี
- ความน่าสนใจเอกลักษณ์จุดเด่นจุดขายของภูเก็ตแฟนตาซี
- กลุ่มลูกค้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- นโยบายทางการตลาด

1.3. ศึกษาข้อมูลผู้บริโภค

- ศึกษา สนิยมความชอบความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย
- ศึกษาพฤติกรรมของกลุ่มเป้าหมาย
- ขนาดสัดส่วนที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบ

1.4. ศึกษาข้อมูลผลิตภัณฑ์สินค้าที่ระลึก

- สินค้าที่ระลึกที่มีอยู่ในท้องตลาด
- สินค้าที่ระลึกของภูเก็ตแฟนตาซี

2. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล เป็นการนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์ เพื่อกำหนดแนวคิดหลักหาเอกลักษณ์และจุดยืนที่ชัดเจน หากความต่างความน่าสนใจให้ผลิตภัณฑ์สินค้าที่ระลึก

3. ขั้นตอนการออกแบบและพัฒนาารูปแบบผลิตภัณฑ์

- การร่างลายเส้น ลวดลาย รูปแบบของผลิตภัณฑ์ เพื่อหาแนวทางการออกแบบ
- ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคเช่น การDischarge, การปัก, การสกรีน, การพิมพ์เงิน พิมพ์ทอง, การปักเลื่อมปักลายและทศลงทำลงบนเนื้อผ้าชนิดต่างๆ เพื่อหารูปแบบที่ตรงกับความต้องการในการออกแบบ

4. ขั้นตอนการผลิตเป็นผลิตภัณฑ์จริง

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. สามารถนำความรู้ทางการออกแบบเข้ามาใช้ทำให้โครงการเป็นที่รู้จักและชื่นชอบของกลุ่มเป้าหมายและสามารถขยายขอบเขตงานต่อไปในอนาคต
2. ส่งผลดีด้านภาพลักษณ์ให้กับบริษัทและยังเป็นการเพิ่มทางเลือกให้กับผู้บริโภค
3. เป็นโครงการนำร่องการออกแบบสินค้าของที่ระลึกที่มีการนำแนวคิดและเทคนิคทางการออกแบบเข้ามาใช้แบบกรันรอนแทนการนำมาใช้แบบตรงๆทั้งหมด ซึ่งยังคงคุณค่าและความงามและยังสามารถใช้งานในชีวิตประจำวันได้
4. เป็นการกระตุ้นให้คนไทยและคนรุ่นใหม่มองเห็นคุณค่าและความงามของความเป็นไทย และเกิดความภาคภูมิใจในศิลปการแสดงโนราห์และศิลปะการแสดงอื่นของไทยมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้าและการสรุปผลข้อมูล

1. ข้อมูลเกี่ยวกับโนราห์

1.1 ประวัติความเป็นมาของโนราห์

โนราห์ เป็นศิลปะพื้นเมืองภาคใต้เรียกว่า โนรา โนราห์หรือมโนราห์ แต่คำว่า มโนห์รานั้นเป็นคำที่เกิดขึ้นมาเมื่อสมัยกรุงศรีอยุธยา โดยการนำเอาเรื่องพระสุธน-มโนราห์มาแสดงเป็นละครชาตรี จึงมีคำเรียกว่า มโนราห์ ส่วนกำเนิดของโนรานั้นสันนิษฐานกันว่าได้รับอิทธิพลจากรำร่ายของอินเดียโบราณก่อนสมัยศรีวิชัยที่มาจากพ่อค้าชาวอินเดีย สังกัดได้จากเครื่องดนตรีที่เรียกว่า เบ็ญจสังคีตซึ่งประกอบด้วย โหม่ง ฉิ่ง ทับ กลอง ปี่ใน ซึ่งเป็นเครื่องดนตรีโนราห์ และทำรำของโนราห์ อีกหลายท่าที่ละม้ายคล้ายคลึงกับการรำร่ายของทางอินเดีย และเริ่มมีโนราห์เป็นกิจลักษณะขึ้นเมื่อประมาณปีพุทธศักราชที่ 1820 ซึ่งตรงกับสมัยสุโขทัยตอนต้น เชื่อกันว่าโนราห์เกิดขึ้นครั้งแรกที่หัวเมืองพัทลุง ปัจจุบันคือตำบลบางแก้ว จังหวัดพัทลุง แล้วแพร่ขยายไปยังหัวเมืองอื่นๆของภาคใต้ จนไปถึงภาคกลางและกลายเป็นละครชาตรี และจังหวัดระยอง

ขุนอุปถัมภ์นรากร (พุ่ม เทวา) เล่าไว้ว่า พระยาสายฟ้าฟาดเป็นกษัตริย์ครองเมืองฯหนึ่ง มีมเหสีทรงพระนามว่าพระนางศรีมาลา ทั้งสองพระองค์มีบุตรด้วยกันองค์หนึ่งทรงพระนามว่า นวลทองสำลี วันหนึ่งหลังจากนางนวลทองสำลีตื่นจากบรรทมและยังไม่ทันที่จะชำระพระพักตร์ก็ได้ไปขึ้นระลึกลงในสุบินนิมิตที่ได้มีมา และพระนางก็สามารถจำได้จนหมดสิ้น จากการทรงยี่นึ่งอยู่เช่นนั้น ทำให้พวกสาวใช้สงสัยและถามพระนางว่าเพราะเหตุอันใดพระนางจึงไม่ทรงชำระพระพักตร์ทั้งๆที่ตื่นบรรทมแล้ว พระนางตรัสว่า เมื่อคืนนี้ฝันแปลกมาก ฝันแปลกอย่างที่ไม่เคยฝันมาก่อนเลย แล้วพระนางก็ทรงเล่าความฝันนั้นให้พวกสนมฟังว่ามีเทพธิดามาร่ำรำไห่ดู การรำรำนั้นรำทั้งหมด 12 ท่า เป็นท่ารำที่สวยงามมากน่าชม มีเครื่องประโคมดนตรี คือ กลอง ทับ โหม่ง ฉิ่ง ปี่ และแตร การประโคมดนตรีลงกับท่ารำเป็นจังหวะ และบัดนี้พระนางก็ขังจำท่าต่างๆเหล่านั้นได้ แล้วพระนางนวลทองสำลีก็ทรงรำรำตามแบบที่ในฝันนั้นทันทีเป็นที่ชอบใจของพวกสาวใช้เป็นอย่างมาก และพระนางก็ได้สั่งให้สาวใช้ทำเครื่องประโคมตามที่เห็นในฝันนั้น การประโคมก็ทำตามจังหวะการรำเหมือนในฝันทุกอย่าง พระนางได้ฝึกสอนให้พวกสาวใช้ได้รำร่ายเพื่อเป็นคู่รำกับพระนาง จากนั้นมีการประโคมเครื่องดนตรีและรำร่ายเป็นที่ครื้นเครงในปราสาทของพระนางเป็นประจำทุกวัน

อยู่มาวันหนึ่งพระนางอยากเสวยเกสรดอกบัวที่อยู่ในสระหน้าพระราชวังจึงรับสั่งให้นางสนมไปหักเอามาให้ เมื่อพระนางได้ดอกบัวแล้วก็ได้เสวยดอกบัวนั้นจนหมด กาลต่อมาพระนางก็ทรงครรภ์ แต่การเล่นรำโนราห์ก็ยังคงสนุกสนานครั้นครั้นเป็นประจำทุกวันมิได้เว้น อยู่มาวันหนึ่งการเล่นประโคมและความครึกครื้นนี้ทราบไปถึงพระยาสายฟ้าฟาด พระองค์ทรงสงสัยว่าด้วยเหตุใดที่ปราสาทของพระธิดาจึงมีการประโคมดนตรีอยู่เป็นประจำ จึงได้เสด็จไปทอดพระเนตรให้เห็นจริงเมื่อเสด็จไปถึงก็รับสั่งถามพระนางนวลทองสำลีว่านางไปได้ทำราวางๆนี้มาจากไหน ใครสอนให้ พระนางก็กราบบังคมทูลว่าไม่มีใครสอนให้ เป็นเทพนิมิต พระองค์จึงได้รับสั่งให้พระนางรำให้ดู เสียงดนตรีก็ประโคมขึ้นพระนางออกรำรำไปตามท่าที่ได้ฝึกรวม 12 ท่า ขณะที่พระนางรำรำท่าต่างๆอยู่นั้น พระยาสายฟ้าฟาดทรงเห็นว่าที่ครรภ์ของพระธิดาผิดสังเกตสงสัยว่าจะตั้งครรภ์ จึงมีรับสั่งให้หยุดรำแล้วทรงถามพระนางว่า นางมีครรภ์กับใคร รักชอบกับใคร ใครเป็นสามีของเจ้า ทั้งๆที่ไม่มีผู้ชายคนใดสามารถเข้ามาในพระราชฐานได้เลย พระองค์ทรงถามซ้ำๆ แบบนี้หลายต่อหลายครั้งพระนางก็กราบทูลว่า นางมิได้มีผู้คู่สาวกับชายใดเลย เหตุที่ทรงครรภ์อาจเป็นเพราะเสวยดอกบัวในสระหน้าพระราชวังเข้าไป พระยาสายฟ้าฟาดไม่ทรงเชื่อและว่ามีอย่างที่ไหนกินดอกบัวเข้าไปมีท้องขึ้นมาได้ เรื่องไม่สมจริง และยังได้กล่าวคำวิภาษพระธิดาต่างๆ นานา เช่นว่า เป็นลูกกษัตริย์ไม่รักศักดิ์ศรี ทำให้อัปยศขายหน้า นางนวลทองสำลีก็ได้แต่โศกเศร้ารำร้อง

ต่อมาด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ พระยาสายฟ้าฟาดก็ทรงสอบสวนโดยรับสั่งให้พวกสาวใช้ทั้ง 30 คนเข้าเฝ้าทีละคนและถามว่ามีผู้ชายใดเข้ามาในเขตพระราชฐานนั้นบ้างหรือไม่ นางสนมกำนัลก็กราบบังคมทูลเช่นเดียวกันว่า ไม่มีผู้ชายใดเข้าไปเลย และพระนางก็มีได้รักชอบกับใคร และยืนยันว่าพระนางได้เสวยดอกบัวในสระหน้าพระราชวังเข้าไป พระยาสายฟ้าฟาดยังทรงพระพิโรธหนักขึ้น ถึงกับคิดที่จะฆ่าพระธิดาและสาวสนม แต่เนื่องจากพระนางเป็นลูกในไส้จึงมิได้ทรงกระทำเช่นนั้น เพียงรับสั่งให้อำมาตย์ข้าราชการทำแพ แล้วก็ให้จัดเสวยอาหารใส่แพเรียบร้อย เมื่อถึงเวลาก็ลอยแพพระนางและสนมทั้ง 30 ไปในทะเล ขณะที่แพลอยไปนั้นลมได้พัดแพไปติดที่เกาะกะซัง เป็นอันว่าพระนางและสาวใช้รอดตายจากธรรมชาติด้วยอำนาจบารมีของเด็กในครรภ์ ที่เกาะกะซังทวดาได้ซบ (เนรมิต) บรรณศาลาให้อยู่อาศัย พวกสาวใช้ก็ปลูกผักเพ่งแดงกวางินกันไปตามเรื่องพอดำรงชีวิตอยู่ได้

ส่วนนางนวลทองสำลีครรภ์ก็ยังแก่ขึ้นๆทุกวัน (ในบทกาสกรูจึงว่าไว้ว่า "เพื่อนๆเขานับปีแต่นางนวลสำลีนับเดือน") จนประสูติพระโอรสและให้นามว่า เด็กชายน้อย (ชื่อสมมุติ) พระนางและพวกสนมอยู่ที่นั่นจนเด็กชายน้อยอายุได้ 10 ปี ระยะเวลา 10 ปีนั้น เด็กชายน้อยได้หัดการรำรำโนราห์จนเป็นที่ชำนาญดี และต่อมา เด็กชายน้อยก็ถามแม่ว่าที่นี่ไม่มีผู้ชายเลยมีแต่ผู้หญิง คนอื่นๆนอกจากนี้ไม่มี แล้วแม่เองแต่ก่อนเคยอยู่ที่ไหน พระนางนวลทองสำลีก็เล่าเรื่องแต่หนหลังให้ฟังแต่

คืนจนจบ เด็กขายน้อยก็อยากไปเมืองของพระอัยกาจึงถามว่าจะไปได้โดยวิธีใด แม่จึงบอกว่าจะเมื่อลูกอยากไปแม่ไม่ห้ามแต่แม่เองไม่ไปตลอดชีวิตนี้ลูกจะไปก็จงเอาผ้าผูกไม้แล้วปีนขึ้นไปบนเรือน เรือผ่านมาเขาจะแวะรับ เด็กขายน้อยก็ทำตามและเรือก็ได้มารับไปทางเมืองพระอัยกา เมื่อไปถึงท่าเรือซึ่งยังไกลกับพระราชวังมาก เด็กขายน้อยก็ได้เที่ยวราโนราห์ไปเรื่อย เนื่องจากโนราห์เป็นของแปลกและไม่เคยมีใครเคยเห็นมาก่อนเลย กอปรด้วยการรำที่ชดช้อยน่าดู คนจึงไปดูกันมากยิ่งนาน คนก็ยิ่งชวนกันไปดูมากขึ้นทุกที จนขำวนี้เลื่องลือไปถึงพระราชวัง พระยาสาชฟ้าฟาดทรงทราบแล้วก็เรียกประชานมาถามว่า โнораห์เป็นอย่างไร เป็นคนหรือสัตว์ ดีมากเทียวหรือที่คนนิยมไปดูกันมาก แล้วในที่สุดพระองค์ก็ทรงปลอมพระองค์ไปในกลุ่มชนเพื่อไปทอดพระเนตร โнораห์ จากการทำพระองค์ได้ทอดพระเนตรนั้นถึงเกิดเห็นว่า เด็กขายน้อยมีหน้าตาละม้ายคล้ายคลึงกับพระธิดาซึ่งได้ลอบแพไปเมื่อ 10 กว่าปีมาแล้ว จึงรับสั่งให้หา พระองค์ตรัสถามว่า เจ้าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร เด็กชายก็ตอบว่า แม่ชื่อนางนวลทองสำลี ส่วนพ่อฉันไม่ทราบ แม่เล่าว่าได้ตั้งครรภ์เพราะกินดอกบัวพระองค์เห็นว่าเรื่องราวตรงกัน จึงพา เด็กขายน้อยและคณะโนราห์เข้าไปในพระราชวัง ตอนนั้นคนอื้อฉาววิพากษ์วิจารณ์กันต่าง ๆ นานาว่า ต่อไปจะไม่ได้อูโนราห์อีกแล้ว เพราะนายจับไปแล้ว พระยาสาชฟ้าฟาดไม่ทรงฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ใดๆทั้งสิ้น คงพาโนราห์ไปพระราชวังทำเดิยว (ตอนนี้พระยาสาชฟ้าฟาดทรงทราบแล้วว่าเด็กขายน้อยคือหลานหรือพระราชนัดดา ส่วน เด็กขายน้อยนั้นรู้มาจากแม่ก่อนแล้ว เป็นอันว่าต่างก็รู้กันทั้งสองฝ่าย) เมื่อถึงพระราชวัง พระยาสาชฟ้าฟาดก็ทรงถามว่า แม่เจ้าเดิยวนี้อยู่ที่ไหน เด็กขายน้อยทราบทูลว่าอยู่บนเกาะกะซัง

เมื่อพระองค์ทรงทราบเช่นนั้น จึงมีพระบัญชาให้อำมาตย์จัดเรือไปรับ เมื่ออำมาตย์ไปถึงและเชิญให้พระนางเสด็จกลับพระนครตามพระบัญชา แต่นางปฏิเสธว่าพระราชบิดาได้ตั้งใจจะลอบแพไปเพื่อให้ตาย เหตุไฉนจึงมาเชิญตัวกลับเล่า พระนางจึงตั้งกับอำมาตย์ว่าชาตินี้จะไม่ขอไปเหยียบย่างพื้นแผ่นดินของพระราชบิดาอีกและจะขอตายอยู่ที่นี้ พวกอำมาตย์จึงจำต้องกลับไป เมื่อกลับมาถึงพระนครแล้วก็กราบทูลเรื่องราวให้พระยาสาชฟ้าฟาดทราบ พระยาสาชฟ้าฟาดจึงมีพระบัญชาให้จัดเรือไปรับอีกครั้งหนึ่งและพร้อมรับสั่งว่าถ้าเชิญเสด็จไม่กลับก็ให้จับมัดมาให้ได้ เมื่อพวกอำมาตย์กลับไปเกาะกะซังอีกและได้เชิญเสด็จแต่โดยดีไม่ยอมกลับ พวกอำมาตย์ก็จับพระนางมัดขึ้นเรือ (ตอนนี้ในการเล่นโนราห์ในสมัยหลังจึงมีการรำเรียกว่าคล่องหงส์ คือรำเพื่อจับนางนวลทองสำลีเป็นการรำที่นำดูมาก) แล้วพามาเฝ้าพระราชบิดา เมื่อเรือมาถึงจะเข้าปากน้ำก็มีกระเข้ขึ้นลอบขวางปากน้ำอยู่ (กระเข้สมัยก่อนชุกชุมมากทุกน่านน้ำ เป็นที่เกรงกลัวของชาวเรือทั่วไป) พวกลูกเรือก็ทำพิธีแหงกระเข้จนถึงแก่ความตายแล้วเรือจึงเข้าปากน้ำได้ เมื่อนางนวลทองสำลีเข้าเฝ้าสมเด็จพระราชบิดาแล้ว พระราชบิดาได้ทรงขอโทษในเรื่องที่ได้กระทำไปในอดีต ขอให้พระนางลืมเรื่องเก่าๆเสียแล้วยกโทษให้พระองค์ด้วย จากนั้นทำขวัญ และจัดให้มีมหรสพ 7 วัน 7

คืน ในการมหรสพนี้ก็ได้จัดให้มีการรำโนราห์ด้วย พระยาสาขายี่ฟ้าพลได้พระราชทานเครื่องทรง ซึ่งคล้ายคลึงกับของกษัตริย์ให้กับพระราชนัดดา เพื่อรำทรงเครื่องในงานนี้ ในการนี้พระยาสาขายี่ฟ้าพลก็ได้พระราชทานบรรดาศักดิ์ลูกของนางนวลทองสำลี (เจ้าชายน้อย) เป็น ขุนศรีศรัทธา

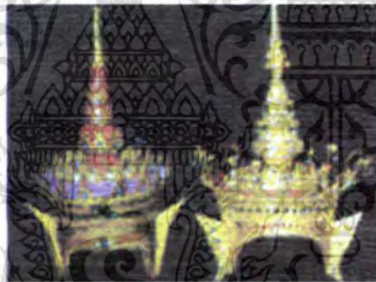
ถ้าไลแชน ปั้นแห้ง สักวาล พาดเฉียง 2 ข้าง ปีกนกแอ่น หางหงส์ ฯลฯ ซึ่งล้วนแต่เป็นเครื่องทรงของกษัตริย์ทั้งสิ้น จะเห็นได้ว่าโนราห์แต่เดิมก็เป็นเชื้อพระวงศ์ ขุนศรีศรัทธาได้สอนรำโนราห์ให้ผู้อื่นเป็นการถ่ายนาฏศิลป์แบบโนราห์ไปเรื่อยๆ ทั้งนี้ในพระบรมราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระอัยกาโนราห์จึงได้แพร่หลายต่อไป และต่อมาหลายชั่วคน จนบัดนี้

โนราห์ เป็นศิลปะการแสดงพื้นเมืองของภาคใต้ที่มีเสน่ห์ของความเป็นศิลปะการแสดง และเอกลักษณ์ที่บ่งบอกความเป็นปักษ์ใต้ไว้อย่างน่าชื่นชม มีเอกลักษณ์ที่ชัดเจน เช่น

1.2 การแต่งกาย

เครื่องแต่งกายของโนราประกอบด้วยสิ่งสำคัญดังต่อไปนี้

เทริด เป็นเครื่องประดับศีรษะของค่านายโรงหรือโนราใหญ่หรือตัวขึ้นเครื่อง เป็นรูปมงกุฎอย่างเต็ม มีกรอบหน้า มีค้ำขมวดลประคอง

ภาพที่ 3 : เทริด (เครื่องแต่งกาย โนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

เครื่องรูปปิด เครื่องรูปปิดจะร้อยด้วยลูกปัดสีเป็นลายมีดอกดวง ใช้สำหรับสวมลำตัวท่อนบนแทนเสื้อ ประกอบด้วยชั้นสำคัญ 5 ชั้น คือ

บ่า สำหรับสวมทับบนบ่าชาย-ขวา รวม 2 ชั้น

ภาพที่ 4 : เครื่องลูกปัก - บ่า (เครื่องแต่งกายโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

ปักคอ สำหรับสวมห้อยคอหน้า-หลังคล้ายกรองคอหน้า-หลัง รวม 2 ชิ้น

ภาพที่ 5 : เครื่องลูกปัก - ปักคอ (เครื่องแต่งกายโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

พานอก ร้อยลูกปักเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ใช้พันรอบตัวตรงระดับอก บางถิ่นเรียกว่า"พาน โกรง"

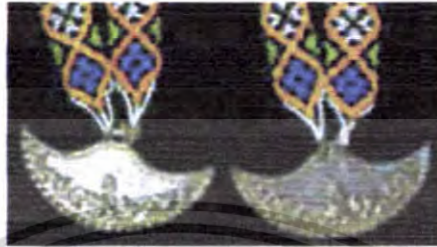

ภาพที่ 6 : เครื่องลูกปัก - พานอก (เครื่องแต่งกายโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปีกนกแอน หรือ ปีกเหน่ง มักทำด้วยแผ่นเงินเป็นรูปคล้ายขนนางแอนกำลังกางปีก ใช้สำหรับโนราใหญ่หรือตัวขึ้นเครื่อง สวมติดกับสังวาลอยู่ที่ระดับเหนือสะเอวด้านซ้ายและขวา คล้ายดาบทิศของละคร

ภาพที่ 7 : ปีกนกแอน (เครื่องแต่งกายโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

ทับทรวง หรือ ทับทรวง หรือ ตาบ สำหรับสามห้อยไว้ตรงทรวงอก นิยมทำด้วยแผ่นเงินเป็นรูปคล้ายขนมเปือกปูนสลักเป็นลวดลาย และอาจฝังเพชรพลอยเป็นดอกดวงหรืออาจร้อยด้วยลูกปัด

ภาพที่ 8 : ทับทรวง (เครื่องแต่งกายโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

ปีก หรือที่ชาวบ้านเรียกว่า หาง หรือ หางหงส์ นิยมทำด้วยเขาควางหรือ โลหะเป็นรูปคล้ายปีกนก 1 คู่ ซ้าย-ขวาประกบกันไว้เหนือปลายปีก ใช้ลูกปัดร้อยห้อยเป็นดอกดวงรายตลอดทั้งข้าง ซ้ายและขวาให้คล้ายขนของนก ใช้สำหรับสวมคาดทับผ้านุ่งตรงระดับสะเอว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 9 : ปีก (เครื่องแต่งกายโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

ผ้าถุง เป็นผ้ายาวสี่เหลี่ยมผืนผ้า นุ่งทับชายแล้วรั้งไปเหนือไว้ข้างหลัง ปล่อยปลายชายให้ห้อยลงเช่นเดียวกับหางกระเบน

หน้าเพลา เหน็บเพลา หน้าเพลาแก้ว คือสนับเพลาสำหรับสวมแล้วนุ่งผ้าทับ ปลายขาใช้ลูกปัดร้อยทับหรือร้อยทาบ ทำเป็นลวดลายคอกดง เช่น ลายกรวยเชิง รักร้อย

ภาพที่ 10 : หน้าเพลา (เครื่องแต่งกายโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

ผ้าห้อย คือ ผ้าสีต่างๆ ที่คาดห้อยคล้ายชายแครงแต่อาจมีมากกว่า โดยปกติจะใช้ผ้าที่โปร่ง ผ้าบางสีสด แต่ละผืนจะเหน็บห้อยลงทั้งด้านซ้ายและด้านขวาของหน้าผัก

หน้าผ้า ลักษณะเดียวกับชายไหว ถ้าเป็นของโนราใหญ่หรือนายโรงมักทำด้วยผ้าแล้วร้อยลูกปัดทาบเป็นลวดลาย ที่ทำเป็นผ้า ๓ แถบคล้ายชายไหวล้อมด้วยชายแครงก็มี ถ้าเป็นของนางรำอาจใช้ผ้าพื้นสีต่างๆ สำหรับคาดห้อยเช่นเดียวกับชายไหว

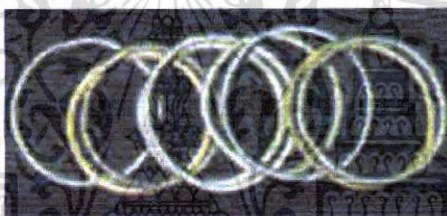
สำนักหอสมุดกลาง พระจอมเกล้าลาดกระบัง

กำไลต้นแขนและปลายแขน กำไลสวมต้นแขน เพื่อขบรัดกลั่นเนื้อให้ดูทะมัดทะแมงและ
เพิ่มให้สง่างามยิ่งขึ้น

ภาพที่ 11 : กำไลต้นแขน (เครื่องแต่งกาย โนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

ภาพที่ 12: กำไลปลายแขน (เครื่องแต่งกาย โนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

เล็บ เป็นเครื่องสวมนิ้วมือให้โค้งงามคล้ายเล็บกิ้งกนร กิ้งรี ทำด้วยทองเหลืองหรือเงิน อาจ
ต่อปลายด้วยหางที่มีลูกปัดร้อยสอดสีไว้พองาม นิยมสวมมือละ ๔ นิ้ว (ยกเว้นหัวแม่มือ)

ภาพที่ 13 : เล็บ (เครื่องแต่งกาย โนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

95126

ภาพที่ 14 : แสดงรายละเอียดภาพเครื่องแต่งกายโนราห์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.3 ทำรำ

ทำรำของโนราห์ที่เป็นหลัก ๆ นั้นเมื่อแกะออกมารวมประมาณ ๘๑ ทำรำ ส่วนทำรำโนราห์ที่ถือว่าเป็นแม่ท่ามาแต่เดิมนั้นคือ "ท่าสิบสอง" ช่วงลำตัวจะต้องแอ่นออกอยู่เสมอ หลังจะต้องแอ่นและลำตัวขึ้นไปข้างหน้า ส่วนช่วงวงหน้าหมายถึงส่วนลำคอจนถึงศีรษะ จะต้องเขคหน้าหรือแหงนขึ้นเล็กน้อยในขณะรำ และการย่อตัวเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง การรำโนรานั้นลำตัวหรือทุกส่วนจะต้องย่อลงเล็กน้อย นอกจากย่อลำตัวแล้วเข่าก็ต้องย่อลงด้วย ส่วนกันจะต้องงอนเล็กน้อย ช่วงสะเอวจะต้องหักจึงจะทำให้แลดูแล้วสวยงาม

ภาพที่ 15 : แสดงตัวอย่างท่ารำของ โนราห์

ที่มา: www.moradokthai.com

การรำเฉพาะอย่าง

นอกจากโนราแต่ละคนจะต้องมีความสามารถในการรำ การร้อง และการทำบทดังกล่าวแล้วยังต้องฝึกการรำเฉพาะอย่างให้เกิดความชำนาญเป็นพิเศษด้วยซึ่งการรำเฉพาะอย่างนี้ อาจใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แสดงเฉพาะโอกาส เช่น รำในพิธีไหว้ครู หรือพิธีแต่งพอกผูกผ้าใหญ่ บางอย่างใช้รำเฉพาะเมื่อมีการประชันโรง บางอย่างใช้ในโอกาสรำละครหรือโรงครู หรือรำเก็บเงิน เป็นต้น การรำเฉพาะอย่าง มีดังนี้

1. รำบทครูสอน
2. รำบทปฐม
3. รำเพลงทับเพลงโทน
4. รำเพลงปี่
5. รำเพลงโค
6. รำขอเทริด
8. รำเขียนพราหมณ์และเหยียบลูกนาว (เหยียบมะนาว)
9. รำแทงเข้
10. รำคล้องหงส์
11. รำบทสิบสองหรือรำสิบสองบท

1.3.1 รำบทครูสอน

อ้อ ๆ ๆ ๆ ๆ - นั่งคุกเข่ารำ

ครูเอ๋ยครูสอน

เสด็จกรต้องง่า

ครูสอน ให้ โผกผ้า

สอนข้าให้ทรงก้ามไถ

สอนครอบเทริดน้อย

แล้วจับสร้อยพวงมาลัย

สอนทรงก้ามไถ

สอดใส่ซ้ายใส่ขวา

เสด็จเอื้องข้างซ้าย

ตีค่าได้ห้าพารา

เสด็จเอื้องข้างขวา

ตีค่าได้ห้าคำลึงทอง

ตีนถีบพนัก

ส่วนมือชักเอาแสงทอง

หาไหนให้ได้เสมือนน้อง ทำนองพระเทวดา

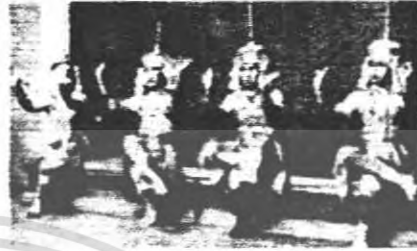
๑

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อ้อ ๆ ๆ ๆ ... คนตรีรับ

ครูเอยครูสอน

เสด็จกรตองงา

ครูสอนให้ผีกผ้า

สอนข้าให้ทรงกำมไล

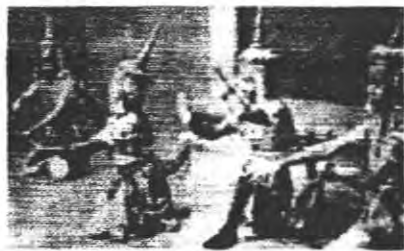
สอนครอบเทรคน้อย

แล้วจับสร้อยพวงมาลัย

ภาพที่ 16 : แสดงการรำเฉพาะอย่าง ทำรำบทครูสอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สอนทรงกำมัลโล
สอดใส่ซ้ายใส่ขวา

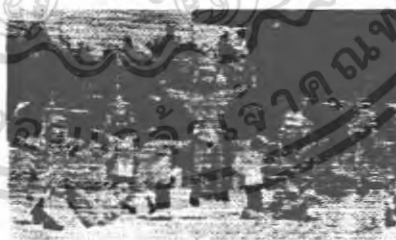
เสด็จเมืองข้างซ้าย

ตีค่าได้ห้าพารา

เสด็จเมืองข้างขวา
ตีค่าได้ห้าตำลึงทอง

ภาพที่ 17 : แสดงการรำเฉพาะอย่าง ทำรำบทครูสอน (ต่อ)

ที่มา : จาก จากหนังสือ ประวัติโนรา โดย อ.กัญญา จิตธรรม อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ขุน
อุปลักษณ์รากร 27 กันยายน 2527

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 การร้อง

โนราห์แต่ละตัวจะต้องอาศัยการร้องขับบทกลอนในลักษณะต่างๆ เช่น เสียงไพเราะดังชัดเจน จังหวะการร้องขับถูกต้องเร็วใจ มีปฏิภาณในการคิดกลอนรวดเร็ว ได้เนื้อหาดี สัมผัสดี มีความสามารถในการร้องโต้ตอบ แก่คำอย่างฉับพลันและคมคาย เป็นต้น

1.5 การทำบท

เป็นการวัดความสามารถในการตีความหมายของบทร้อง เป็นทำร่าให้คำร้องและทำร่าสัมผัสกันต้องดีทำให้พิศดารหลากหลายและครบถ้วน ตามคำร้องทุกถ้อยคำต้องขับบทร้องและดีทำร่าให้ประสมกลมกลืนกับจังหวะและลีลาของคนตรีอย่างเหมาะสมเหม็ง การทำบทจึงเป็นศิลปะสุดยอดของโนราห์

การจัดให้มีโนราห์แสดงเพื่อความบันเทิงนั้น มักมีในงานวัดเพื่อหารายได้บำรุงศาสนา งานประเพณีสำคัญตามนักชดถุกข์ งานพิธีเฉลิมฉลองต่างๆ ที่ชาวบ้าน วัด รัฐ หรือ หน่วยงานราชการ จัดขึ้นในโอกาสพิเศษ น้อยครั้งที่แสดงในงานของเอกชนวันแต่เอกชนนั้นจะเป็นคนมีฐานะดีหรือมีบารมีและบริวารมาก หรือเป็นการจัดแสดงเพื่อแก้บนและแสดงในพิธี " ลงครู " ของครอบครัวที่มีเทือกเถาเหล่ากอเป็นโนราห์โดยตรง เพราะเชื่อว่าถ้ารับโนราห์มารำถวายวิญญาณของบรรพบุรุษที่เป็นโนราห์จะทำให้ครอบครัวเจริญก้าวหน้า

1.6 การเล่นเป็นเรื่อง โดยปกติโนราห์ไม่เน้นการเล่นเป็นเรื่อง แต่ถ้ามีเวลาแสดงมากพอหลังจากการอวดการรำการร้องและการทำบทแล้ว อาจแถมการเล่นเป็นเรื่องให้ดูเพื่อความสนุกสนาน โดยเลือกเรื่องที่รู้จักกันแล้วบางตอนมาแสดงเลือกเอาแต่ตอนที่ต้องใช้ตัวแสดงน้อย ๆ (2-3 คน) ไม่เน้นที่การแต่งตัวตามเรื่อง มักแต่งตามที่แต่งรำอยู่แล้ว แล้วสมมติเอาว่าใครเป็นใคร แต่จะเน้นการตลกและการขับบทกลอนแบบโนราห์ให้ได้เนื้อหาตามท้องเรื่อง

การแสดงโนราห์ที่เป็นงานบันเทิงทั่วไป แต่ละครั้งแต่ละคณะจะมีลำดับการแสดงที่เป็นขนบนิยม ดังนี้

1. ตั้งเครื่อง (ประโคมดนตรีเพื่อขอที่ขอทาง เมื่อเข้าโรงแสดงเรียบร้อยแล้ว)

ลูกคู่กำลังบรรเลงดนตรีของโนราห์

2. โหมโรง

3. กาศกร หรือ เขมุลกร (ขับร้องบทไหว้ครู กล่าวถึง ประวัติความเป็นมาของโนราห์ สดุดีต้นและผู้มีพระคุณทั้งปวง)

4. ปล่อยตัวนางรำออกรำ (อาจมี 2 – 5 คน) แต่ละตัวจะมีขั้นตอน ดังนี้

4.1 เกี่ยวม่าน หรือขับหน้าม่าน คือการขับร้องบทกลอนอยู่ในม่านกันโดยไม่ให้เห็นตัวแต่จะใช้มือดันม่านตรงทางแหวกออกเพื่อเราใจให้ผู้ชมสนใจและเป็นสัญญาณว่าตัวแสดงกำลังจะออกรำ โดยปกติตัวที่จะออกรำเป็นผู้ร้องขับบทเกี่ยวม่านเอง แต่บางครั้งอาจใช้คนอื่นร้องขับแทน บทที่ร้องมักบรรยายอารมณ์ ความรู้สึกของหญิงวัยกำดัด หรือชมธรรมชาติ หรือกล่าวถึงคติโลกคติธรรม

4.2 ออกรำเวียนแสดงความชำนาญและความสามารถในเชิงรำเฉพาะตัว

4.3 นั่งพนักรำบทร่ายแตระ แล้วทำบท (ร้องบทและตีทำรำตามบทนั้นๆ) "สี่โต ผันหน้า" ถ้าเป็นคนรำคนที่ 2 หรือ 3 อาจเรียกตัวอื่นๆ มาร่วมทำบทเป็น 2 หรือ 3 คนก็ได้ หรืออาจทำบทธรรมชาติ ชมปุณณีสถาน ฯลฯ เพลงที่นิยมใช้ประกอบการทำบททำนองหนึ่ง คือ เพลงทับเพลงโทน

4.4 ว่ากลอน เป็นการแสดงความสามารถเชิงบทกลอน (ไม่เน้นการรำ) ถ้าว่ากลอนที่แต่งไว้ก่อนเรียกว่า "ว่าคำพริด" ถ้าเป็นผู้มีปฏิญาณมักว่ากลอนสดเรียกว่า "ว่ามุด โด" โดยว่าเกี่ยวกับบุคคล สถานที่ เหตุการณ์เฉพาะหน้า การว่ากลอนสดอาจว่าคนเดียวหรือว่า 2 - 3 คนสลับวรรค สลับคำกลอนกัน โดยฉับพลัน เรียกการร้องโต้ตอบกันว่า "โยนกลอน" โนราห์กำลังขับบท

4.5 รำอวคมืออีกครั้งแล้วเข้าโรง

5. ออกพรวน คือ ออกตัวตลก มีการแสดงทำเดินพรวน นาคพรวน ขับบทพรวน พุดตลกเกริ่นให้คอยหมนายโรง แล้วเข้าโรง "พรวน" ตัวตลกของโนราห์ผู้มีความสำคัญ ในการสร้างบรรยากาศให้ครึกครื้น

6. ออกตัวนายโรง หรือ โนราใหญ่ นายโรงจะอวดทำรำและการขับบทกลอนเป็นพิเศษให้สมแก่ฐานะที่เป็นนายโรง

ในกรณีที่เป็นการแสดงประชันโรง โนราห์ใหญ่จะทำพิธีเขียนพรวน และเหยียบลูกนาว เพื่อเป็นการตัดไม้ข่มนามคู่ต่อสู้ และเป็นกำลังใจแก่ผู้ร่วมคณะของตน

7. ออกพรวนอีกครั้ง เพื่อบอกว่าต่อไปจะเล่นเป็นเรื่องและจะเล่นเรื่องอะไร

8. เล่นเป็นเรื่อง

เรื่องที่น่าสนใจ

ได้กล่าวแล้วว่าโนราไม่นิยมที่จะเล่นเป็นเรื่อง คงเล่นเป็นของแถมเมื่อมีเวลามากพอ เรื่องที่นำมาเล่นจึงมักใช้เรื่องที่รู้จักกันดีอยู่แล้ว ระยะเวลาๆ พบว่าเรื่องที่น่าสนใจมี 2 เรื่อง คือเรื่องพระรถและเรื่องพระสุรน ต่อมาได้เพิ่มเป็น 12 เรื่อง เรื่องที่เพิ่ม เช่น สังข์ทอง สิบนุราช ไกรทอง เป็นต้น

ปัจจุบันโนราบางคณะนำเอานวนิยายสมัยใหม่มาแสดงเน้นการเดินเรื่องแบบละครพูดจนแทบจะไม่มีกรำและการร้องบท บางคณะมีการจัดฉาก เปลี่ยนฉากใช้แสงสีประกอบจนแทบจะไม่หลงเหลือเอกลักษณ์ของโนราให้เห็น

1.7 เครื่องดนตรีโนราห์

เครื่องดนตรีของโนรา ส่วนใหญ่เป็นเครื่อง ดีให้จังหวะ

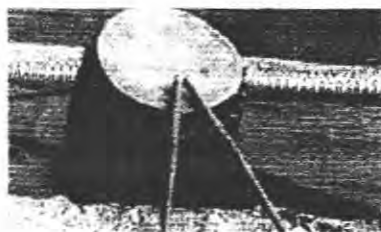
1. ทับ (โตนหรือทับโนราห์) เป็นคู่เสียงดังกั้นเล็กน้อย ใช้คนตีเพียงคนเดียว เป็นเครื่องตีที่สำคัญที่สุด เพราะทำหน้าที่ คมจังหวะและเป็นผู้นำในการเปลี่ยนจังหวะทำนอง (แต่จะต้องเปลี่ยนตามผู้รำ ไม่ใช่ผู้รำเปลี่ยน จังหวะลีลาตามดนตรี ผู้ทำหน้าที่ตีทับจึงต้องนั่งเฝ้ามอง เห็นผู้รำตลอดเวลา และต้องรู้เชิงของผู้รำ)

ภาพที่ 28 : ทับโนราห์หรือโตน (เครื่องดนตรีโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

2. กลอง เป็นกลองทักขนาดเล็ก (โตกว่ากลองของหนังตะลุงเล็กน้อย) 1 ใบทำหน้าที่เสริมเน้นจังหวะและลือเสียงทับ

ภาพที่ 29 : กลองทัด (เครื่องดนตรีโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

3. ปี่ เป็นเครื่องเป่าเพียงชนิดเดียวของวง นิยมใช้ปี่ใน หรือ บางคณะอาจใช้ปี่นอก ใช้เพียง 1 เล้า ปี่มีวิธีเป่าที่คล้ายคลึงกับขลุ่ย ปี่มี 7 รู แต่สามารถกำเนิดเสียงได้ถึง 21 เสียงซึ่งคล้ายคลึงกับเสียงขลุ่ยมากที่สุด

ภาพที่ 30 : ปี่ (เครื่องดนตรีโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

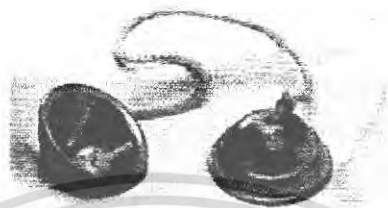
4. โหม่ง คือ หม้อองคู้ เสียงต่างกันที่เสียงแหลม เรียกว่า "เสียงโหม่ง" ที่เสียงทุ้ม เรียกว่า "เสียงหมุ่ม" หรือ บางครั้งอาจจะเรียกว่าลูกเอกและลูกทุ้มซึ่งมีเสียงแตกต่างกันเป็น คู่แปดแต่ดั้งเดิมแล้วจะใช้คู่ห้า

ภาพที่ 31 : โหม่ง (เครื่องดนตรีโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

5. ฉิ่ง หล่อด้วยโลหะหนารูปฝ่าซิมิตรงกลางสำหรับร้อยเชือก สำหรับนึ่งมี 2 อัน เรียกว่า 1 คู่เป็นเครื่องตีเสริมแต่งและเน้นจังหวะ ซึ่งการตีจะแตกต่างกับการตีฉิ่ง ในการกำกับจังหวะของคนตรีไทย

ภาพที่ 32 : ฉิ่ง (เครื่องดนตรีโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

6. แตระ หรือ แกระ คือ กรับ มี ทั้งกรับอันเดียวที่ใช้ตีกระทบกับราง โหม่ง หรือกรับคู่ และมีที่ร้อยเป็นพวงอย่างกรับพวง หรือ ใช้เรียวยาวไม้หรือลวด เหล็กหลาย ๆ อันมัดเข้าด้วยกันตีให้ปลายนกระทบกัน

ภาพที่ 33 : แตระ (เครื่องดนตรีโนราห์)

ที่มา: www.moradokthai.com

2. ข้อมูลเกี่ยวกับภูเก็ตแฟนตาซี

2.1 ประวัติความเป็นมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภูเก็ตแฟนตาซี (Phuket FantaSea) “FantaSea” เป็นคำเฉพาะที่มีคำว่า Fantasy และ Sea มารวมกัน อันหมายถึง “ท้องทะเลที่เต็มไปด้วยความมหัศจรรย์พิศวง” เปิดบริการวันแรกเมื่อ 6 กุมภาพันธ์ 2542 บนพื้นที่ 350 ไร่ ด้วยเงินทุน 3,300 ล้านบาท ตั้งอยู่ที่ 99 หมู่ 3 ตำบลกมลา อำเภอกะทู้ จังหวัดภูเก็ต ภายใต้การควบคุมของกรรมการผู้จัดการใหญ่ คุณกิตติกร คิวคชา ผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่ บริษัท ซาฟารีเวิลด์ จำกัด (มหาชน) มีแนวคิดที่ว่า “อาณาจักรมหัศจรรย์บนเทินอันยิ่งใหญ่” ด้วยแรงบันดาลใจเพื่อสานต่อมรดกไทยอันล้ำค่า และถือเป็นสถานที่ท่องเที่ยวแห่งแรกในโลกที่ใช้วัฒนธรรมไทยเป็นองค์ประกอบสำคัญ เปิดให้บริการตั้งแต่เวลา 17.30 น – 23.30 น ของทุกวันยกเว้นวันพฤหัสบดี ภายในตกแต่งเหมือนสวนสนุกรื่นเริงผสมศิลปวัฒนธรรมไทย ประยุกต์ มีการแสดงศิลปวัฒนธรรมไทยประยุกต์ด้วยเทคนิคอิลลูชัน (Illusion) ซึ่งเป็นการแสดงที่นำเอกลักษณ์ไทยทั้งทางด้านวรรณคดี วิถีชีวิต ศิลปวัฒนธรรมมาผสมผสานได้อย่างวิจิตรการตา สร้างความประทับใจให้กับนักท่องเที่ยวอย่างมากทำให้ได้รับเกียรติในการต้อนรับบุคคลในราชวงศ์ ทั้งไทยและต่างประเทศ ถูกคัดคิดคิมศักดิ์มากมาย เช่น ชพมฯ หลี เฝิง ประธานรัฐสภา สาธารณรัฐประชาชนจีน S.R.Nathan ประธานาธิบดีประเทศสิงคโปร์ ราชินีแห่งประเทศภูฏาน เอกอัครราชทูตจากนานาประเทศ เจ้าหญิงเจ้าชายจากประเทศต่างๆ และบุคคลที่มีชื่อเสียงทุกวงการ เช่น นักมายากลระดับโลกอย่าง David Copperfield และซูเปอร์สตาร์ชาวไทยมากมาย

คุณกิตติกร คิวคชา หัวหน้าทีมสร้างสรรค์ ได้กล่าวไว้ว่า “ไทย คือ อะไร คำถามนี้คือจุดเริ่มต้นของที่นี่... ไทย คือ อีสระ... คือ สนุก... คือ น่าใจ... สำหรับผม ไทย คือ นิทานเรื่องหนึ่งที่ร้อยเรียงเรื่องราวการผจญภัย ความรัก ความมหัศจรรย์แต่งแต้มสีสันด้วยความด้นเดิน สนุกสนาน และจินตนาการที่ไม่มีวันสิ้นสุด ไม่มีคำบรรยายใดสามารถเล่านิทานเรื่องนี้ได้สัเท่ากับ การถ่ายทอดผ่านการรำรำที่เปี่ยมไปด้วยรอยยิ้ม เสียงเพลงที่เต็มไปด้วยท่วงทำนองแห่งความสุข ไม่ว่าจะคนไทย หรือเพื่อนจากดินแดนอันห่างไกล ทุกคนสามารถร่วมแบ่งปันประสบการณ์อันล้ำค่านี้ได้ ภูเก็ตแฟนตาซี ก็คือ นิทานเล่มนี้...แต่ละบทคือ คำนิยามของความเป็น “ไทย” ที่เปล่งประกายสื่อความหมายออกมาจากหัวใจของเราทุกคน...ขอให้ทุกท่านสนุกกับ ความเป็นไทย”

2.2 รางวัลที่ได้รับ

- รางวัลยอดเยี่ยมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จาก ท.ท.ท.
ประเภทแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการ ประจำปี 2545 – 2546
- รางวัลยอดเยี่ยมอุตสาหกรรมท่องเที่ยว จาก ท.ท.ท.
ประเภทแหล่งท่องเที่ยวเพื่อนันทนาการ ประจำปี 2543 – 2544

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- รางวัล Golden Medal Award For Excellence จากบริษัท Thomson ซึ่งเป็นบริษัทนำ
เที่ยวชั้นนำของประเทศไทย ให้เป็นสถานที่ท่องเที่ยวยอดเยี่ยมจากการลงคะแนนของลูกค้า

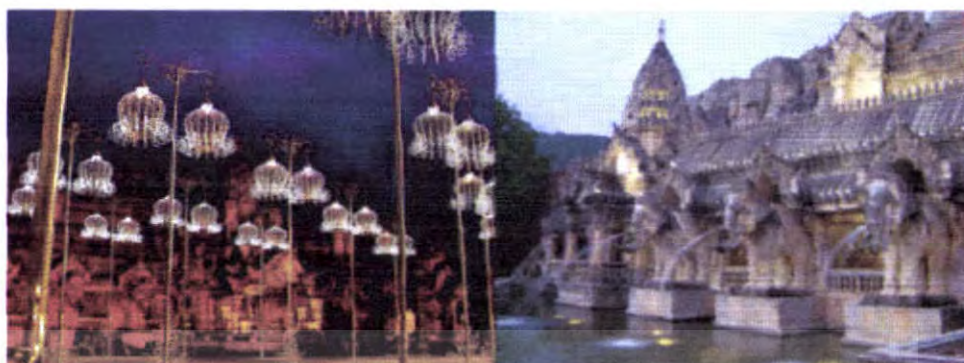
2.3 กิจกรรมภายในโครงการ

- การแสดงศิลปวัฒนธรรมไทยประยุกต์ผสมผสานเทคโนโลยีระดับโลก
- ภัตตาคารอาหารบุฟเฟต์นานาชาติ
- หมู่บ้านหรรษา แหล่งรวมสินค้าที่ระลึก
- การแสดงตามทางเดินและขบวนพาเหรดเพื่อนรำ
- เกมต่างๆสารพันชนิด
- ศิลปหัตถกรรมสาธิต
- การแสดงคอนเสิร์ตและดนตรีพื้นบ้าน
- แท็กซี่ช้างและจุดเลี้ยงอาหารช้าง
- บริการอาหารตามสั่ง อาหารฟาสต์ฟู้ด และเบียร์การ์เด็น
- บริการรับจัดเลี้ยงจัดประชุมสัมมนา รวมถึงกิจกรรมพิเศษต่างๆ
- ให้เช่าชุดสำหรับการแสดง อุปกรณ์ในการแสดง มีทีมงานออกแบบสร้างสรรค์และช่าง
เทคนิคมืออาชีพ
- บริการไกด์นำเที่ยวสำหรับหมู่คณะ
- ห้องพยาบาล, ห้องรับฝากสัตว์เลี้ยง, รถเข็น(Wheelchair), รถเช่า และจุดอำนวยความสะดวก
สะดวกมากมาย

2.4 จุดเด่นและเอกลักษณ์ที่สำคัญ

- โรงละครวังไอยรา

หัวใจของภูเก็ตแฟนตาซี คือความยิ่งใหญ่สง่างามแห่งวังไอยรา โรงละครในรูปแบบของ
ปราสาทโบราณจุผู้ชมถึง 3,000 ที่นั่ง ถูกสร้างขึ้นจากตำนานองครักษ์ช้าง 999 เชือก ผู้ปกป้อง
รักษาอาณาจักรมกลามากกว่าพันปี ซึ่งภายในโรงละครแห่งนี้คือที่หลอมรวมอารยธรรมและ
ศิลปวัฒนธรรมผสมผสานเข้ากับเทคนิคอลลูชั่นระดับโลก

ภาพที่ 34 : บรรยากาศด้านนอกของโรงละครวังไอยรา
ที่มา : CDสื่อโฆษณา จากบริษัทภูเก็ตแฟนตาซี จำกัด มหาชน

- มหัศจรรย์กมลา

สร้างสรรค์ขึ้นจากสุดยอดเทคโนโลยีบันเทิงสโตร์ล่าสุดร่วมกับแนวความคิดทางการออกแบบของผู้เชี่ยวชาญระดับโลกและในเมืองไทย โดยผสมศิลปะการแสดง 9 มิติทัศน์ อาทิ ศิลปวัฒนธรรมไทย, การแสดงอิเลกชั่น (Illusion) มิติมายากลดวงตาอันยิ่งใหญ่, ระบบ 4 มิติทิววง, การแสดงบันจีลัดส์กลองยาว, กายกรรม, การแสดงผาดโผน (Stunt) และคาราวานช้างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนเวทีหลายสิบเชือกและการเสกช้างให้ปรากฏและหายวับไปกับตาต่อหน้าผู้ชมนับพัน ท่องไปกับค่านานโบราณของเมืองกมลา ค้นพบอาณาจักรอันรุ่งเรืองด้วยอารยธรรม

ภาพที่ 35 : บรรยากาศมหัศจรรย์กมลา
ที่มา : CDสื่อโฆษณา จากบริษัทภูเก็ตแฟนตาซี จำกัด มหาชน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- หมู่บ้านหรรษา

ชมความวิจิตรตระการตาของสถาปัตยกรรมไทยโบราณประยุกต์ และเพลิดเพลินกับการสาธิตการทำงานฝีมือและหัตถกรรมต่างๆ เลือกชมผลิตภัณฑ์ที่คัดสรรคุณภาพมากมายจากภูเก็ตแฟนตาซี อาทิ ตุ๊กตาช้าง เสื้อยืด ของขวัญของที่ระลึกมากมาย สัมผัสกับอรรถาธิบายไมตรีของชาวมลายูในงานฉลองรื่นเริง ชมขบวนพาเหรดอันงดงามตระการตา คาราวานช้างอย่างใกล้ชิด และเด็ก ๆ ที่ร่วมผจญภัยในถ้ำหนุมานด้วยการละเล่นและเกมแสนสนุกมากมาย

ภาพที่ 36 : แสดงตัวอย่างบรรยากาศในหมู่บ้านหรรษา

ที่มา : แฟ้มส่วนตัว อัจฉิพร มัชฌิมะ 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรยากาศหมู่บ้านหรรษา

- ภัตตาคารมโนราห์ทอง

“พิมานมาศ” มณเฑียรสีทองอันตระหง่านอยู่กลางทะเลสาบสีคราม ซึ่งเป็นทวารสู่ “มโนราห์ทอง” ภัตตาคารบุฟเฟต์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกอันประกอบด้วยอาหารไทยและอาหารนานาชาติรสเลิศจากการบรรจงปรุงรสจากสุดยอดพ่อครัวเลื่องชื่อในประเทศไทยภายใต้บรรยากาศของสระอโนดาต ราชล้อมด้วยเหล่ากนิษฐาแห่งป่าหิมพานต์และกลิ่นอายแห่งตำนานที่จะเป็นความทรงจำที่น่าประทับใจตลอดไป

ภาพที่ 37 : บรรยากาศภัตตาคารมโนราห์ทอง

ที่มา: เอกสารโฆษณา จากบริษัทภูเก็ตเฟรนด์ชิป จำกัด มหาชน

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกของภูเก็ตเฟรนด์ชิป

ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึกของภูเก็ตเฟรนด์ชิปจะอยู่ในส่วนที่เรียกว่า “หมู่บ้านหรรษา” ซึ่งภายในจะตกแต่งในรูปแบบสถาปัตยกรรมไทยโบราณประยุกต์ สัมผัสกับบรรยากาศไม้ตรีของชาวกลาในบรรยากาศของงานเฉลิมฉลองรื่นเริง ตระการตากับคาราวานช้าง ขบวนพาเหรดและสินค้าที่ระลึกมากมายด้วยร้านจำหน่ายในรูปแบบต่างๆนับสิบร้าน คือ

ร้าน Nature by Colour จำหน่าย ของที่ระลึกที่อยู่ภายใต้ลิขสิทธิ์ของภูเก็ตเฟรนด์ชิป เช่น ตุ๊กตา หมวก กระเป๋า เสื้อยืด แก้วเซรามิกส์ ชุดเด็ก ที่ทับกระดาษ เข็มกลัด พวงกุญแจ แม่เหล็กติดตู้เย็น เป็นต้น และห้องนี้มีบริการถ่ายรูปคู่กับช้างพร้อมอัลบั้มภาพด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 38 : บรรยากาศร้าน Nature by Colour

ที่มา : ฝ่ายส่วนตัว อัจฉิพร มัชฌิมะ 2550

ร้านTreasure Chest(หีบสมบัติ) จำหน่าย ของที่ระลึกที่อยู่ภายใต้ลิขสิทธิ์ของภูเก็ตแฟนตาซีเช่นกัน สินค้าค่อนข้างเหมือนกับร้านNature by Colour แต่บรรยากาศดูสว่าง สดใสมากว่า

ร้านYellow Submarine จำหน่าย ของที่ระลึกที่อยู่ภายใต้ลิขสิทธิ์ของภูเก็ตแฟนตาซี เน้นไปที่ตุ๊กตา และมีเครื่องประดับพวก สร้อยข้อมือ กำไล นาฬิกา กระเป๋าหนังพื้นที่สี กระเป๋าปักเลื่อม รองเท้า ชุดเด็ก

ภาพที่ 39 : บรรยากาศร้าน Yellow Submarine

ที่มา : ฝ่ายส่วนตัว อัจฉิพร มัชฌิมะ 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้านLuxury Goods(มรดกไทย) จำหน่าย งานฝีมือราคาสูง เช่น เครื่องเบญจรงค์ เครื่องประดับจากไข่มุก และเครื่องเงิน

ร้าน Some Where In Some Time เป็นร้านบริการถ่ายภาพพร้อมจัดแต่งทรงผมและการแต่งกายด้วยเครื่องแต่งกายรูปแบบย้อนยุคในสมัยต่างๆ โดยที่ลูกค้าสามารถเลือกเครื่องประดับและเสื้อผ้าได้ตามความชอบ

ภาพที่ 40 : บรรยากาศร้าน Some Where In Some Time

ที่มา: เพิ่มส่วนตัว อัจฉิพร มัชฌิมะ 2550

Yak ร้านAttack จำหน่าย ของที่ระลึกที่อยู่ภายใต้ลิขสิทธิ์ของภูเก็ตแฟนตาซีเช่นกัน มีซุ้มตัวใหญ่อยู่หน้าร้านแต่มีของที่มีลักษณะใหญ่พิเศษเพิ่มเข้ามา เช่น ตุ๊กตาใหญ่พิเศษ เสื้อใหญ่พิเศษ

ร้านEng & Chang (ร้านแฝดอิน-จัน) จำหน่าย ของที่ระลึกที่อยู่ภายใต้ลิขสิทธิ์ของภูเก็ตแฟนตาซีเช่นกันแต่มีของที่มีลักษณะคู่เพิ่มเข้ามา เช่น ตะเกียบ คู่ งาช้าง คู่ รองเท้า คู่ แก้วน้ำ คู่ ตุ๊กตาคู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 41 : บรรยากาศร้าน Eng & Chang

ที่มา : เฟซบุ๊กส่วนตัว อัจฉิพร มัชฌิมะ 2550

ร้าน Lanna Royal Thai Silk Shop จำหน่าย ผลิตภัณฑ์ประเภทผ้า เช่น ผ้าไหม ผ้าบาติก ผ้าพันคอ เสื้อผ้าสำเร็จรูป กระโปรง รองเท้า และเครื่องประดับ

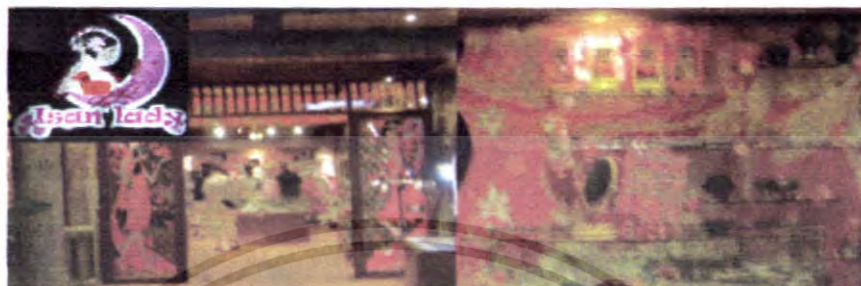
ภาพที่ 42 : บรรยากาศร้าน Lanna Royal Thai Silk Shop

ที่มา : เฟซบุ๊กส่วนตัว อัจฉิพร มัชฌิมะ 2550

ร้าน The Paddy จำหน่าย ของประเภทงานหัตถกรรม งานฝีมือ เครื่องจักรสาน และของที่ระลึกที่อยู่ภายใต้ลิขสิทธิ์ของภูเก็ตแฟนตาซี เช่น เสื้อผ้า กระเป๋า ด้วยเช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ร้าน Isan Lady (อีสานเลดี้) จำหน่าย เครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ สร้อยคอ สร้อยข้อมือ กำไล นาฬิกา ต่างหู และของใช้ของผู้หญิง เช่น เสื้อสำเร็จรูป กระโปรง ผ้าพันคอ เป็นต้น

ภาพที่ 43 : บรรยากาศร้าน Isan Lady (อีสานเลดี้)
ที่มา : เฟซบุ๊กส่วนตัว อัจฉิพร มัชฌิมะ 2550

นอกจากร้านใหญ่ๆ แล้วยังมีร้านเล็กๆ ซึ่งจำสองเป็นรถหรือเป็นซุ้มอีกตามทางเดินซึ่งจะขายสินค้าประเภทเดียวกับในร้าน และมีร้านเล่นเกมต่างๆ เช่น เกมปลาสุกโป่ง เกมตกปลา คอยบริการลูกค้า โดยพนักงานก็จะแต่งตัวแฟนซีเลียนแบบสัตว์หรือตัวละครต่างๆ

2.6 ราคาสินค้าในบริเวณหมู่บ้านหรรษาและร้านจำหน่ายของที่ระลึกของภูเก็ตแฟนตาซี

ราคาสินค้าของร้านจำหน่ายในหมู่บ้านหรรษานั้นหากเป็นของบริเวณด้านนอกคือตามจุดขายต่างๆ เช่น รถรูปแบบต่างๆ จะมีราคาสูงกว่าที่อิงตลาดเล็กน้อยคือประมาณ 30 % ส่วนราคาสินค้าที่เป็นงานฝีมือ (Handmade) นั้นจะมีราคาค่อนข้างสูงเพราะเป็นงานฝีมือ มีความละเอียดและต้องใช้ความชำนาญเฉพาะ ส่วนผลิตภัณฑ์ภายในได้ลิขสิทธิ์ของภูเก็ตแฟนตาซีนั้นจะมีราคาที่ค่อนข้างสูงกว่าสินค้าที่ระลึกของสถานที่อื่นๆ ประมาณ 40 - 50 % เพราะกลุ่มลูกค้าหลักของที่นี่คือชาวต่างชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ : 44 ตัวอย่างข้อมูลสินค้าที่ระลึกประกอบตารางราคา ของภูเก็ตแฟนตาซี
ที่มา : เพิ่มส่วนตัว อัจฉิพร มัชฌิมะ 2550

รายการสินค้า	ราคา
1. หมวกตุ๊กตารูปสัตว์	329
2. เสื้อยืดโปโล ปีกโลโก้	249

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการสินค้า	ราคา
3. เสื้อยืดคอกกลมสกรีนลาย	199
4. เสื้อยืดคอกกลมสกรีนลาย(เด็ก)	159
5. หมวก	199
6. กระเป๋าพกพาPassport Bag)	149
7. ตุ๊กตาช้าง	300
8. แผ่นรองเมาท์	99
9. แม่เหล็กติดตู้เย็น	100
10. แก้วเซรามิกส์ (Mug)	120
11. ชุดแก้วกาแฟ	159
12. ที่ทับกระดาษ	120
13. ชุดเด็ก	200
14. หัวโขนจำลอง	550-800
15. ทรายสีในเจล	380
16. รองเท้าแตะ	170

ตารางที่ 2 : แสดงตัวอย่างรายการสินค้าและราคาของที่ระลึกในภูเก็ตแฟนตาซี

2.6 ข้อมูลตราสัญลักษณ์

- รูปแบบที่ 1

เป็นตราสัญลักษณ์สมบูรณแบบ เจ้าชายกมลประทัมบนหลังช้างไอยรา มีป้ายตราสีทองเขียนว่า Phuket FantaSea เป็นสัญลักษณ์บนเว็บไซต์และสิ่งที่เป็นทางการ

ภาพที่ 45 : แสดงรูปตราสัญลักษณ์สมบูรณ์แบบ

- รูปแบบที่ 2

ตัวอักษรคูหุหุรา อ่อนซ้อย งดงาม ใช้ตัวอักษรสีทอง บนพื้นสีขาว หรือบนพื้นสีดำ มักใช้กับงานบนเว็บไซต์ สิ่งที่ดีเป็นทางการ เพราะต้องการความงดงามและความสากล

ภาพที่ 46 : แสดงรูปแบบการใช้ตราสัญลักษณ์แบบที่ 2

- รูปแบบที่ 3

เป็นตราสัญลักษณ์อีกอย่าง แต่มีความเป็นทางการน้อยกว่าแบบที่ 2

ภาพที่ 47 : แสดงรูปแบบการใช้ตราสัญลักษณ์แบบที่ 3

- รูปแบบที่ 4

เป็นรูปแบบตราสัญลักษณ์ที่เป็นตัวเขียนภาษาไทย อยู่บริเวณประตูทางเข้า-ออก หมู่บ้านธรรมชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 48 : แสดงรูปแบบที่ 4

- รูปแบบที่ 5

เป็นตราสัญลักษณ์ที่เป็นป้ายของผลิตภัณฑ์ที่เป็นลิขสิทธิ์บนสินค้าของภูเกิดแฟนตาซี เช่น เสื้อยืด หมวก กระเป๋า เป็นต้น

ภาพที่ 49 : แสดงรูปแบบการใช้ตราสัญลักษณ์แบบที่ 5

- รูปแบบที่ 6

เป็นโลโก้บนสินค้าที่ระลึกที่ปักลงบนเสื้อยืด และเป็นลายกราฟฟิคบนผลิตภัณฑ์บางชนิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 50 : แสดงรูปแบบการใช้ตราสัญลักษณ์แบบที่ 6

3. ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมผู้บริโภค

ผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมายของโครงการ คือ สตรีชาวต่างชาติ ช่วงอายุ 20-35 ปี ผู้ซึ่งหลงใหลในการออกแบบที่มีกลิ่นศิลปะความเป็นพื้นถิ่น หรือความเป็นชนเผ่าอยู่บนเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย และชอบใช้อุปกรณ์เครื่องประดับในการแต่งกาย

ภาพที่ 51 : แสดงข้อกาพลักษณะและความสนใจของกลุ่มเป้าหมาย

พฤติกรรมด้านการใช้งาน

หน้าที่การใช้งานของกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่ออกแบบ จะเลือกในกลุ่มของผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว การพักผ่อนทางทะเลเป็นหลัก เช่น เสื้อกั๊ก, ผ้าคลุมไหล่, กระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง(Passport Bag) เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พฤติกรรมการซื้อ

ราคาที่ไม่สูง คือต่ำกว่า 100 บาท จะเป็นราคาที่ง่ายต่อการตัดสินใจซื้อของนักท่องเที่ยว แต่สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ถูกต้อง มีเอกลักษณ์ มีราคาที่สมเหตุสมผลพอ ก็ไม่ใช่เรื่องยากสำหรับการตัดสินใจซื้อเช่นกัน

รูปแบบ

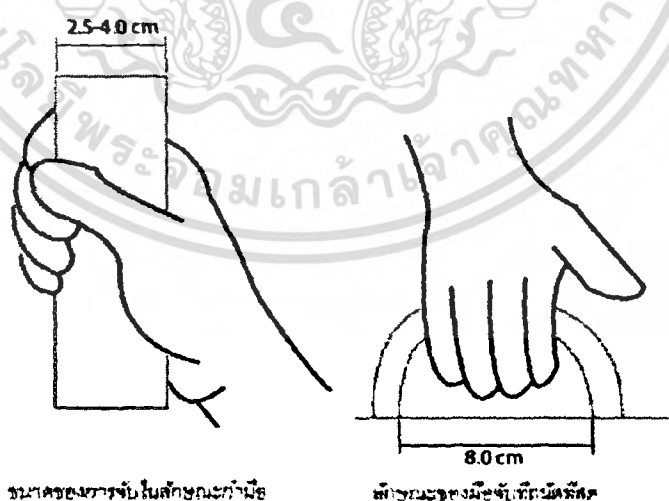
รูปแบบจะมีความเป็นโนราห์แบบประยุกต์ ง่ายต่อการใช้งานในชีวิตประจำวัน มีระดับราคาที่หลากหลายเพื่อกลุ่มลูกค้าหลายระดับและกลุ่มตลาดที่กว้างมากขึ้น มีรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่หลากหลายซึ่งสามารถปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้งานร่วมกันได้มากขึ้น

3.1. ภาพลักษณ์และขนาดสัดส่วนของกลุ่มเป้าหมาย

- ขนาดสัดส่วนของร่างกาย

ขนาดสัดส่วนของร่างกายก็มีผลต่อการออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีเนื่องจากการใช้งานนั้นต้องเกี่ยวข้องกับร่างกายโดยตรง ดังนั้นในการออกแบบจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาถึงความสัมพันธ์ในส่วนต่างๆเพื่อความเหมาะสมในการใช้งาน

- ขนาดสัดส่วน โดยเฉลี่ยของมือคนในการใช้งานกระเป๋าถือ

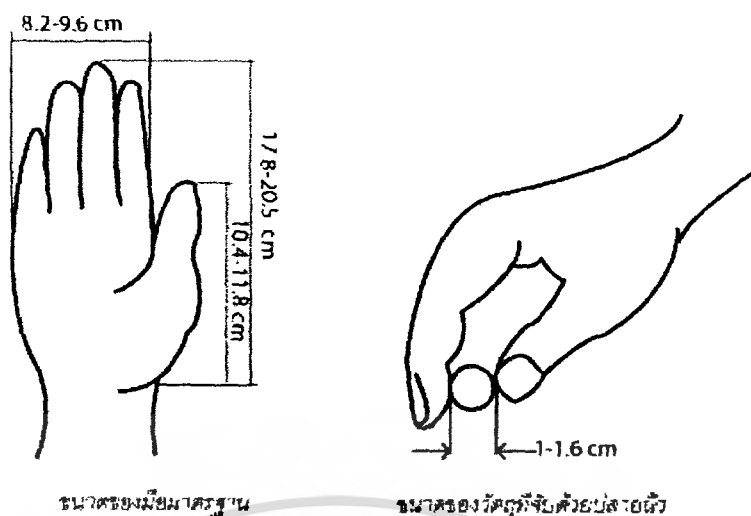

ขนาดของกระเป๋าในลักษณะกำมือ

ลักษณะของมือจับที่รัดรัด

ภาพที่ 52 : แสดงขนาดสัดส่วน โดยเฉลี่ยของมือคนในการใช้งานกระเป๋าถือ (1)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

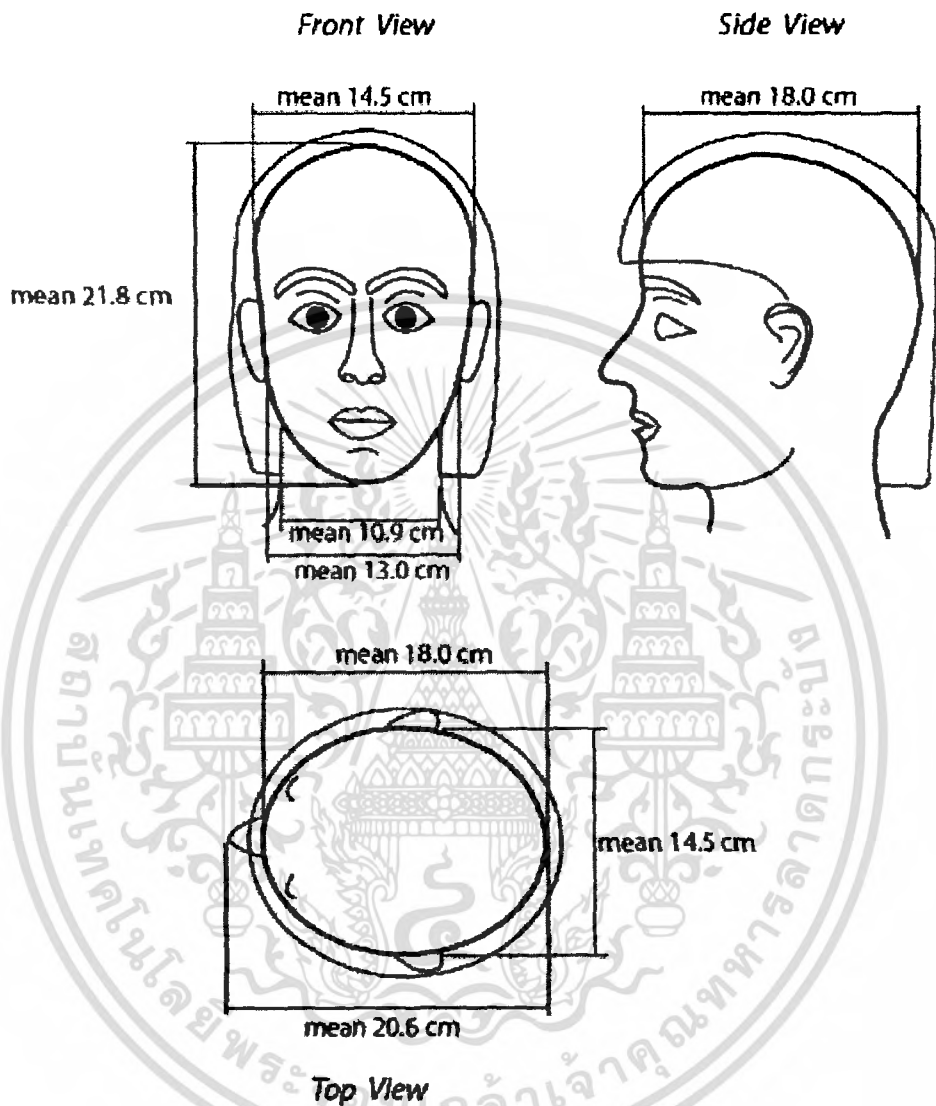
ภาพที่ 53 : แสดงขนาดสัดส่วนโดยเฉลี่ยของมือคนในการทำงานกระเป่าถั่ว (2)

20 - 35 ปี	
สูง	154.2 cm
หนัก	48.3 cm
รอบอก	81.8 cm
รอบเอว	62.5 cm
รอบสะโพก	87.8 cm
ความสูงอก	109.6 cm
ความสูงสะโพก	77.1 cm
ความสูงเท้า	70.7 cm

ตารางที่ 3 : แสดงสัดส่วนโดยเฉลี่ยของสตรีช่วงอายุ 20 - 35 ปี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ขนาดสัดส่วน โดยเฉลี่ยของศีรษะสตรี

ภาพที่ 54 : แสดงขนาดสัดส่วน โดยเฉลี่ยของศีรษะสตรี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ข้อมูลเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ในขอบเขตของโครงการ

4.1 หลักการเบื้องต้นในการออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรี

การออกแบบเครื่องแต่งกายสำหรับสตรีนั้น จะต้องทราบถึงประโยชน์การใช้งานของผลิตภัณฑ์แต่ละชนิด และออกแบบให้เหมาะสมกับการใช้งานแต่ละประเภท

4.1.1 ข้อมูลผลิตภัณฑ์ประเภทกระเป๋า

รูปแบบของกระเป๋า สามารถแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. แบ่งตามลักษณะโครงสร้าง
2. แบ่งตามลักษณะการใช้งาน

1. แบ่งตามลักษณะทางโครงสร้าง มี 3 ลักษณะ คือ

1.1 กระเป๋าแบบคงรูป กระเป๋าประเภทนี้จะมีโครงสร้างบุค้ำในให้มีความแข็งแรงด้วยวัสดุชนิดต่างๆ เช่น แผ่นพลาสติก แผ่นฟองน้ำ โฟมบอร์ดกลาส เป็นต้น ทำให้กระเป๋าสามารถคงรูปได้ตามความต้องการและปกป้องสิ่งของที่อยู่ภายในได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 55 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบคงรูป

1.2 กระเป๋าแบบกึ่งคงรูป เป็นกระเป๋าที่มีลักษณะก้ำกึ่งระหว่างกระเป๋าทั้งสองประเภท คือ มีโครงสร้างที่ไม่แข็งแรงมากนัก พอที่จะคงรูปได้ วัสดุที่บุโครงสร้างในได้แก่ แผ่นกระดาษแข็ง แผ่นพลาสติก เป็นต้น ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

1.2.1 แบบที่มีก้นกระเป๋า เป็นแบบที่พอจะตั้งได้โดยไม้ล้ม สามารถบรรจุของได้ค่อนข้างมาก หยิบของจากกระเป๋าได้ง่าย

ภาพที่ 56 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบกึ่งคงรูป แบบมีก้นกระเป๋า

1.2.2 แบบที่ไม่มีก้นกระเป๋า แบบนี้จะบรรจุของได้น้อยกว่าแบบที่มีก้นกระเป๋า แต่มีความสะดวกในการพกพา ขนาดเล็กกะทัดรัด

ภาพที่ 57 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบกึ่งคงรูป แบบไม่มีก้นกระเป๋า

1.3 กระเป๋าแบบไม่คงรูป กระเป๋าแบบนี้จะไม่มีโครงสร้างเสริมความแข็งแรงบริเวณด้านใน ไม่สามารถตั้งทรงรูปได้เลย วัสดุส่วนใหญ่เป็นผ้า หรือวัสดุที่มีความบางอ่อนตัว 2 แบ่งตามลักษณะการใช้งาน จะมีทั้งหมด 3 ลักษณะ คือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 58 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบไม่คงรูป

2.1 กระเป๋าถือ

2.1.1 *กระเป๋าถือแบบมีหูหิ้ว* สามารถใช้ถือหรือคล้องแขนได้ กระเป๋าแบบนี้มักมีขนาดเล็ก นิยมใช้ใส่ของใช้ส่วนตัวเล็กๆน้อยๆเท่านั้น หรือมักใช้ในการออกงานที่เป็นทางการ

ภาพที่ 59 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบมีหูหิ้ว

2.1.2 *กระเป๋าถือแบบหนีบ* ใช้งานด้วยการถือ หรือการหนีบเข้ากับข้างลำตัว มีขนาดเล็ก นิยมใช้กับงานที่หรูหรา อย่างเช่นงานกลางคืน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 60 : แสดงตัวอย่างรูปแบบกระเป๋าแบบหนีบ

2.2 กระเป๋าถึงสะพาย

มีส่วนสำหรับถือยาวกว่าแบบแรกแต่ไม่ยาวเท่ากระเป๋าประเภทสะพาย ส่วนมากมีขนาดใหญ่กว่าแบบแรก การใช้งานสามารถถือหรือคล้องไหล่ได้ ใช้ได้ทั้งในชีวิตประจำวันและการออกงานในโอกาสต่างๆ

ภาพที่ 61 : แสดงตัวอย่างรูปแบบถึงสะพาย

2.3 กระเป๋าสะพาย

สายสะพายจะมีขนาดยาวที่สุด ใช้สะพายไหล่ มีทั้งขนาดเล็กและขนาดใหญ่มักใช้งานในช่วงกลางวันและในชีวิตประจำวัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 62 : แสดงตัวอย่างรูปแบบสะพาย

ที่มา : ภาพประกอบ : www.asos.com

4.2 วัสดุและอุปกรณ์ประกอบกระเป๋า

1. วัสดุทรงชั้นในกระเป๋า

วัสดุสิ่งทอที่ใช้ในการรองชั้นในกระเป๋าก็เป็นส่วนประกอบที่สำคัญ ดังนั้นในการเลือกใช้ให้มีความเหมาะสมกับรูปแบบและลักษณะการใช้งานของกระเป๋าแต่ละชนิด เช่น การนำพา ความคงทนถาวร คุณสมบัติ ความสวยงาม ความปลอดภัย ซึ่งในปัจจุบันก็มีให้เลือกใช้มากมาย เช่น ผ้า ด่วน ผ้าร่ม ผ้ากำมะหยี่ ผ้าใบ

วัสดุที่ใช้ในการรองชั้นในกระเป๋าสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1.1 แบ่งตามลักษณะการใช้งาน

เพื่อช่วยในการลดแรงกระแทก และการเสียดสีกับร่างกายของผู้ใช้ที่สัมผัสกับกระเป๋า อีกทั้งวัสดุเหล่านี้จะทำให้กระเป๋ามีการคงรูปอยู่ได้ ได้แก่ โยสังเคราะห์ (Polyester), ฟองน้ำยาง, ฟองน้ำวิทยาศาสตร์, Ethylene Vinyl (เอทีลีนไวนิล), แผ่นAcetate (อะซิเตด) และ Ethylene Vinyl Acetate (EVA foam)

1.2 แบ่งตามประเภทของวัสดุ

1. ผ้าพลาสติก มีความแตกต่างกันไปตามวิธีการผลิต มี 3 แบบ คือ

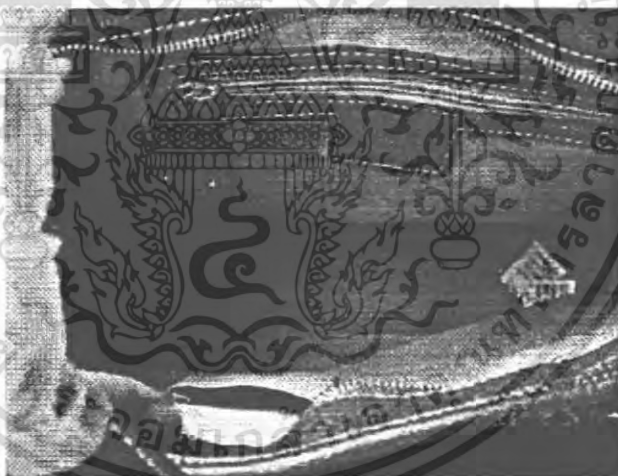
1.1 การผลิตผ้าพลาสติกโดยไม่ใช้เส้นใย พลาสติกชนิดนี้จะเป็นแผ่นบาง ๆ ความชื้นซึมผ่านไม่ได้ เย็บตะเข็บให้ติดกันได้ด้วยความร้อน

1.2 การผลิตผ้าพลาสติกโดยมีเส้นใยรองพื้น ผ้าชนิดนี้จะทนทานกว่าชนิดอื่นทั้งหมด อาจเป็นผ้าอัดเส้นใย ผ้าทอ หรือผ้าดกก็ได้ แล้วใช้พลาสติกเหลวเคลือบผิว ถ้าเป็นการเคลือบบาง ๆ จะทำเพื่อป้องกันไม่ให้ผ้าหดและยัง เป็นการตกแต่งผ้า

1.3 ผลิตผ้าพลาสติกแบบทอ เหมือนกับการทอผ้าธรรมดา ใช้พลาสติกใยยาวทอเส้นค่อนข้างใหญ่

ทั้ง 3 วิธีจะมีคุณสมบัติคล้ายกันคือ อ่อนพับไปมาได้ นุ่ม ไม่ดูดน้ำ ผิวเรียบ ไม่ค่อยเปื้อน รักษาง่าย ราคาง่าย ราคาถูก ทนความร้อนสูงไม่ได้

2. ใยสังเคราะห์ (Polyester) เป็นวัสดุอ่อนนุ่ม มีลักษณะเป็นกลุ่มเส้นใยยาวคล้ายสำลี มีคุณสมบัติทนทาน ระบายความร้อนได้ดี น้ำหนักเบา ทำความสะอาดง่าย แต่มีความยืดหยุ่นน้อย มีคุณสมบัติหยุ่นตัวสูง ใช้แทนยางธรรมชาติได้ ทนอุณหภูมิได้ปานกลาง รับแรงกระแทกได้ดี ทนต่อแรงดึงได้บ้าง (2500 ปอนด์/ตารางนิ้ว) น้ำหนักเบา ทนทานพอสมควร เมื่อโดนแสงแดดอาจเปลี่ยนสี และคุณสมบัติลงเล็กน้อย แต่สะดวกต่อการผลิต ใช้แทนยางธรรมชาติ

ภาพที่ 63 : แสดงตัวอย่างตัวอย่างการรองชั้นในกระเป๋า

2. อุปกรณ์ปรับขนาด คือ อุปกรณ์สำหรับปรับลดหรือขยายขนาดตามความยาวของผลิตภัณฑ์เพื่อที่ผู้บริโภคจะสามารถปรับความยาวของผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ให้เหมาะสมกับแต่ละบุคคลได้ผลิตภัณฑ์แต่ละบุคคลได้ ผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดจะมีอุปกรณ์ปรับขนาดเฉพาะตัว แต่มีหลักการทำงานคล้ายคลึงกัน สามารถแบ่งได้ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 ห่วงปรับขนาด มีหลายรูปแบบแต่หลังการทำงานคล้ายกันคือ การสอดสายเข้าไปในห่วงและสามารถเลื่อนปรับสายนั้นให้สั้นหรือยาวตามความต้องการได้ เพื่อให้การปรับขนาดอยู่กับที่ไม่เลื่อนหลุด บางชนิดจะมีการออกแบบให้สามารถล็อคการปรับขนาดนั้นให้อยู่กับที่ เช่น อาจมีเข็มสำหรับเสียบเข้าไปในรูที่ตำแหน่งต่าง ๆ ของสายที่คล้องอยู่ในห่วงปรับขนาด วิธีนี้ใช้กับผลิตภัณฑ์ที่ต้องมีการปรับสายที่มีลักษณะแบนเท่านั้น เช่น สายกระเป๋า สายเข็มขัด เป็นต้น

ภาพที่ 64 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของห่วงปรับขนาด

2.2 ปรับขนาดแบบหัวเข็มขัด การปรับขนาดแบบนี้ให้หลักการของหัวเข็มขัดแบบห่วงมีเข็มและเจาะรู สามารถปรับความยาวได้ตามรูที่เจาะ ผู้บริโภคสามารถเลือกใช้ตัวล็อคตัวที่เหมาะสมกับตนเอง แต่วิธีนี้สามารถปรับขนาดได้เป็นช่วง คือ เฉพาะตำแหน่งที่มีการติดตั้งตัวล็อคหรือข้อต่อเท่านั้น

ภาพที่ 65 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของการปรับขนาดแบบหัวเข็มขัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ตัวลีดหรือข้อต่อหรืออุปกรณ์ยึดชิ้นส่วนแบบต่าง ๆ ตัวลีด หรือข้อต่อหรืออุปกรณ์ยึดชิ้นส่วนของผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดมีการออกแบบรูปร่างและขนาดให้เหมาะสม กับผลิตภัณฑ์นั้น ๆ โดยเฉพาะ แต่หลาย ๆ ชนิดมีหลักการการทำงานคล้ายกัน และบางชนิดสามารถประยุกต์หรือดัดแปลงเพื่อนำไปใช้กับผลิตภัณฑ์ที่ใกล้เคียงกัน ซึ่งอาจจะจัดจำแนกตามหลักการทำงานได้ดังนี้

3.1 ตัวลีดแบบเกี่ยว โดยอาศัยหลักการการทำงานของสปริง คือ การดัดตัวกลับ ทำให้เมื่อเกี่ยวตะขอเข้าไปในห่วงแล้วสปริงจะดีดตัวปิดตัวลีดได้แน่นสนิทมาก ใช้งานได้สะดวกเปิดและปิดได้รวดเร็ว

ภาพที่ 66 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของการปรับขนาดแบบเกี่ยว

3.2 ตัวลีดแบบหัวเข็มขัด ตัวลีดหรือข้อต่อแบบนี้ใช้หลักการของหัวเข็มขัดแบบห่วงมีเข็มและเจาะรู มีวิธีนี้ลีดได้แน่นหนามาก ปรับความยาวได้ตามรูที่เจาะ แต่ถอดและใส่ไม่สะดวก

ภาพที่ 67 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของการปรับขนาดแบบหัวเข็มขัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 ตัวล็อคแบบเสียบ วิธีแบบนี้ได้มีอุปกรณ์ 2 ชิ้นส่วน คือ อุปกรณ์ชิ้นที่หนึ่งต้องมีคุณสมบัติของสปริงและเมื่อสปริงคลายตัวต้องมีขนาดใหญ่กว่าช่องทางเข้าของอุปกรณ์ชิ้นที่ 2 ส่วนอุปกรณ์ชิ้นที่ 2 ต้องมีช่องสำหรับให้อุปกรณ์ชิ้นที่ 1 เสียดเข้าไม่ได้ เมื่อนำอุปกรณ์ชิ้นที่ 1 มาเสียดที่ช่องนี้จะล็อคติดกัน ได้แน่นหนาเนื่องจากเมื่อเสียดเข้าไปสปริงจะติดตัวออก ทำให้เกิดการล็อคกันได้ เมื่อคลายล็อคก็ต้องกดสปริงให้หดตัวลง วิธีใช้งานสะดวก และแน่นหนา

3.4 ตัวล็อคแบบรูด วิธีนี้ใช้เส้นเชือกสอดเข้าไปรอบปากของตัวผลิตภัณฑ์แล้วปล่อยให้สายเชือกส่วนหนึ่งโผล่พ้นตัวผลิตภัณฑ์ อาจจะมีเชือกฝั่งเดียวหรือ 2 ฝั่งก็ได้ เมื่อจะเปิดก็จับที่ปากอุปกรณ์ประกอบสำหรับช่วยมีให้รูดคลายออกได้ด้วย ใช้งานได้สะดวก โดยการกดปุ่มให้ล็อคหรือคลายออก

ภาพที่ 68 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของการปรับขนาดแบบรูด

3.5 ตัวล็อคแบบบิด วิธีนี้ใช้หลักการขัดกันเองของตัวล็อคทำให้ตัวล็อคไม่หลุดจากกันแต่เพียงแค่นมุนหรือบิดเบา ๆ ตัวล็อคก็จะคลายจากกันได้ สะดวกในการใช้งาน คงทนไม่ค่อยชำรุดเสียหาย

ภาพที่ 69 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของคว่ำลือคแบบบิ๊ด

3.6 คว่ำลือคแบบหมุ่น ข้อต่อชนิดหมุ่นนี้มีลักษณะภายนอกหลายรูปแบบ เช่น ทรงกระบอก ทรงกรวย ข้อต่อนี้จะติดกับปลายสายสร้อยทั้ง 2 ข้าง ใช้งานโดยการหมุ่นด้านที่เป็นเกลียวเข้าหากัน วิธีนี้คว่ำลือคอาจเกิดการหมุ่นคลานตัวคืนเองได้

ภาพที่ 70 : แสดงตัวอย่างรูปแบบของคว่ำลือคแบบหมุ่น

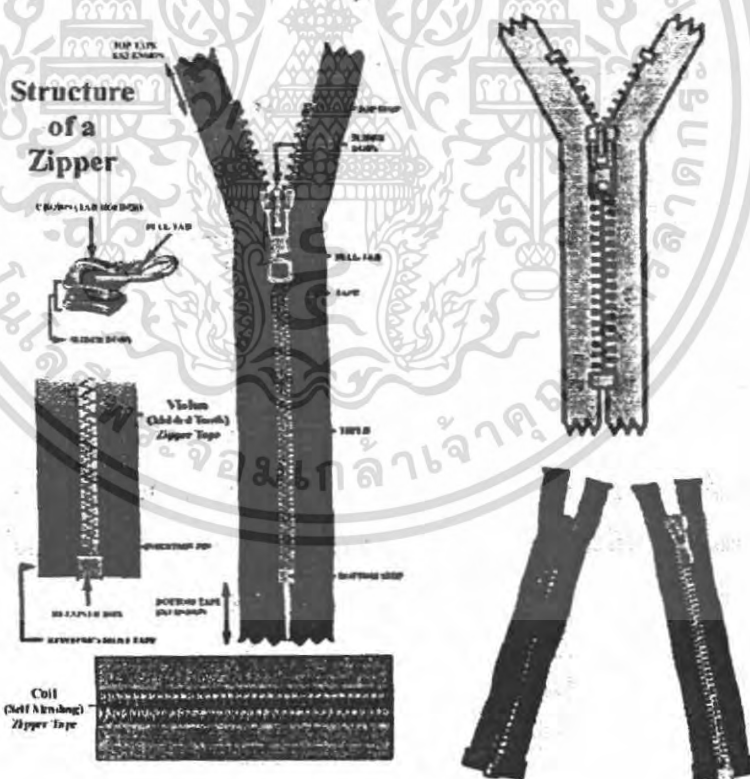
3.7 ซิป ใช้ยึดติดกับระหว่างผ้า 2 ผืน โดยการรูดเปิด-ปิด โดยเย็บซิปให้ติดกับผ้าให้แนวของรอยต่อตรงกันรูดฟันซิปให้ติดหรือแยกออกจากกัน ผ้า 2 ชิ้นจะติดหรือแยกออกจากกัน โดยมีทั้งซิปโลหะและซิปไนลอน ให้มีความมั่นใจในการเปิด-ปิดมาก โดยในงานด้านเสื้อผ้าที่เรามักจะใช้มีอยู่หลายชนิดตามลักษณะการใช้งาน ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 71 : แสดงตัวอย่างภาพแสดงกระเป๋าแบบซิป

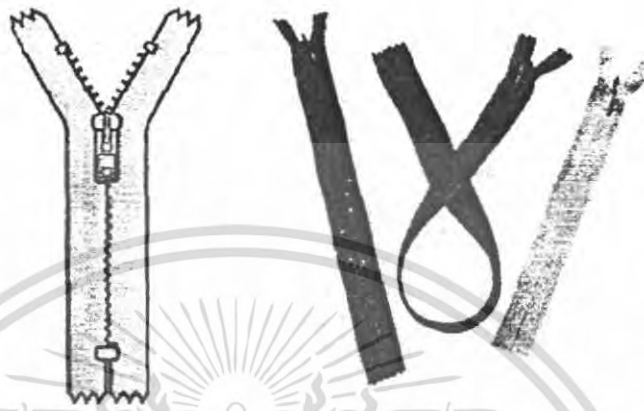
3.7.1 ซิปแบบทั่วไป (Non Separating) เป็นชนิดปิดท้าย มีเฉพาะตัวกั๊กกลางหรือมีทั้งตัวกั๊กด้านบนและด้านล่าง สำหรับยึดแถบทั้งสองให้ติดกัน เพื่อไม่ให้ปลายทั้งสองแยกเป็นอิสระเมื่อซิปเปิดจนสุด ซึ่งซิปแบบนี้จะนิยมนำมาประกอบเป็นกระเป๋าและเครื่องแต่งกาย

ภาพที่ 72 : แสดงตัวอย่างภาพแสดงซิปแบบทั่วไป

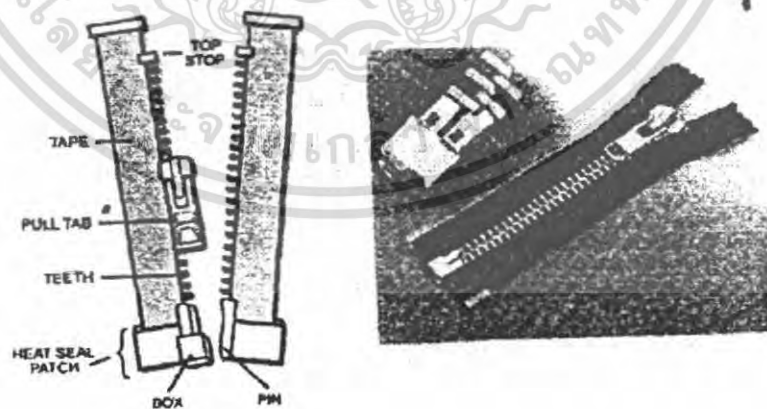
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.7.2 ซิปแบบซ่อน เป็นซิปชนิดปิดท้ายเช่นเดียวกัน แต่ลักษณะของซิป เมื่อติดเข้ากับ
 ชั้นส่วนของเสื้อผ้าแล้วจะไม่ให้เห็นตัวซิป

ภาพที่ 73 : แสดงตัวอย่างภาพแสดงซิปแบบซ่อน

3.7.3 ซิปเปิดท้าย (Non-Way Separating) เป็นซิปที่มีเดือยและสวมที่ปลายแถบผ้าทั้ง 2
 ด้าน เพื่อให้สามารถแยกได้เป็นอิสระได้เมือรูดซิปเปิดและต้องสวมกลับให้เข้าที่พอดีก่อนรูดซิปปิด

ภาพที่ 74 : แสดงตัวอย่างภาพแสดงซิปเปิดท้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.7.4 ซิป Two-Way Head To Head closed End เป็นซิปที่สามารถรูดได้ทั้ง สองด้าน เพื่อความสะดวกในการเปิด-ปิด โดยที่ผู้ใช้สามารถเลือกที่จะเปิดส่วนใดของซิปก็ได้

ภาพที่ 75 : แสดงภาพแสดงซิป Two-Way Head To Head closed End

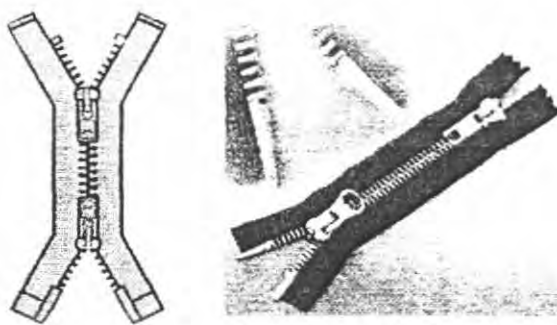
3.7.5 ซิป Coverall เป็นซิปที่สามารถรูดได้ทั้งสองด้าน เพื่อความสะดวกในการเปิด-ปิด โดยที่ผู้ใช้สามารถเลือกที่จะเปิด-ปิดส่วนใดของซิปก็ได้

ภาพที่ 76 : แสดงภาพแสดงซิป Coverall

3.7.6 ซิป Two-Way Back To Back closed End เป็นซิปที่สามารถรูดได้ทั้งสอง ด้าน เพื่อความสะดวกในการเปิด-ปิด โดยที่ผู้ใช้สามารถเลือกที่จะปิดส่วนบนหรือล่างของซิปก็ได้ และยังสามารถแยกออกจากกันได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 77 : แสดงภาพแสดงซิป Two-Way Back To Back closed End

3.8 เวลโครเทป (Velcro) หรือที่เรียกว่า "ตีนตุ๊กแก" เป็นแถบยาว แถบด้านหนึ่งเป็นปุ่มเล็ก ๆ อีกแถบจะเป็นฝอยต้องเย็บเวลโครเทปติดไว้กับผลิตภัณฑ์ในสถานที่ที่ต้องการจะติดด้านตรงข้ามกัน เวลาปิดเพียงกดทั้งสองแถบให้ชนกัน และใช้การดึงเพื่อเปิดออก เมื่อใช้ไปนาน ๆ จะเสื่อมคุณภาพ คือชนจะไม่เกาะเกี่ยวกันอีก

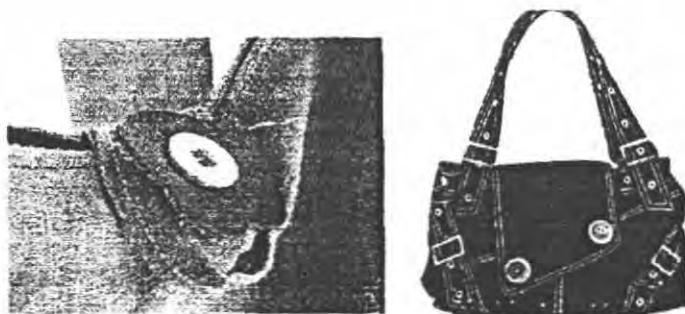

ภาพที่ 78 : แสดงภาพแสดงเวลโครเทป (Velcro)

3.9 กระดุมแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ตามการใช้งานคือ

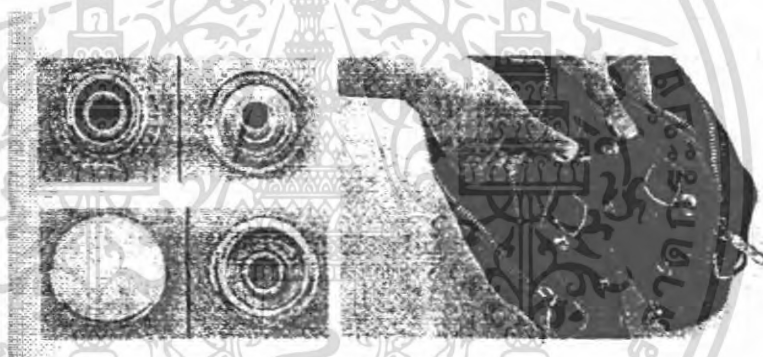
3.9.1 แบบมีรังดุม แบบนี้ด้านหนึ่งจะเป็นตัวกระดุม ส่วนอีกด้านจะเป็นรังดุม เมื่อจะใช้งานก็สอดตัวกระดุมเข้าไปในรังดุม ใช้งานได้ง่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 79 : แสดงภาพกระเป๋าที่ใช้กระดุมแบบมีรังดุม

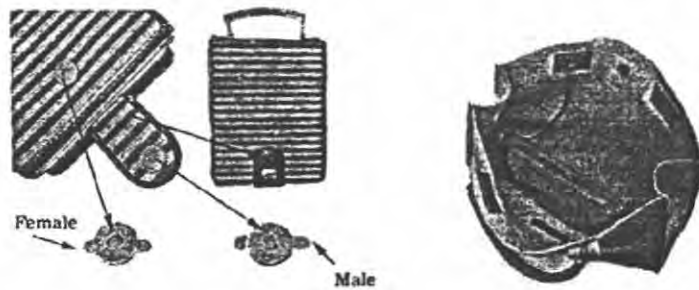
3.9.2 แบบกด กระดุมแบบนี้ชุดหนึ่งต้องมี 2 ชั้น ชั้นหนึ่งเป็นตุ่มยื่นออกมา ส่วนอีกชั้นหนึ่งเป็นหลุม เมื่อใช้งานต้องกดตุ่มลงไปในหลุมนี้ ตัวอย่างเช่น กระดุมแม่เหล็กแบบนี้เมื่อใช้นาน ๆ อาจเกิดการเสื่อมของแม่เหล็กได้ หรือกระดุมเป็ก็อาจเกิดการลวมหรือหัวกระดุมหักงาย ๆ

ภาพที่ 80 : แสดงภาพกระเป๋าที่ใช้กระดุมแบบกด

3.9.3 กระดุมแม่เหล็ก (Magnet) ลักษณะคล้ายกระดุมแป้นแต่ติดกันด้วยแรงดึงดูดแม่เหล็ก สะดวกและไวต่อการใช้งานกว่า 1 ตัว ประกอบด้วยชิ้นส่วน 2 คู่ เหมือนกระดุมแป้น ข้อเสียคือ มีอายุการใช้งาน อาจเสื่อมคุณภาพได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 81 : ภาพแสดงกระเป๋ที่ใช้กระดุมแม่เหล็ก

4.3 กรรมวิธีการผลิตกระเป๋า

ขั้นตอนนี้เป็นขั้นตอนที่สำคัญต่อผู้ผลิต ทั้งในด้านต้นทุนและคุณภาพของงาน การผลิตกระเป๋าสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ การใช้ผ้าให้เกิดประโยชน์สูงสุด เนื่องจากผืนผ้านั้นมีราคาแพง และผลิตด้วยช่างฝีมือ ซึ่งทำได้ยากและต้องใช้เวลา

การผลิตกระเป๋านั้นหลังจากที่ได้แบบและขนาดกระเป๋ามาแล้ว โดยทั่วไปสามารถสรุปได้เป็นขั้นตอนดังนี้

1. การสร้างแบบ (Pattern)

การสร้างแบบกระเป๋าก่อนที่ฝ่ายออกแบบได้การออกแบบไว้เพื่อนำมาตัดจริง การวาดแบบต้องอาศัยช่างที่มีความชำนาญเพราะเป็นส่วนที่กำหนดต้นทุนการผลิตที่สำคัญ

2. การวางแบบ

ต้องทำการวางแบบลงบนกระดาษที่เตรียมไว้วางลงบนผ้าก่อน แล้วใช้ลูกกลิ้งหรือดินสอกด แล้วจึงนำมาวางบนผ้า โดยจะต้องคำนวณให้ถี่เพื่อให้ได้จำนวนที่มากที่สุดเหลือเศษผ้าในจำนวนที่น้อยที่สุด

3. การตัดผ้า

การตัดผ้าในระบบกึ่งอุตสาหกรรมนี้จะมีเครื่องมือต่าง ๆ ไว้สำหรับการตัด ซึ่งจะสามารถตัดผ้าได้อย่างสะดวกสบายมากขึ้นทั้งยังประหยัดเวลา เมื่อตัดแล้วให้แยกชิ้นส่วนให้เป็นระเบียบเพื่อสะดวกในการตัดเย็บ

4. การเย็บผ้า

การเย็บสามารถแยกได้เป็นส่วน ๆ ดังนี้

- การเย็บต่อชิ้น ได้แก่ การเย็บผ้าเข้ากับแผ่นฟองน้ำ การเย็บติดระหว่างชิ้นหน้ากับ ชิ้นหลัง การเย็บผ้าซิงในกับตัวกระเป๋

- การเย็บทับ ได้แก่ การเย็บขอบ การประกอบตัวกระเป๋เข้ากับหู

- การเย็บริม ได้แก่ การเย็บริมผ้าให้เรียบร้อย

5. การตกแต่ง

การตกแต่งในที่นี้หมายถึงการติดตั้งอุปกรณ์เสริมทั้งหลายลงบนผลิตภัณฑ์หลังจากการเย็บเรียบร้อยแล้ว

6. การตรวจสอบคุณภาพ

ส่วนนี้เป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญ เนื่องจากงานทุกชิ้นที่จะออกสู่ตลาดได้จะต้องผ่านการตรวจสอบเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีมาตรฐานเดียวกันทุกชิ้น

ที่มา: บริษัท เลทเทอร์ สตูดิโอ จำกัด (Leather Studio Co.,Ltd)

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์และสรุปขนาดกระเป๋เป็นแบบต่างๆ
กระเป๋ใส่เหรียญ

สิ่งของ	ขนาด (cm)	ปริมาตร(cm ³)	หมายเหตุ
เหรียญ 10 บาท	Ø 2.5 x 0.2	0.98	10 เหรียญ = 9.8
เหรียญ 5 บาท	Ø 2.3 x 0.2	0.83	10 เหรียญ = 8.3
เหรียญ 1 บาท	Ø 1.9 x 0.1	0.38	10 เหรียญ = 3.8
เหรียญ 50 สตางค์	Ø 1.8 x 0.1	0.25	10 เหรียญ = 2.5
รวม		2.44	24.4

ตารางที่ 4 : แสดงการวิเคราะห์และสรุปขนาดกระเป๋ใส่เหรียญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระเป๋ใส่เครื่องสำอางค์

สิ่งของ	ขนาด (cm)	ปริมาตร(cm ³)	หมายเหตุ
ดัลบ์แบ็ง	6 x 9 x 1.5	81	
สิ่งของ	ขนาด (cm)	ปริมาตร(cm ³)	หมายเหตุ
ลิปกลอส	๑ 1.5 x 10.5	18.5	
ลิปสติก	๑ 2.5 x 6	29.5	
บร็ชชอน	7 x 6 x 1.5	63	
แปรงปิดแก้ม	๑ 3 x 10.5	74.2	
มีสครร่า	๑ 3 x 12.5	88.4	
ที่คัดขนตา	5 x 3 x 7	105	
กระดาษซับมัน	8 x 5.5 x 0.7	30.8	
อื่นๆ		200	
รวม		690.4	

ตารางที่ 5 : แสดงการวิเคราะห์และสรุปกระเป๋ใส่เครื่องสำอางค์

หมายเหตุ อุปกรณ์อื่นๆอีก เช่น หวี กระจก กล่องยา อุปกรณ์เขียนคาน้ำหอม ยาสิ่ว ในกรณีของการเดินทางแบบค้างคืน

กระเป๋ใส่ของ

สิ่งของ	ขนาด (cm)	ปริมาตร(cm ³)	หมายเหตุ
กระเป๋เงิน	9 x 19.5 x 2.5	438.75	
โทรศัพท์มือถือ	5 x 11 x 1.8	99	
อุปกรณ์ฟังเพลง	7.5x10.5x1.2	94.5	
เครื่องสำอางค์	11 x 17 x 4	748	
สมุดโน้ต	17 x 13.5 x 2	459	
ดินสอ/ปากกา	๑ 1.2 x 14	15.8	
กล้องถ่ายรูป	5.5 x 10.5 x 3.5	202.125	
แว่นกันแดด	6 x 15 x 4.5	405	
เม็คคอม	4.5 x 7 x 1.8	56.7	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิ่งของ	ขนาด (cm)	ปริมาตร(cm ³)	หมายเหตุ
ครีมกันแดด	4.5 x 2 x 11	99	
รวม		2617.875	

ตารางที่ 6 : แสดงการวิเคราะห์และสรุปกระเป๋าสะพายไหล่(Shoulder Bag)

กระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง(Passport Bag)

สิ่งของ	ขนาด (cm)	ปริมาตร(cm ³)	หมายเหตุ
กระเป๋าเงิน	9 x 19.5 x 2.5	438.75	
โทรศัพท์มือถือ	5 x 11 x 1.8	99	
อุปกรณ์ฟังเพลง	7.5x10.5x1.2	94.5	
คินสอ/ปากกา	ø 1.2 x 14	15.8	
กล้องถ่ายรูป	5.5 x 10.5 x 3.5	202.125	
แว่นกันแดด	6 x 15 x 4.5	405	
อื่นๆ เช่น แผนที่	10 x 15 x 2	240	
รวม		1495.175	

ตารางที่ 7 : แสดงการวิเคราะห์และสรุปกระเป๋าเอกสารเดินทาง(Passport Bag)

หมายเหตุ อุปกรณ์อื่นๆอีก เช่น หนังสืออ่านเล่น หนังสือแผนที่ หมวก ชา กุญแจ เครื่องเล่นเกม พกพา เป็นต้น

ข้อมูลเกี่ยวกับเสื้อยืด

เสื้อยืดและเสื้อโปโล

รูปแบบเสื้อยืดที่ซัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสื้อยืดแขนสั้นคอกกลม

เสื้อยืดแขนสั้นคอวี

เสื้อยืดแบบมีกระเป๋

เสื้อยืดแขนจัม

เสื้อยืดแขนยาว

ภาพที่ 82 : แสดงรูปแบบของเสื้อยืดที่เข้ดแบบต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบเสื้อโปโล

เสื้อโปโลธรรมดา

เสื้อโปโลแบบมีกระเป๋าคอ

เสื้อโปโลแบบแขนจัม

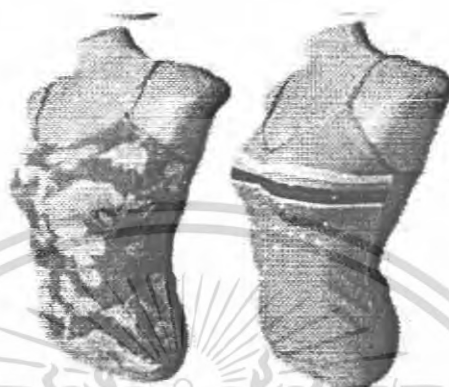

เสื้อโปโลแบบผ่าข้าง

ภาพที่ 83: แสดงรูปแบบของเสื้อโปโลแบบต่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รูปแบบเสื้อยืดแบบไม่มีแขน(เสื้อกล้าม)

แสดงขนาดสัดส่วนเสื้อผู้หญิง

Description	Free Size	S	M	L	LL
ความยาวด้านหน้า (วัดจากขอบเสื้อด้านบนสุดถึงปลายเสื้อ)	24"	20"	21"	21.5"	22.5"
รอบอก (วัดจากใต้รักแร้ลงมา 1")	34"	28"	30"	32"	34"

ตารางที่ 8 : แสดงขนาดสัดส่วนเสื้อผู้หญิง

ข้อมูลเกี่ยวกับกระเป๋าสีเหลือง

กระเป๋าสีเหลืองแบ่งจากรูปทรงได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. รูปทรงเรขาคณิต คือ มีความสมมาตร สามารถหาปริมาตรที่แน่นอนได้ เช่น ทรงสี่เหลี่ยม ทรงสามเหลี่ยม ทรงกลมแบน เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ : 84 กระเป๋าใส่เหรียญรูปทรงเรขาคณิต

2. รูปทรงการ์ตูน หรือ ฟริฟอร์ม

ภาพที่ : 85 กระเป๋าใส่เหรียญรูปทรงการ์ตูน

ข้อมูลเกี่ยวกับกระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง (Passport Bag)

สิ่งของที่นิยมใส่ใน Passport Bag

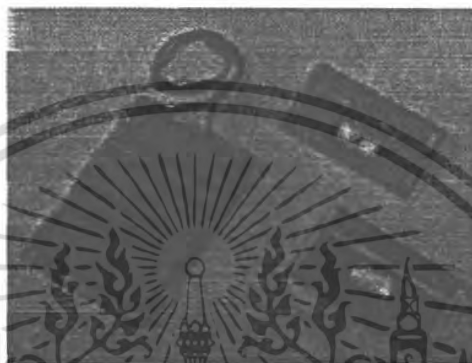
- เอกสารส่วนตัว เช่น หนังสือเดินทาง บัตรสำคัญต่างๆ
- แผ่นพับต่างๆ เช่น แผนที่ เอกสารแจกเพื่อโฆษณา
- กล้องถ่ายรูป
- โทรศัพท์มือถือ
- กระเป๋าเงิน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- อื่นๆ เช่น เม็คคอม ปากกา ดินสอ

ขนาดของกระเป๋า Passport Bag

1. ขนาดเล็ก ขนาดใหญ่กว่ากระเป๋าเงินชนิดหน้อย ประมาณ 5" x 7" x 0.5" มักใส่เฉพาะเอกสารสำคัญต่างๆ เช่น หนังสือเดินทาง บัตรประจำตัว

ภาพที่ 86 : แสดงตัวอย่าง Passport Bag ขนาดเล็ก

2. ขนาดกลาง ขนาดใหญ่กว่าแบบแรกเล็กน้อย ขนาดประมาณ 9.5" x 5" x 0.5" คือ สามารถใส่อุปกรณ์อื่นๆ เช่น กระเป๋าเงิน แขนที่ แผ่นพับต่างๆ ได้ด้วย

ภาพที่ 87 : แสดงตัวอย่าง Passport Bag ขนาดกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. ขนาดใหญ่ ขนาดใหญ่กว่าแบบที่สองคือ ขนาดประมาณ 9.5" x 6" x 1" คือสามารถใส่หนังสือเดินทาง แผ่นพับต่างๆ กระเป๋าเงิน รวมถึงอุปกรณ์ส่วนตัวอื่นๆ เช่น กล้องถ่ายรูป แวนกันแดด เครื่องเล่นเพลง ไม้ค้ำขี้ เปรียบเสมือนกระเป๋าพกพา

ภาพที่ 88 : แสดงตัวอย่าง Passport Bag ขนาดใหญ่

ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าคลุมไหล่

รูปแบบของผ้าคลุมไหล่

ผ้าคลุมไหล่ ใช้สำหรับคลุมไหล่ป้องกันความหนาวเย็น หรือหากใช้งานเพื่อเป็นเครื่องประดับ โดยมากมักใช้ในการแต่งกายสำหรับงานพิธีการ เช่น งานเลี้ยงสังสรรค์ตอนกลางวัน ใช้คลุมไหล่ประกอบกับชุดราตรี แต่ปัจจุบันพบว่ามีการนำมาใช้งานในหลายโอกาสมากขึ้น ทั้งในตอนกลางวันที่อากาศไม่หนาวเย็น บางคนนำมาใช้พันคอหรือพันศีรษะ

ผ้าคลุมไหล่แบ่งได้ 3 รูปแบบดังนี้

- รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ใช้ห่มทับไหล่ทั้งสองข้าง หรือพาดในลักษณะคล้ายห่มสไบ

ภาพที่ 89 : แสดงผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า

ภาพจาก http://dearada.typepad.com/dear_ada/2007/03/hiroko_kurihara.html

ขนาดสัดส่วนของผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าโดยทั่วไป

กว้าง × ยาว 19 × 83 นิ้ว

21 × 80 นิ้ว

22 × 82 นิ้ว

24 × 60 นิ้ว

24 × 82 นิ้ว

23 × 83 นิ้ว

27 × 84 นิ้ว

- รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ใช้สำหรับคลุมทับไหล่ทั้งสองข้าง หรือทับเป็นสามเหลี่ยม ใช้คลุมไหล่หรือศีรษะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 90 : แสดงลักษณะผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส

Louis Vuitton - Champs Elysées Scarf

ขนาดสัดส่วนของผ้าคลุมไหล่รูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส

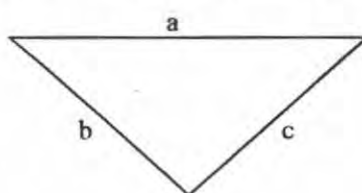
กว้าง × ยาว	21 × 21 นิ้ว
	28 × 28 นิ้ว
	29 × 29 นิ้ว
	30 × 30 นิ้ว

รูปสามเหลี่ยม ใช้สำหรับคลุมทับไหล่ทั้งสองข้าง หรือใช้คลุมศีรษะ

ภาพที่ 91 : แสดงลักษณะผ้าคลุมไหล่รูปสามเหลี่ยม

ขนาดสัดส่วนของผ้าคลุมไหล่รูปสามเหลี่ยม

$a \times b \times c$ คือ $29.5 \times 21 \times 21$

$39.5 \times 28 \times 28$

$41.0 \times 29 \times 29$

$42.5 \times 30 \times 30$

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

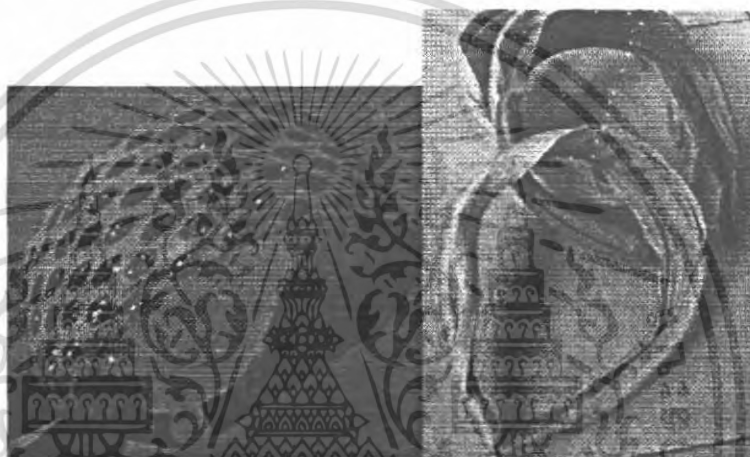
ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าคาดผม

ผ้าคาดผมสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท คือ แบ่งตามลักษณะทางโครงสร้าง และแบ่งตามรูปแบบการใช้งาน

1. แบ่งตามลักษณะทางโครงสร้าง

1.1 แบบมีโครงสร้าง

คือ มีลักษณะคล้ายที่คาดผม มีโครงแข็งด้านในและมีส่วนที่เป็นผ้าคลุมด้านนอก

ภาพที่ 92 : แสดงลักษณะผ้าคาดผมแบบมีโครงสร้าง

1.2 แบบไม่มีโครงสร้างด้านใน

คือ แบบที่เป็นโครงสร้างจากผ้า มีความอ่อนตัว ไม่สามารถคงรูปได้ และอาจมีสายขางด้านในเพื่อความสะดวกในการใช้งาน

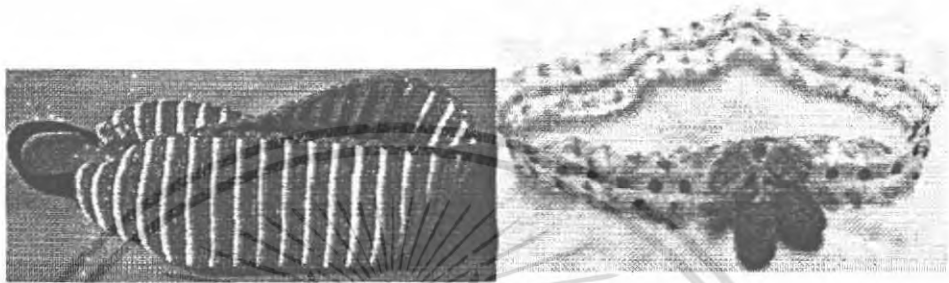

ภาพที่ 93 : แสดงลักษณะผ้าคาดผมแบบไม่มีโครงสร้าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. แบ่งตามรูปแบบการใช้งาน

2.1 แบบวงกลม สามารถคาดได้เลข โดยไม่ต้องผูก ใช้งานสะดวก มีลักษณะเป็นวงกลม

ภาพที่ 94 : แสดงลักษณะผ้าคาดผมแบบวงกลม

2.2 แบบสายผูก ที่คาดแล้วต้องผูกอีกครั้งเพื่อให้เข้ากับขนาดของศีรษะ ประเภทนี้ก็มี สายยาวห้อยยาวลงมา อีกทั้งยังเป็นความสวยงามอีกแบบ

ภาพที่ 95 : แสดงลักษณะผ้าคาดผมแบบสายผูก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อมูลเกี่ยวกับเข็มขัด

เข็มขัดสามารถแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

1. เข็มขัดแบบทั่วไป จะมีลักษณะเป็นวงกลม มีส่วนที่เรียกว่าหัวเข็มขัด และมักจะอยู่ตรงกลางของสะเอว วัสดุที่ใช้มีหลากหลาย ทั้งหนังและผ้า หนังเทียม รวมถึงวัสดุสังเคราะห์อื่นๆ

ภาพที่ 96 : แสดงเข็มขัดแบบทั่วไป

2. เข็มขัดแบบผูก คล้ายเข็มขัดแต่มีหน้าที่ตกแต่งเพื่อความงามมากกว่า มีสายยาว มักใช้การขีดติดกันด้วยการผูก และนิยมผูกไว้ด้านข้างของสะเอว มีสองรูปแบบคือ แบบเส้นตรงและแบบเส้นโค้ง เพื่อให้โค้งรับกับสัดส่วนของร่างกายมากขึ้น

ภาพที่ 97 : เข็มขัดแบบผูก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. ข้อมูลเกี่ยวกับวัสดุและเทคนิคที่นำมาใช้ในโครงการ

5.1 เส้นใย

เส้นใยทั่วไปที่นำมาใช้ แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1 เส้นใยธรรมชาติ (Natural Fiber) เป็นเส้นใยที่ได้จากสิ่งมีชีวิต คือ เส้นใยจากพืชและเส้นใยจากสัตว์

2 เส้นใยสังเคราะห์ (Man made Fiber) เป็นเส้นใยที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมา

3 เส้นใยผสม

1.1 ใยฝ้าย (Cotton)

ใยฝ้าย เป็นใยจากเมล็ดของต้นฝ้าย เจริญได้ดีในที่ที่มีอากาศร้อนชื้น มีหลายพันธุ์ มีขนาดความกว้างเท่าๆกันหรือใกล้เคียงกันคือกว้างประมาณ 10-20 ไมครอน ส่วนความยาวขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น สายพันธุ์ ดินฟ้าอากาศ การเจริญเติบโต ใยฝ้ายส่วนใหญ่ยาวประมาณ 7/8 - 1¼ นิ้ว และขนาดที่นำมาใช้ในงานอุตสาหกรรมสิ่งทอคือใยที่มีความยาวประมาณ ½-2 ½ นิ้ว

คุณสมบัติของเส้นใยฝ้าย

ตารางที่ 9 แสดงคุณสมบัติของเส้นใยฝ้าย

ความมัน	ใยฝ้ายทำไปมีความมันน้อย ต้องเพิ่มความมันด้วยการตกแต่ง เช่น ฝ้ายเมอร์เซอร์ไรซ์
ความเหนียว	ใยฝ้ายมีความเหนียวปานกลางคือประมาณ 3.0-5.0 กรัมต่อเดนเชอร์ ความเหนียวจะเพิ่มขึ้นเมื่อเปียกซึ่งจะมากกว่าตอนแรกประมาณ 25-40%
ความยืดหยุ่น	ใยฝ้ายจะยืดหยุ่นต่ำคือประมาณ 3-7% บางครั้งอาจถึง 10% ก่อนถึงจุดขาดการหดตัวกลับที่เดิม หากยืดออกเพียง 2% จะหดกลับที่เดิมได้ 74% และถ้ายืดออก 5% จะหดกลับที่เดิมได้เพียง 50%
ความคืนตัว	ใยฝ้ายและฝ้ายคืนตัวได้ดี และยับง่ายมาก

การดูดความชื้น	ผ้าดูดซึมความชื้นในบรรยากาศปกติได้ 8.5% เป็นการดูดความชื้นได้ปานกลาง แต่ถ้าผ่านการชุบมันจะดูดความชื้น ได้ดีขึ้น
การทนต่อแสงแดด	ถ้าอุณหภูมิและความชื้นสูงขึ้นความเสื่อมจะมีมากขึ้น ผ้ายคิบทนแดดได้ดีกว่า ผ้าย้อมสีบางชนิดทำให้ทนแดดได้ดีกว่า
การทนต่อสารเคมี	ใยฝ้ายทนค้างได้ดีในกระบวนการผลิต เช่น การฟอกขาว การชุบมัน ซึ่งการฟอกทุกชนิดมักมีส่วนผสมของด่าง
ความสามารถในการทำสี	ทำการย้อมสี(dyeing)ได้ง่าย โดยสีย้อมที่ใช้ย้อมผ้าได้คือ สีโคเรครีแอคทีฟ วัต แนฟทอล สีที่ย้อมติดทนมากที่สุด คือ สีแควด และสามารถสกรีนได้
ราคา	ขึ้นอยู่กับผ้า- ทอจากโรงงาน ราคาตั้งแต่ 50บาท/หลา ขึ้นไป
ราคา	- ทอมือ ราคาตั้งแต่ 200 บาท/หลา

ตารางที่ 9 : แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของเส้นใยฝ้าย

ตัวอย่างผ้าฝ้ายที่ไร้ทำประโยชน์ต่างๆ

ผ้าฝ้ายบาง น้หนักเบา เช่น

- ผ้ามัดสลิน(Muslin) ผ้าแกวออร์แกนดิ(Organdy) ผ้าบาติส(Batiste) เหมาะสำหรับใช้ทำ

เสื้อผ้าเด็กอ่อน ผ้าเช็ดหน้า ตกแต่งหรือตัดเป็นเสื้อผ้าสตรี

ผ้าฝ้ายหนาปานกลาง เช่น

- ผ้าปอปลิน(Poplin) ผ้าทาท้า(Taffeta) ผ้าพิมพ์ลายตาราง (Percle) ผ้าอ็อกซ์ฟอร์ด(Oxford) ผ้าสำลี(Flanne) เหมาะสำหรับตัดเสื้อผ้า เช่น เสื้อแจ็ค เสื้อ

นอน เครื่องใช้ในบ้าน ปลอกหมอน ผ้าปูที่นอน

ผ้าฝ้ายหนามาก เช่น

- ผ้าเสิร์จ การ์บาดีน เหมาะสำหรับตัดกางเกง สูท เครื่องแบบ

- ผ้าขนหนู เหมาะสำหรับตัดเสื้อกันหนาว ผ้าเช็ดตัว

- ผ้ากำมะหยี่ ใช้สำหรับเสื้อผ้าที่ต้องการความหรูหรา

- ผ้าไบ ใช้สำหรับตัดรองเท้า ถุง เค้นท์

ประโยชน์ใช้สอยของผ้า

ผ้าฝ้ายใช้ประโยชน์ได้กว้างขวาง ราคาไม่แพง สามารถใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มได้ทุกชนิด

นอกจากนี้ยังเป็นผ้าที่ใช้ภายในบ้านตกแต่งบ้านและใช้ในงานอุตสาหกรรมได้อย่างดี เนื่องจากผ้า

มีคุณสมบัติที่ดีหลายประการ เช่น สวมใส่สบาย ไม่ร้อน ซักได้ง่าย ดูดซึมน้ำและความชื้นได้ดี ซ้อมสีได้ง่าย สีไม่ตกถ้าซ้อมอย่างถูกวิธี ผ้าฝ้ายทนต่อความร้อนและระบายความร้อนได้ดี ความน่าใช้และสวมใส่สบายเป็นคุณสมบัติเด่นของผ้า

1.2 ผ้าใบ (Cotton Canvas)

ลักษณะและรายละเอียด

หมายถึง ผ้าฝ้ายที่ทอแบบขัด (Plain Weave) มีเนื้อแน่นหนา และแข็งแรง มีน้ำหนักต่อตารางเมตรตั้งแต่ 200-1700 กรัม เส้นด้ายขึ้นและเส้นด้ายพุ่งที่ใช้ทออาจเป็นเส้นด้ายเดี่ยว หรือหลายเส้นควบคู่กัน (Double Yarn) หรือตีเกลียวกัน (Twisted Yarn) คุณสมบัติของผ้าใบ

ตารางที่ 10 แสดงคุณสมบัติของผ้าใบ

ข้อดี	ข้อเสีย
<ul style="list-style-type: none"> - มีเนื้อแน่นและแข็งแรง - ทนต่อการขีดข่วนและแรงดึงซึ่งความคงทนขึ้นอยู่กับขนาดเส้นด้ายและลายทอ - เมื่อนำมาเย็บประกอบเป็นรูปทรงต่างๆแล้วจะมีความคงรูป - มีการตกแต่งซ้อมสีได้หลายสี สามารถทำความสะอาดได้โดยการซักล้าง - รับน้ำหนักได้มาก 	<ul style="list-style-type: none"> - สีมักจะซีดลงไปเรื่อยๆเมื่อถูกแสง - ติดไฟง่าย - มีน้ำหนักค่อนข้างมากเมื่อเทียบกับผ้าชนิดอื่นๆ

ตารางที่ 10 : แสดงคุณสมบัติของผ้าใบ

ความสามารถในการทำสี

สามารถทำการซ้อมสี (Dyeing) ได้ง่าย และสามารถสกรีนได้

การบำรุงรักษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถชักล้าง ทำความสะอาดได้ง่าย

ราคา

ขึ้นอยู่กับความละเอียดเนื้อผ้า ราคาตั้งแต่ 90 บาท/หลา ขึ้นไป

1.3 ไหม (Silk)

ลักษณะและรายละเอียด

เส้นไหมเป็นเส้นใยที่สาวออกมาจากรังไหม แล้วนำมาปั่นหรือเข้าเกลียวให้รวมตัวเกาะกันเป็นเส้นไหม อาจแบ่งได้หลายลักษณะ เช่น ถ้าแบ่งตามลักษณะการผลิตจะแบ่งได้ 2 ประเภท คือ เส้นไหมพื้นเมืองและเส้นไหมโรงงาน และถ้าแบ่งตามการทอจะแบ่งออกเป็นไหมเส้นพุ่ง และไหมเส้นยืน นอกจากนี้ยังแบ่งได้ตามคุณภาพลักษณะอีกด้วย

เส้นไหมที่มีเส้นใยยาวที่มีผิวเรียบดีมาก มีความมันโดยธรรมชาติ มีสีขาวหรือสีครีม ไหมปานเนื้อไม่ค่อขเรียบ มีความมันน้อยกว่าไหมเลี้ยง และสีธรรมชาติเป็นสีแทนหรือสีน้ำตาลอ่อน ความคืนรูปหรือการคืนตัวนั้นคืนตัวได้ปานกลาง เมื่อแขวนทิ้งไว้ไหมจะหายยับได้

แสดงคุณสมบัติของผ้าไหม

ตารางที่ 11 แสดงคุณสมบัติของผ้าไหม

ข้อดี	ข้อเสีย
<ul style="list-style-type: none"> - เส้นใยเรียบ สีสันขาว ดูสวยงามโดยธรรมชาติ หรุษรา - มีความเหนียวมาก - ซ้อมสีได้ - มีความยืดหยุ่นปานกลาง ไม่ยับง่าย - ดูความชื้นได้ดี - ทนต่อราและแบคทีเรีย 	<ul style="list-style-type: none"> - มีราคาแพงมาก - ไม่ทนต่อแสงแดด กรด ด่าง - ต้องดูแลและมีการซักที่เหมาะสม - สีไม่ทนทาน - นำไฟฟ้า ทำให้ผ้าติดตัวเนบล้าตัว - ไม่ทนต่อแมลง

ตารางที่ 11 : แสดงคุณสมบัติของผ้าไหม

ความสามารถในการทำสี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สามารถทำการย้อมสี (Dyeing) ได้ง่าย และสามารถสกรีนได้

การบำรุงรักษา

สามารถซักล้างทำความสะอาดได้ แต่ถ้าต้องการให้ผ้ามีความเงางามควรซักแห้ง

ราคา

- ทอจากโรงงาน ราคาตั้งแต่ 90 บาท/หลา ขึ้นไป

- ทอมือ ราคาตั้งแต่ 200 บาท/หลา ขึ้นไป

1.4 ลินิน (Flax)

ลักษณะและรายละเอียด

ลินินเป็นเส้นใยที่ได้มาจากลำต้น Flax เส้นใยลินินในธรรมชาติเกาะติดกันแน่นด้วยสารที่คล้ายเรซินหรือกาว จึงต้องมีการกำจัดสารนี้ออก โดยการแยกเส้นใยให้อิสระออกจากกันด้วยการแช่น้ำให้เปื่อยโดยอาศัยแบคทีเรีย เรียกว่า Retting ลินินสามารถทอเป็นโครงสร้างผ้าได้หลากหลาย

แสดงคุณสมบัติของผ้าลินิน

ข้อดี	ข้อเสีย
<ul style="list-style-type: none"> - ทนต่อแรงดึง ได้ดีมีน้ำหนักเบา - ดูซึมความชื้นได้ดีและแห้งเร็วกว่าฝ้าย - ย้อมสีได้ดี - ไม่เกิดขุย - ทนความร้อนได้สูงถึง 232-260 องศาเซลเซียส - มีความมันวาวกว่าฝ้าย - ทนต่อค้างได้ดี 	<ul style="list-style-type: none"> - เกิดรอยยับง่าย - ดัดไฟและเผาไหม้อย่างรวดเร็ว - ฟอกได้ยากกว่าฝ้าย เนื่องจากความสกปรกธรรมชาติที่ติดมา - ไม่ดัดสีดีเท่ากับฝ้าย

ตารางที่ 12 : แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของลินิน

ความสามารถในการทำสี

สามารถทำการย้อมสี (Dyeing) ได้ง่าย และสามารถสกรีนได้

การบำรุงรักษา

สามารถซักล้างและทำความสะอาดได้ง่าย

ราคา

ขึ้นอยู่กับความละเอียดของเนื้อผ้า ราคาตั้งแต่ 60 บาท หลา ขึ้นไป

2 เส้นใยสังเคราะห์ (Man made Fiber)

เช่น ผ้าไนลอน ผ้าเรยอน ผ้าแครอน ผ้าโพลีเอสเตอร์ เป็นต้น

2.1 ผ้าไนลอน (Nylon)

ลักษณะและรายละเอียด

ผ้าไนลอนเป็นผ้าใยสังเคราะห์ที่ใช้ประโยชน์ได้มาก ทั้งที่เป็นเสื้อผ้าและของใช้อื่นๆ เช่น ถูกรอง ถูเท้า อุปกรณ์ออกกำลังกาย เช่น ผ้าใช้ทำเต็นท์ กระเป๋า ถูนอน เชือก รวมถึงเครื่องใช้ตกแต่งบ้าน เช่น พรมปูพื้น รมชูชีพ

การนำผ้าไนลอนมาตกแต่งให้อยู่ด้วยความร้อน (Heat-set) จะทำให้ได้ผ้าไนลอนหลายรูปแบบ เช่น การอัดดอก (Embossing)

แสดงคุณสมบัติของผ้าไนลอน

ตารางที่ 13 แสดงคุณสมบัติของไนลอน

ข้อดี	ข้อเสีย
<ul style="list-style-type: none"> - มีความทนทานและความยืดหยุ่นสูง - คงรูปได้ดี สามารถจับจีบได้ถาวร - สามารถซักได้ทั้งมือและเครื่อง - ทนต่อรา และแมลงไม่ทำลาย - เพิ่มความเหนียวเมื่อเปียก ไม่ดูดความร้อน 	<ul style="list-style-type: none"> - สำหรับผ้าขาวหากใช้มากผ้าจะกลายเป็นสีเหลืองได้ - ไม่ทนต่อแสงแดด ชนิดสีสไตจะทนกว่าสีทึบ - เกิดไฟฟ้าสถิตได้ง่าย ทำให้สวมใส่ไม่สบาย - ดูดซึมสิ่งสกปรกและเหงื่อไคลได้ง่าย

ตารางที่ 13 : แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของไนลอน

ความสามารถในการทำสี

สามารถทำการย้อมสี (Dyeing) ได้ง่าย และสามารถสกรีนได้

การบำรุงรักษา

สามารถซักล้างและทำความสะอาดได้ง่าย

ราคา

ขึ้นอยู่กับความละเอียดของเนื้อผ้า ราคาตั้งแต่ 70 บาท หลา ขึ้นไป

3. เส้นใยผสม

ผ้าเส้นใยผสมส่วนมากเป็นการนำเส้นใยธรรมชาติและเส้นใยสังเคราะห์มาผสมกัน ในอัตราส่วนต่างๆเพื่อแก้ไขคุณสมบัติที่ด้อยบางอย่างของเส้นใยธรรมชาติและเส้นใยสังเคราะห์ทำให้ผ้ามีคุณสมบัติที่ดีขึ้น และราคาถูกลง เช่น ผ้าฝ้ายจะยับง่าย แต่แก้ไขได้โดยการตกแต่งสำเร็จให้ทนยับได้โดยวิธีการผสมเส้นใยฝ้ายกับเส้นใยที่มีความเหนียวและไม่หดหรือยับง่าย

3.1 ใยโพลีเอสเตอร์

ใยโพลีเอสเตอร์ เป็นผลผลิตระหว่างปฏิกิริยาของไดไฮดริคแอลกอฮอล์และกรดไคลคาร์บอกซิลิก ขึ้นเป็นเส้นใยด้วยวิธีปั่นหลอม โพลีเอสเตอร์ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวางและรวดเร็วกว่าใยสังเคราะห์อื่นๆ

คุณสมบัติของใยโพลีเอสเตอร์

แสดงคุณสมบัติของใยโพลีเอสเตอร์

ข้อดี	ข้อเสีย	คุณสมบัติอื่นๆ
<ul style="list-style-type: none"> - ยืดหยุ่น ได้ดีและไม่ยับง่าย - คงรูปได้ดี - ซักง่าย แห้งเร็ว - ซักแล้วไม่ต้องรีด - ต้านทานการขูดสีได้ดี - มีความเหนียว - อัดกลับหรือจับจีบถาวรได้ - ผสมกับเส้นใยชนิดอื่น เพิ่มคุณสมบัติทนยับ 	<ul style="list-style-type: none"> - ข้อมดสียาก - ไวต่อความร้อน - เกิดไฟฟ้าสถิต - เมื่อเป็นน้ำมันหรือสารไขมันจะติดแน่น ซักออกยาก - ผ้าที่ทอจากใยชนิดสั้นจะปรากฏเป็นเม็ดหรือขุยบนผิวผ้า - ผ้าที่ทอจากใยชนิดยาว ใยอาจลั่นหลุดออกมาได้ง่าย 	<ul style="list-style-type: none"> - ดูดซับความชื้นได้ต่ำ - ซักน้ำหรือซักแห้งได้ ขึ้นอยู่กับการย้อม ตกแต่ง และแบบของเสื้อ - เมื่อโดนไฟจะไหม้ หลหนี่ไฟและไฟจะดับเอง - ทนต่อแสงแดดหลังกระจกได้ดี - เครอนสีขาวฟอกขาวได้ด้วยสารฟอกขาวประเภทคลอรีน

ตารางที่ 14 : แสดงคุณสมบัติโดยทั่วไปของใยโพลีเอสเตอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความสามารถในการทำสี

สามารถทำการย้อมสี (Dyeing) ได้ง่าย โดยใช้สีย้อมสีเพอร์ส สีอะโซอิก และสกรีนได้

การบำรุงรักษา

สามารถซักล้างและทำความสะอาดได้ง่าย ทนต่อสารฟอกขาวทุกชนิด และแมลงไม่กัดกิน

ราคา

ขึ้นอยู่กับความละเอียดของเนื้อผ้า ราคาตั้งแต่ 40 บาท/ หลา ขึ้นไป

ประโยชน์ใช้สอยของใยโพลีเอสเตอร์

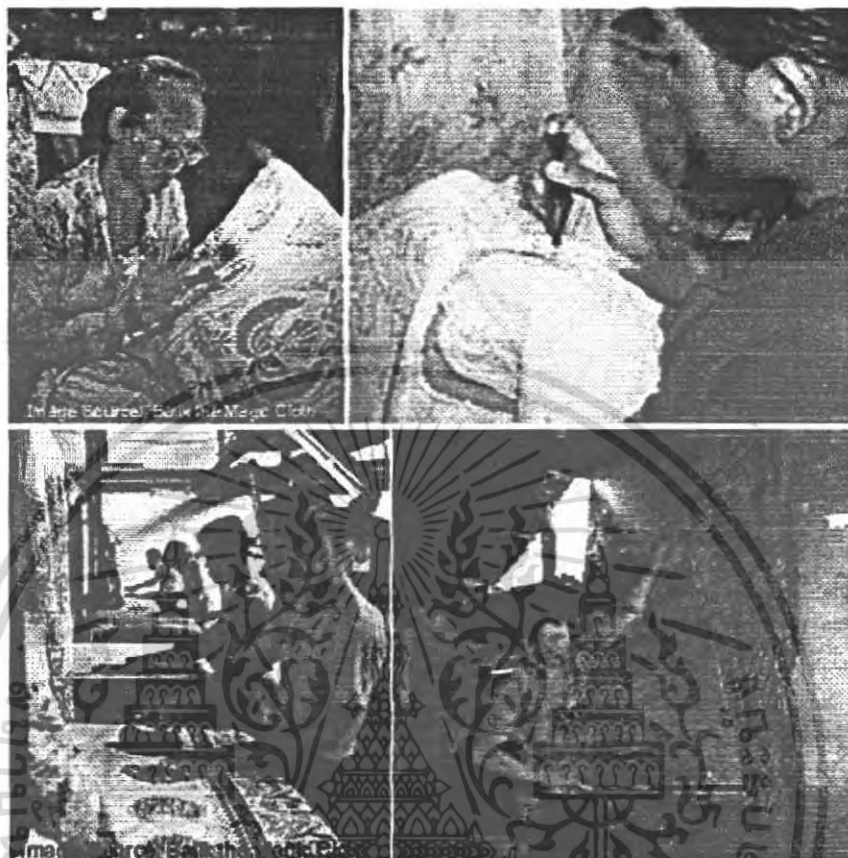
ได้รับความนิยมอย่างมากและรวดเร็ว ปริมาณการนำไปใช้มากเป็นอันดับ 2 รองจากฝ้าย เพราะคุณสมบัติที่ดีหลายประการ เช่น ทนยับ คงตัว คืนรูปได้ดีและดูแลรักษาง่าย ซักแล้วสวมได้เลขหรือรีดเพียงเล็กน้อย นอกจากนั้นยังมีลักษณะคล้ายใยธรรมชาติ สามารถนำไปผสมกับใยชนิดอื่นได้ดีมาก โดยเฉพาะผสมกับฝ้าย ซึ่งฝ้ายจำนวนมากในท้องตลาดเป็นฝ้ายโพลีเอสเตอร์หรือใยผสมโพลีเอสเตอร์ ซึ่งการนำไปผสมกับใยอื่นช่วยให้ฝ้ายนั้นมีคุณสมบัติดีขึ้นหลายประการ เช่น เหนียว ทนทาน ทนยับ คงรูป ดูแลรักษาง่าย ซึ่งการผสมนี้นอกจากทำให้ฝ้ายน่าใช้แล้วยังทำให้เกิดผิวสัมผัสที่แปลกใหม่ขึ้นมากมาย

ผ้าปาเต๊ะ

ประวัติผ้าปาเต๊ะ

ผ้าปาเต๊ะหรือผ้าบาติก เป็นวิธีการเรียกผ้าชนิดหนึ่งที่มีวิธีการทำโดยใช้เทียนปิดส่วนที่ไม่ต้องการให้ติดสี และใช้วิธีการแต้ม ระบาย หรือย้อมในส่วนที่ต้องการให้ติดสี ผ้าบาติกบางชิ้นอาจจะผ่านขั้นตอนการปิดเทียน แด้มสี ระบายสีและย้อมสีนับเป็นสิบๆ ครั้ง ส่วนผ้าบาติกอย่างง่ายอาจทำโดยการเขียนเทียนหรือพิมพ์เทียน แล้วจึงนำไปย้อมสีที่ต้องการ

คำว่า บาติก (Bauk) หรือปาเต๊ะ เดิมเป็นคำในภาษาชวาใช้เรียกผ้าที่มีลวดลายเป็นจุด คำว่า “ติก” มีความหมายว่า เล็กน้อย หรือจุดเล็กๆ มีความหมายเช่นเดียวกับคำว่า ตรติก หรือตริก ดังนั้น คำว่า บาติก จึงมีความหมายว่า เป็นผ้าที่มีลวดลายเป็นจุด ๆ ค้างๆ

ภาพที่ 98 : การทำลายผ้าปาเต๊ะด้วยการเขียนและด้วยการพิมพ์ด้วยแม่พิมพ์

ที่มา : www.rbru.ac.th/courseware/human/2031202/lesson2/lesson2.1.htm

แหล่งกำเนิด

แหล่งกำเนิดของผ้าบาติกมาจากไหนยังไม่เป็นที่ยุติ นักวิชาการชาวยุโรปหลายคนเชื่อว่ามีในอินเดียก่อนแล้วจึงแพร่หลายเข้าไปในอินโดนีเซีย อีกหลายคนว่ามาจากอียิปต์หรือเปอร์เซีย

แม้ว่าจะได้มีการค้นพบผ้าบาติกที่มีอายุเก่าแก่ในประเทศอื่นๆ ทั้งอียิปต์ อินเดีย และญี่ปุ่น แต่บางคนก็ยังเชื่อว่า ผ้าบาติกเป็นของดั้งเดิมของอินโดนีเซีย และยืนยันว่าศัพท์เฉพาะที่เรียกวิธีการและขั้นตอนในการทำผ้าบาติกเป็นศัพท์ภาษาอินโดนีเซีย สิที่ใช้อ้อมกันก็มาจากพืชที่มีในอินโดนีเซีย และจากการศึกษาค้นคว้าของ N.J.Kron นักประวัติศาสตร์ชาวดัตช์ก็สรุปว่าไว้ว่า การ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ทำโสร่งบาติกหรือ โสร่งปาเต๊ะ เป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก่อนติดต่อกับอินเดีย

จากการศึกษาของบุคคลต่างๆ อาจกล่าวได้ว่า วิธีการทำผ้าบาติกของอินโดนีเซียได้รับการเผยแพร่ไปยังชาติอื่นๆ ส่วนการทำผ้าโสร่งบาติกนั้น คงมีกำเนิดจากอินโดนีเซียค่อนข้างแน่นอน

วิวัฒนาการการทำผ้าบาติก ในอินโดนีเซีย

การทำผ้าบาติกในระยะแรกคงทำกันเฉพาะในหมู่ชนชั้นสูงหรือทำเฉพาะในวัง แต่ก็มีผู้ให้ความสนใจขัดแย้งว่าน่าจะเป็นศิลปะพื้นบ้านใช้กันเป็นสามัญ ผู้ที่ทำผ้าบาติกมักจะเป็นผู้หญิงและทำหลังจากว่างจากการทำนา

ภาพที่ 99 : แสดงการแต่งกายด้วยผ้าบาติกของสตรี ในสมัยแรกๆ

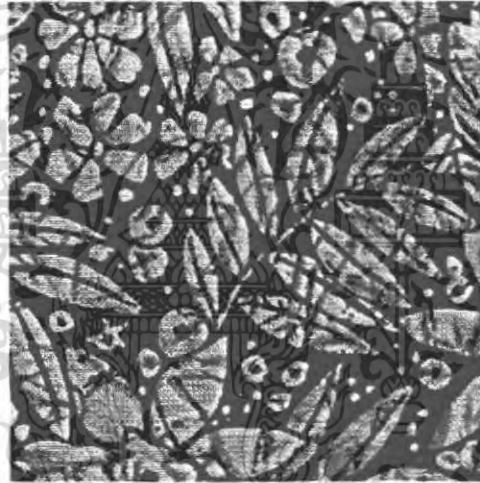
ที่มา : www.batikstory.com

ในคริสต์ศตวรรษที่ 12 ประชาชนชาวใต้ปรับปรุงวิธีการทำผ้าบาติก แต่ทั้งนี้ก็วิวัฒนาการมาจากความรู้ดั้งเดิม ในคริสต์ศตวรรษที่ 13 การทำผ้าบาติกผูกขาดโดยสุลต่าน โดยมีสตรีในราชสำนักเป็นผู้ผลิต ผ้าบาติกในชุนนี้เรียกว่า “คราทอน” (Kraton) เป็นผ้าบาติกที่เขียนด้วยมือ (Batik

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Tulis) แต่เมื่อผ้าบาติกได้รับความนิยมมากขึ้น การทำผ้าบาติกได้แพร่หลายไปสู่ประชาชนโดยทั่วไป

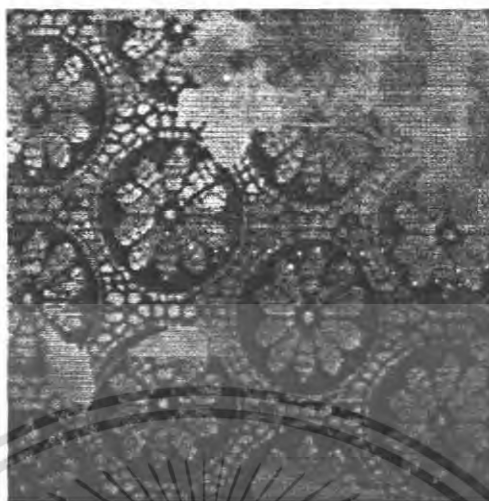
ผ้าบาติกในระยะแรกมีเพียงสีครามและสีชาว ในศตวรรษที่ 17 ได้มีการค้นพบสีอื่น ๆ อีก เช่น สีแดง สีนํ้าตาล สีเหลือง สีต่าง ๆ เหล่านี้ได้มาจากพืชทั้งสิ้น ต่อมาก็รู้จักผสมสีเหล่านี้ ทำให้ ออกเป็นสีต่าง ๆ ภายหลังจึงมีการค้นพบสีม่วง สีเขียว และสีอื่นๆ อีกในระยะต่อมา ปลายศตวรรษที่ 17 ได้มีการส่งผ้าลินินสีชาวจากต่างประเทศเข้ามา นับเป็นความก้าวหน้าในการทำ ผ้าบาติกอีกก้าวหนึ่ง โดยเฉพาะเทคนิคการระบายสีผ้าบาติก เพราะเริ่มมีการใช้สีเคมีในการย้อม การระบายสีซึ่งสามารถทำให้ผลิตผ้าบาติกได้จำนวนมากขึ้น และได้พัฒนาระบบธุรกิจผ้าบาติกจน กลายเป็นสินค้าออก

ภาพที่ 100 : แสดงผ้าบาติกสีครามและสีชาว ซึ่งเป็นสีที่นิยมในช่วงแรกๆ

ที่มา : www.lavendergirl.com/lavgirl/index

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 101 : แสดงผ้าบาติกสีน้ำตาล ซึ่งสีแดง สีน้ำตาล สีเหลือง สีต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสีที่ค้นพบใน
เวลาต่อมา และได้มาจากพืชทั้งสิ้น

ที่มา : www.lavendergirl.com/lavgirl/index

ในปี ค.ศ. 1830 ชาวยุโรปได้เขียนแบบผ้าบาติกของชาว และได้ส่งมาจำหน่ายที่เกาะชวา
และในปี ค.ศ. 1940 ชาวอังกฤษก็ได้พยายามเขียนแบบให้ดีขึ้น เพื่อส่งมาจำหน่ายในเกาะชวา
เช่นเดียวกัน

ตั้งแต่คริสต์ศตวรรษที่ 19 เป็นต้นมา ได้มีการทำเครื่องมือในการพิมพ์ผ้าบาติกโดยทำเป็น
แม่พิมพ์โลหะทองแดง ซึ่งเรียกว่า “จัม” (Cap) ทำให้สามารถผลิตผ้าบาติกได้รวดเร็วขึ้น ต้นทุนก็
ถูกลง ทดแทนผ้าบาติกลายเขียนแบบดั้งเดิมการทำผ้าบาติกด้วยแม่พิมพ์ก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์
พื้นเมืองในลักษณะของอุตสาหกรรมในครัวเรือน ประชาชนก็เริ่มทำผ้าบาติกเป็นอาชีพมากขึ้น การ
ผลิตผ้าบาติกจากเดิมที่ใช้ฝีมือสตรีแต่เพียงฝ่ายเดียวก็เริ่มมีผู้ชายเข้ามาช่วยในกระบวนการผลิต
โดยเฉพาะการพิมพ์เทียนและการย้อมสี ส่วนการแต้มสีลวดลายยังใช้ฝีมือสตรีเช่นเดิม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 102 : แสดงการทำผ้าบาติกจากเครื่องมือที่เป็นแม่พิมพ์ โลหะทองแดง ซึ่งเรียกว่า “จ๊อบ” (Cap)

ที่มา : www.paavani.in/blog/wp-content/uploads/2007/06/dye_indigo-%20from%20www.aurorasilk.com.jpg

ชนิดของเครื่องแต่งกาย

1. โสร่ง (Sarung) เป็นผ้าที่ใช้นุ่งโดยการพันรอบตัว
2. สลีนดัง (Salindang) หมายถึง ผ้าซึ่งใช้นุ่งทับกางเกงของบุรุษหรือเรียกว่า “ผ้าทับ”
3. อุเค็ง (Udeng) หรือผ้าคลุมศีรษะ โดยทั่วไปจะเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส ผ้าชนิดนี้สุภาพบุรุษใช้โพกศีรษะเรียกว่า “จُرบาน” สำหรับสตรีจะใช้ทั้งคลุมศีรษะ และปิดหน้าอกเรียกว่า “คิมเบ็น”

สำหรับผ้าสลีนดังกายหลังได้ทำขนาดให้ยาวขึ้น โดยใช้ผ้าหน้ากว้าง 42 นิ้ว ยาว 4-5 หลา ต่อมาได้มีการคิดแปลงเป็นเครื่องแต่งกายอื่นๆ ได้ การใช้ผ้าบาติกนิยมใช้กันอย่างกว้างขวางทั้งบุรุษ สตรี เด็ก จนกลายเป็นเครื่องแต่งกายประจำชาติ แม้กระทั่งเครื่องแบบนักเรียน คนรุ่นต่อมาได้พยายามปรับปรุงและพัฒนาการทำผ้าบาติกให้มีความก้าวหน้าไปพร้อมๆ กับการพัฒนาการด้านอื่นๆ จนกลายเป็นสินค้าที่ถูกใจชาวต่างชาติ ได้จัดจำหน่ายเป็นสินค้าออก ซึ่งทำให้ผ้าบาติกและเทคนิคการทำผ้าบาติกแพร่หลายออกไปสู่ประเทศอื่น

ปัจจุบันอินโดนีเซียได้มีการส่งเสริมให้มีการผลิตผ้าบาติกในระบบอุตสาหกรรม โดยผนวกเอาเทคนิคการทำผ้าบาติกแบบดั้งเดิมซึ่งเขียนเทียนด้วยเครื่องมือที่เรียกว่า “จันตัง” (Canting) ผสมกับกระบวนการพิมพ์เทียนด้วยแม่พิมพ์ที่ทำด้วยโลหะทองแดง (Cap, Print block) รัฐบาลอินโดนีเซียได้วางนโยบายในการค้นคว้าปรับปรุงอุตสาหกรรมผ้าบาติก โดยตั้งเป็นหน่วยงานที่เรียกว่า “ศูนย์พัฒนาบาติกแห่งรัฐออกยาคาร์ตา (Balai Penel Itian Batik Kerajinan Yogyakarta)”

การพัฒนาด้านเทคโนโลยีในปัจจุบัน ทำให้เกิดเทคนิคในการผลิตผ้าซึ่งมีลวดลายผ้าแบบใหม่มองคล้ายผ้าบาติก แต่ความจริงแล้วเป็นเทคนิคการพิมพ์แบบซิลค์สกรีน (Silk screen) ซึ่งมีลักษณะลวดลายคล้ายผ้าบาติก งานเขียนแบบชนิดนี้ไม่เป็นที่นิยม

ชาวอินโดนีเซียนิยมผ้าบาติกชนิดเขียนด้วยมือ และจัดว่าเป็นบาติกชั้นสูง แต่ก็มีราคาแพงกว่าบาติกที่ใช้ระบบการพิมพ์ด้วยแม่พิมพ์ทองแดง การทำผ้าบาติกนอกจากจะเน้นเรื่องประโยชน์ใช้สอยแล้ว ปัจจุบันศิลปินชาวอินโดนีเซีย มาเลเซีย ได้ทำผ้าบาติกในลักษณะของงานจิตรกรรม และเผยแพร่ไปยังศิลปินชาวยุโรปและสหรัฐอเมริกา (ปีทมา โรจนอุดมศษสตร์. 2536 : 4-6)

ศิลปะการทำผ้าบาติก

การเลือกผ้า

ผ้าที่นำมาใช้ทำผ้าบาติกในยุคแรกๆ ใช้ผ้าที่ทอขึ้นเองในเกาะชวา โดยทอจากใยฝ้ายดิบซึ่งเรียกว่า “ผ้าคราทอน” (Kian Kraton) ลักษณะเส้นใยหนาและหนัก ไม่เหมาะกับการเขียนเทียนและระบายสี ดังนั้น ภายหลังจากจึงได้มีการปรับปรุงให้ผ้ามีลักษณะอ่อนบาง และเรียบ ต่อมาเมื่อมีการติดต่อค้าขายกับอังกฤษและฮอลันดาจึงมีการส่งผ้าจากต่างประเทศมาใช้

ผ้าพื้นสีขาวที่นำมาทำผ้าบาติก มีชื่อในภาษาชวาว่า “มุสลิน” หรือ “โมรี” (Mori) ซึ่งผ้าขาวเหล่านี้จะต้องนำมาซักให้สะอาด เพื่อให้สีติดผ้าได้ง่ายเมื่อนำไปย้อมสีหรือระบาย

การเขียนลวดลาย

ใช้เขียนด้วยขี้ผึ้งหรือเทียน ในยุคแรกๆ ชาวชวาเขียนด้วยขี้ผึ้งล้วนๆ (Bee wax) ผสมด้วยน้ำมันถั่ว ต่อมาจึงผสมด้วยน้ำมันควาย หรือผสมทั้งน้ำมันถั่วและน้ำมันควาย ระยะต่อมาได้นำขี้ผึ้งชนิดหนึ่งผสมด้วย ซึ่งช่วยให้เทียนมีความเหนียวไม่เปราะและหักง่าย ในยุคที่มีการติดต่อกับต่างประเทศจึงได้ใช้พาราฟินมาเป็นส่วนประกอบของเทียนนอกเหนือจากขี้ผึ้ง และใช้ยางสนเป็นส่วนผสมด้วย

กรรมวิธีในการเขียนเทียนบนผ้านั้นจะใช้วิธีจึงผ้าบนกรอบไม้หรือนำผ้ามาพาดกับราวไม้ ผู้เขียนจะเขียนลายด้วยจันตัง ก็จะได้ออกลวดลายที่มีลักษณะเป็นลายเส้น

การระบายสีและการย้อมสี

ชาวชาวโบราณมักจะใช้สีน้ำเงินหรือสีครามเป็นสีลงพื้นครั้งแรก จากนั้นจะนำผ้าไปซักตากให้แห้งและลอกเทียนออกในส่วนที่ต้องการลงสีอื่น ส่วนที่ต้องการสีน้ำเงินและสีครามไว้ จะลงสีสิ่งทับเอาไว้อีกชั้นหนึ่ง สีที่สองจะแทรกเข้าไปตามส่วนที่สีซึ่งถูกขูดออกหรือลอกออก เป็นรูปร่างตามต้องการ

กรรมวิธีในการผลิตสวลหลายสีที่เป็นรายละเอียดคนนั้นต้องใช้เวลามาก ผ้าบางชิ้นอาจต้องใช้เวลาทำถึง 4 วัน และผ้าบางชิ้นใช้เวลาในการทำให้เป็นผ้าบาติกถึง 1 ปี กรรมวิธีในการทำผ้าบาติกที่อยู่ยากมากที่สุดก็คือ ตอนลงสีนั่นเอง ผ้าชิ้นใดที่มีหลายสี หลายชั้น ก็ยังมีราคาแพงมาก เพราะต้องลงสีและเขียนเทียนหลายครั้ง

ลักษณะสีผ้าบาติก

ผ้าบาติกของอินโดนีเซียมีกลุ่มสีที่นิยมกันจัดเป็น 8 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มสีดำ
2. กลุ่มสีน้ำเงิน สีน้ำเงินเข้ม และน้ำเงินอมฟ้า
3. กลุ่มสีน้ำตาล ประกอบด้วย สีน้ำตาลเข้ม และน้ำตาลอมเหลือง
4. กลุ่มสีเหลือง
5. กลุ่มสีส้มและสีกุหลาบ
6. กลุ่มสีแดง
7. กลุ่มสีเขียว
8. กลุ่มสีม่วง

ผ้าบาติกที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นบาติกชั้นสูง ผลิตจากเกาะบาหลี เกาะชวาตอนเหนือ และสุราบายา นิยมกลุ่มสีน้ำเงิน เกาะชวาทางตอนใต้ นิยมสีน้ำเงิน

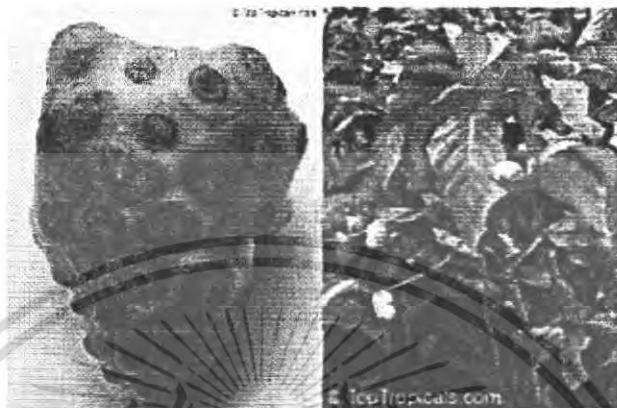
การที่กลุ่มสีของผ้าบาติกในแต่ละท้องถิ่นมีความแตกต่างกันนั้น ขึ้นอยู่กับอิทธิพลของศิลปะต่างชาติที่เข้าไปในอินโดนีเซีย กล่าวคือ ชาวชวาตอนเหนือได้รับอิทธิพลของศิลปะจีน ชาวภาคกลาง และชาวภาคใต้ได้รับอิทธิพลจากศิลปะอินเดียและอาหรับ

สีที่ใช้ย้อมและแต้ม

ตั้งแต่ยุคแรกจนถึงต้นศตวรรษที่ 19 ใช้สีที่ได้มาจากธรรมชาติ โดยเฉพาะได้มาจากพืช (Vegetable Dyes) เช่น ได้มาจากใบ เปลือก ผล ราก สีที่ได้จากพืชมีสีต่าง เช่น

1. สีครามหรือสีอินดิโก (Indigo)
2. สีแดง ได้จากต้นไม้พื้นเมืองที่มีชื่อว่า “เม็งกูดู” (Mengudu)

3. สีนํ้าตาล ได้จากต้น ไม้พื้นเมืองที่มีชื่อว่า “โซกา” (Soga)
4. สีเหลือง ได้จากต้น ไม้พื้นเมืองที่มีชื่อว่า “เตเกรัน” (Tegeran)

ภาพที่ 103 : แสดงลักษณะผลและต้นเม็งกูดุ (Mengudu) ที่ให้สีแดง

ที่มา : http://toptropicals.com/catalog/uid/morinda_citrifolia.htm

การแบ่งประเภทของผ้าบาติก

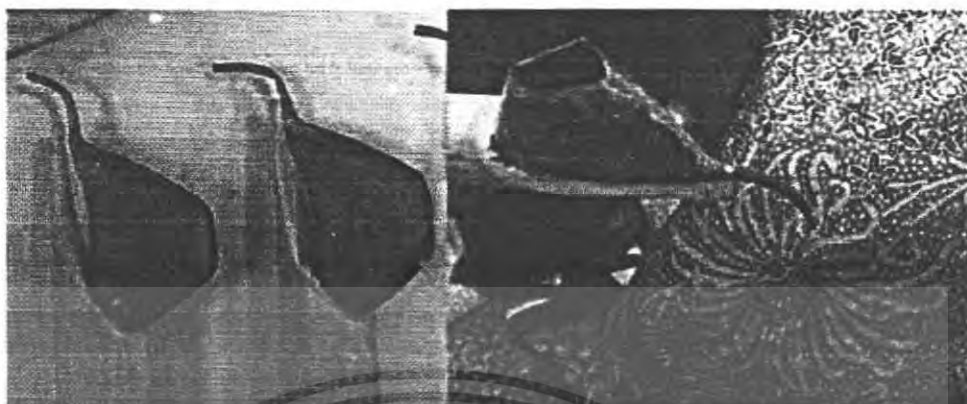
ผ้าบาติกของอินโดนีเซียในปัจจุบัน ถ้าแบ่งตามเทคนิคการผลิตผ้าบาติก แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

1. บาติกลายเขียน (Membatik Tulis)
2. บาติกลายพิมพ์ (Membatik Cap)

1. บาติกลายเขียน

เป็นบาติกแบบดั้งเดิมและเป็นบาติกชั้นสูง ช่างจะเขียนเทียน โดยการพาดผ้าบนราวไม้ซึ่งทำด้วยไม้ไผ่ ชาวอินโดนีเซียเรียกไม้โครงที่ทากว่า “กาวังัน” (Gawangan) และใช้จันดิงเขียนลายลงบนผ้า บริเวณใดที่เป็นเส้นรอบนอกก็จะใช้จันดิงที่มีเส้นโต ซึ่งมีชื่อเรียกว่า จันดิงเซเลเกน (Canting Celeken) ใช้จันดิงโลรอน (Canting Loron) สำหรับเขียนลายเส้นที่เป็นเส้นคู่ และใช้ จันดิงเดอลอน (Canting Telon) สำหรับเขียนลายที่มีจุด 3 จุด หรือเส้นขนาน 3 เส้น ถ้าเขียนลายเส้นซ้ำกัน 4 เส้น หรือจุด 4 จุด ก็ใช้จันดิงปราปัดัน (Canting Prapatan) และใช้จันดิงลิมัน (Canting Liman) สำหรับเขียนลายละเอียดยี่สิบเส้น 5 เส้น หรือจุด 5 จุด ถ้าต้องการเขียนลายที่ต้องการให้มีเส้นซ้ำกันมากกว่า 5 เส้นขึ้นไป นิยมใช้จันดิงบายก (Canting Byok)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

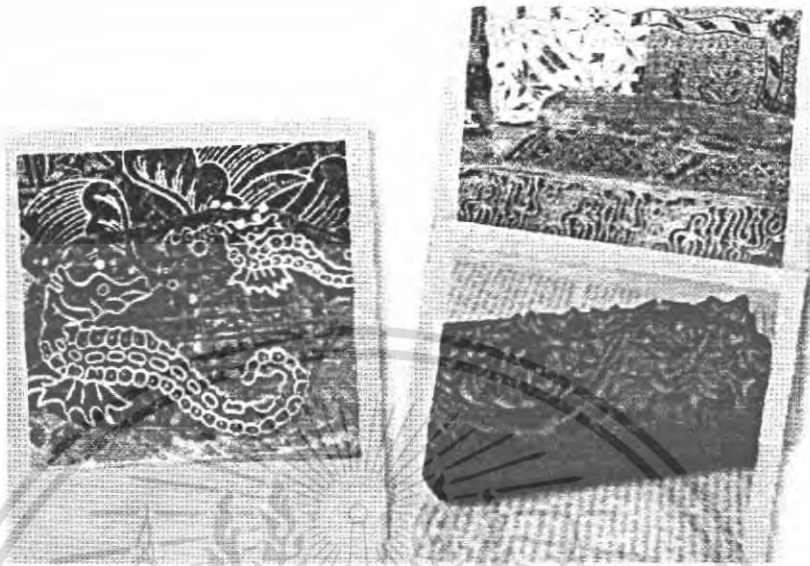
ภาพที่ 104 : แสดงลักษณะของจันตังเขียนลาย

ที่มา : www.batikstory.com

นอกจากนี้ ชาวอินโดนีเซียยังมีจันตังพิเศษสำหรับการปิดเทียน เป็นจันตังทำจากไม้ไผ่ ใช้สำหรับเขียนเทียนปิดดอก มีชื่อเรียกว่า เร็นเต็ง (Renteng) หรือจันตังกาลารัน (Canting Galaran) ในขณะที่ช่วงกันก็ใช้ ไอเซน-ไอเซน (Isen-isen) สำหรับเขียนเส้นที่เล็กที่สุดและจุดที่เล็กที่สุดเช่นกันพร้อมกับเสนอแนะวิธีฝึกเขียนเทียน เพื่อเขียนตามแนวประเพณี ดังต่อไปนี้

2. บาดิกลายพิมพ์

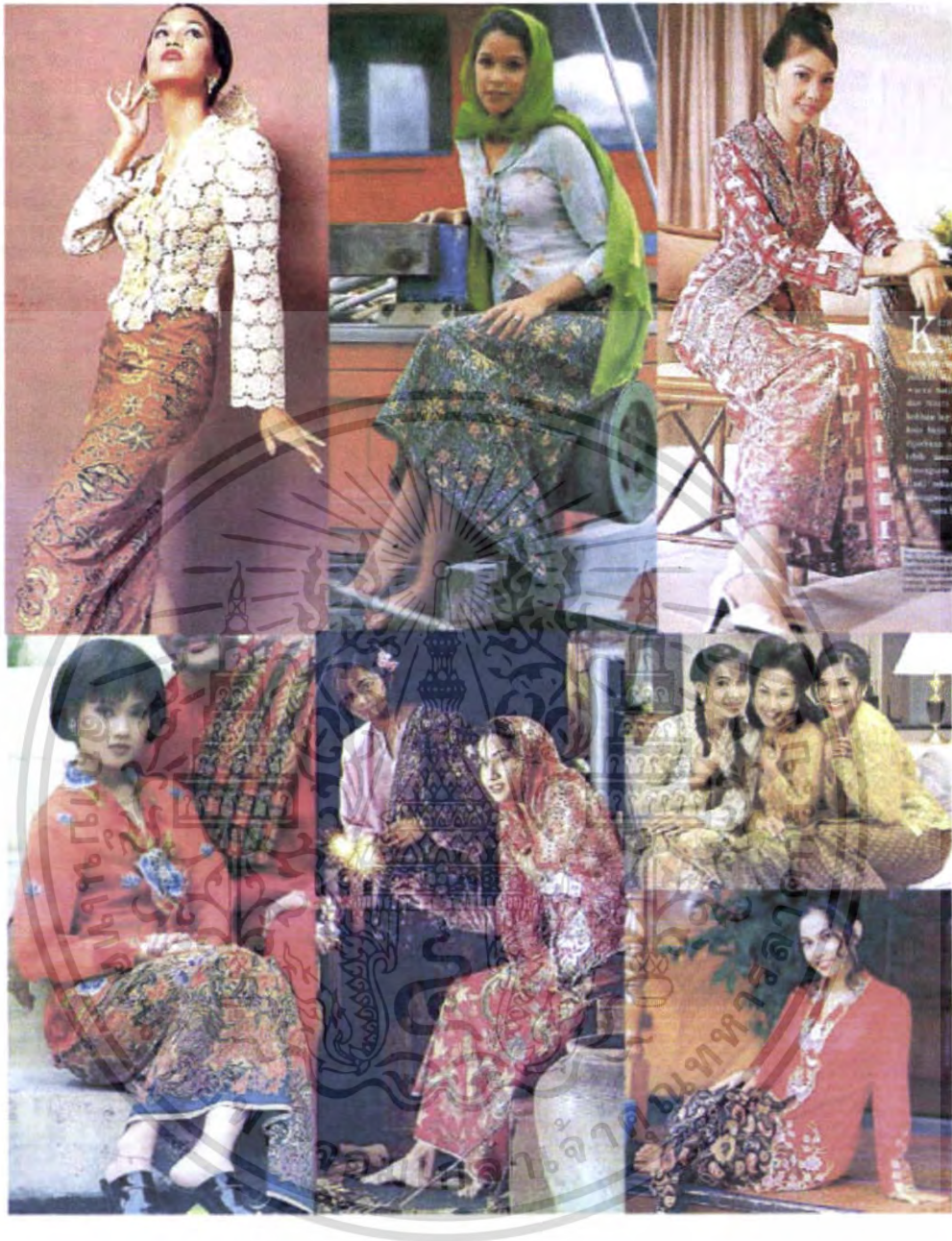
บาดิกลายพิมพ์เป็นลักษณะงานหัตถอุตสาหกรรมในครัวเรือนที่มีรัฐบาลอินโดนีเซียได้ปรับปรุงขึ้นเพื่อให้ได้ผลผลิตเป็นจำนวนมาก โดยใช้แม่พิมพ์ที่ทำจากทองแดง อินโดนีเซียไม่นิยมใช้โลหะอื่นในการทำแม่พิมพ์ แม่พิมพ์อันหนึ่งๆ มีน้ำหนักระหว่าง 0.5 - 1 กิโลกรัม การที่แม่พิมพ์มีน้ำหนักมากนับว่าเป็นผลดีต่อการพิมพ์ลายลงบนผ้า เพราะเพียงแต่วงแม่พิมพ์ลงบนผ้าเบาๆ ลวดลายก็จะติดบนผ้า โดยไม่ต้องกดน้ำหนักลงไป

ภาพที่ 105 : แสดงตัวอย่างแม่พิมพ์ทองแดง ในการพิมพ์แบบลายพิมพ์

ที่มา : www.batikstory.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 106 : แสดงตัวอย่างการแต่งกายด้วยผ้าปาเต๊ะของสตรีในอินโดนีเซีย

ที่มา : www.batikstory.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อิทธิพลลวดลายของผ้าปาเต๊ะในอินโดนีเซีย

ในช่วงแรกๆของการทำปาเต๊ะหรือบาติก ลวดลายที่ใช้มักจะมาจากการเลียนแบบสิ่งต่างๆ ในชีวิตประจำวัน เช่น การนำรูปสัตว์รูปคนเข้ามาใช้ ซึ่งจะพบเห็นในงานของชาวจิเรอบนดั้งเดิม (old Cirebon) ในเกาะชวา

ภาพที่ 107 : แสดงผ้าบาติกเลียนแบบลายในชีวิตประจำวันของชาวจิเรอบน การใช้สีที่หม่น ลักษณะของดอกไม้ในสวน ก้อนหินขรุขระที่คล้ายหินปะการังซึ่งเป็นอีกเอกลักษณ์ของชาวจิเรอบน และมีประเพณีความเชื่อเข้ามาเกี่ยวข้องกับผ้า ซึ่งลวดลายบนผ้าผืนนี้คาดว่าได้รับอิทธิพลจากประเทศจีน

ที่มา : www.batikstory.com

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 108 : แสลงลายผ้าปาเต๊ะลายนกฟีนิกซ์ ซึ่งเป็นลายที่นิยมของกลุ่มลูกครึ่งจีนมาเลเซียหรือที่เรียกว่า พارانาการ์ (Peranakan Chinese) เพราะเชื่อว่าเป็นสัตว์ในตำนานที่มาจากสวรรค์ซึ่งจะนำพาสงีดี ความโชคดีมาสู่ผู้สวมใส่ ลวดลายประกอบด้วยลายนกฟีนิกซ์และมีเกวาล์วดอกไม้อยู่ข้างหลัง ซึ่งการสวมใส่ผ้าปาเต๊ะมักนิยมสวมใส่ในโอกาสพิเศษหรือวันสำคัญ

ที่มา : www.batikstory.com

ผ้าโสร่งจะประกอบด้วยส่วนหลัก 2 ส่วน คือส่วนหัวผ้าหรือริมผ้า เรียกว่า “kepala” (head) และ ส่วนตัวผ้า เรียกว่า “badan” (body)

สังเกตได้ว่างานผ้าปาเต๊ะในอินโดนีเซียได้รับอิทธิพลที่หลากหลาย เช่น จากมาเลเซียคือกลุ่มเชื้อสายลูกครึ่งจีนมาเลเซีย(Peranakan) ซึ่งเป็นอิทธิพลของมาเลเซียประเทศใกล้เคียงเองและจากกลุ่มคนจีนลูกครึ่งจีนมาเลเซียทำให้มีอิทธิพลของจีนเข้ามาด้วย เกิดเป็นลายและสีที่หลากหลายนมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 109 : แสดงลักษณะผ้าสร่งปาเต๊ะของชาวอินโดนีเซีย ซึ่งเป็นงานของชาวพารากาน (Parakan) มีเอกลักษณ์ลายผีเสื้อบินตอมน้ำหวานดอกไม้ในสวน เพราะมีความเชื่อว่าผีเสื้อเป็นสัตว์ที่อยู่กันเป็นคู่และมีความซื่อสัตย์ ส่วนด้านหลังมีลายเถาวัลย์เลื้อยบนเส้นขนานแนวเฉียง ใช้สีสันทันที่มีความสดใส

ที่มา : www.batikstory.com

เทคนิคการทำผ้าบาติกในประเทศไทย

เทคนิคการทำผ้าบาติกในประเทศไทยได้มีการทำผ้าบาติก 4 วิธีคือ

1.บาติกลายพิมพ์ด้วยแม่พิมพ์โลหะ ไม้ และเชือก และนำไปย้อม 3-4 ครั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.บาติกลายเขียน คือ เขียนเขียนลงบนผ้า นำไปย้อม อาจมีการปิดทึบเพื่อเก็บสี และย้อมอีก 1-2 ครั้ง

3.บาติกลายเขียน และระบายสี เป็นการเขียนเขียนบนผ้า แล้วระบายสีทั่วทั้งผืน

4.บาติกกันเขียน ลัทธิ ของจังหวัดลำพูน

แนวโน้มการตลาดและการผลิต

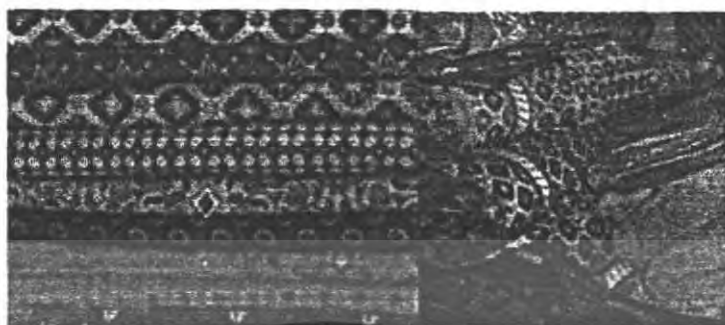
ปัจจุบันผ้าบาติกเป็นสินค้าตัวหนึ่งที่นิยมกันมากในท้องตลาด โดยเฉพาะตลาดต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา กลุ่มประเทศประชาคมยุโรป ออสเตรเลียและญี่ปุ่นมีการนำเข้าผ้าบาติกจาก ไทยไปจำหน่าย ในรูปของผลิตภัณฑ์สำเร็จรูป เช่น เครื่องตกแต่งบ้าน ภาพบาติกประดับผนัง ผ้าพันคอ ผ้าคลุมผม เน็คไท ผ้าปูโต๊ะ และเสื้อผ้าสำเร็จรูป ฯลฯ ทำให้มีการผลิตกันอย่างกว้างขวาง เช่น จังหวัดเชียงใหม่ มีโรงงานผ้าบาติกขนาดเล็ก และขนาดใหญ่ถึง 20 ราย นอกจากนี้จังหวัด สุรินทร์ ภูเก็ต กรุงเทพมหานคร ฯลฯ

การพัฒนาผ้าบาติกในขณะนี้ กองส่งเสริมอุตสาหกรรมเป็นศูนย์กลางในการ พัฒนาผ้าบาติกในเรื่องรูปแบบ สี เทคนิค และได้มีการจัดฝึกอบรมเป็นระยะๆ สถานศึกษาได้จัดให้ มีการสอนวิชาบาติกหรือผ้าปาเต๊ะในระดับต่างกัน เช่น

1. ชั้นมัธยมศึกษา เป็นรายวิชาเลือกในรายวิชาศิลปศึกษา
2. ระดับอนุปริญญา และปริญญาตรีในสาขาศิลปะ ในคณะวิชามนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ ในวิทยาลัยครู
3. ระดับอนุปริญญา และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาลัยเทคนิค
4. ระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยที่มีการสอนด้านศิลปะ เช่น ภาควิชาศิลปศึกษา คณะครุ ศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะมัณฑนศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ภาควิชาศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

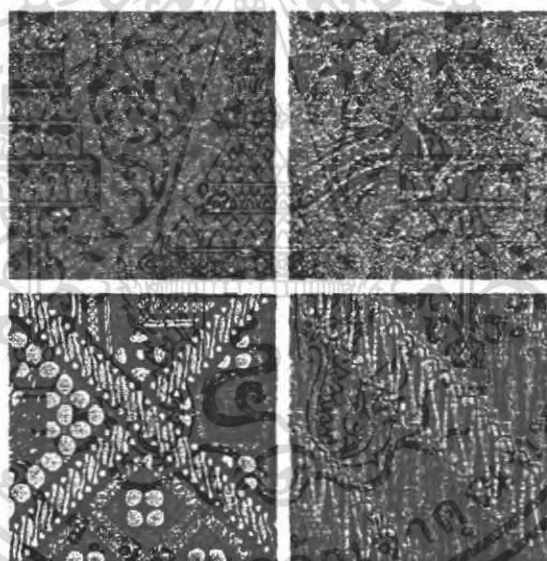
จากการที่มีสถาบันการศึกษา ได้จัดให้มีการเรียนการสอนเกี่ยวกับบาติก ทำให้มีการศึกษารูปแบบ และเทคนิคอย่างกว้างขวาง ซึ่งช่วยให้เกิดผลคือต่อการผลิตผ้าบาติกให้มีการพัฒนาอย่าง กว้างขวางมากขึ้น

และในปัจจุบันก็มีการทำผ้าปาเต๊ะโดยการพิมพ์ในระบบอุตสาหกรรม เลียนแบบลายเก่า และเพิ่มลายที่หลากหลายมากขึ้น ซึ่งมักออกมาในรูปแบบของโลโก้หรือภาคใต้จะนิยมเรียกว่า “ผ้าถุง” ซึ่งถือเป็นเครื่องแต่งกายของสตรีในอินโดนีเซีย มาเลเซีย และทางภาคใต้ของไทย แต่ ผลิตภัณฑ์ประเภทนี้จะมีราคาที่ถูกกว่าผ้าปาเต๊ะที่เป็นปาเต๊ะจริงๆ คือราคาประมาณ 60-120 บาท ซึ่งขึ้นอยู่กับลวดลายและเนื้อผ้าของผ้าปาเต๊ะเอง

ภาพที่ 110 : แสดงตัวอย่างผ้าปาเต๊ะที่พิมพ์ในระบบอุตสาหกรรม

ที่มา : www.batikstory.com

ภาพที่ 111 : แสดงตัวอย่างการพิมพ์แบบอุตสาหกรรมของผ้าปาเต๊ะในปัจจุบัน

ที่มา : www.batikstory.com

ที่มาข้อมูล : www.rbru.ac.th/courseware/human/2031202/lesson2/lesson2.1.html

ที่มาข้อมูล : http://www.paavani.in/blog/wp-content/uploads/2007/06/dye_indigo-%20from%20www.aurorasilk.com.jpg

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2 ข้อมูลเกี่ยวกับเทคนิคในการทำงาน

1. การพิมพ์

1. การพิมพ์โดยใช้บล็อก (Block Printing)
2. การพิมพ์แบบลูกกลิ้ง (Roller Printing)
3. การพิมพ์แบบรูดลอก (Transfer Printing)
4. การพิมพ์โดยใช้สกรีน (Screen Printing)

สำหรับการพิมพ์เพื่อใช้ในการเย็บผลิตภัณฑ์และสิ่งทอนั้น ปัจจุบันการผลิตในประเทศไทยจะเป็นการพิมพ์โดยใช้สกรีน

2. ประเภทและชนิดสีที่พิมพ์

สีหรือหมึกพิมพ์ เป็นวัสดุที่นำมาพิมพ์บนผ้า หรือ วัสดุที่ต้องการจะนำมาพิมพ์ ในปัจจุบันมีหลายบริษัทที่ผลิตสีออกจำหน่าย ในท้องตลาดปัจจุบันมี 2 ประเภท คือ

1. สีพิมพ์เรื่อน้ำมัน

ใช้ในการพิมพ์พลาสติก Pvc , PP,PE และ Polydry เช่น ของเด็กเล่น โลหะ นามบัตร พิมพ์ยาง ฯลฯ

2. สีพิมพ์เรื่อน้ำ

ส่วนใหญ่ใช้ในการพิมพ์สีบนผ้า สำหรับผลิตภัณฑ์และสิ่งทอ

ผลิตภัณฑ์สีพิมพ์และอุปกรณ์ซิลค์สกรีน

บริษัทจำหน่ายสีพิมพ์และอุปกรณ์สีสกรีนที่มีในท้องตลาด

1. บริษัทสกาลาซิลค์สกรีน จำกัด
2. บริษัท ไทยสกรีนส โตร์ จำกัดและบริษัท สยามกราฟฟิก เอเชนซี จำกัด
3. บริษัท กุลวงศ์ จำกัด เป็นบริษัทในเครือ ชัยบูรณ์กรุ๊ป
4. บริษัท วินสันสกรีน จำกัด
5. JIDANO
6. Chromacry
7. Pebeo
8. Twins

สีพิมพ์ผ้าและน้ำยาผสมสี (Screen Printing Inks & Reduce)

สีพิมพ์ผ้าและน้ำยาผสมสี

สีที่ใช้เป็นสีสูตรน้ำ ที่มีคุณสมบัติพิเศษไม่เป็นอันตรายกับผู้ใช้งาน (Non-Toxic)

แบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท ได้แก่

1. สีธรรมดาหรือสีจิม (Normal Inks)

สีธรรมดา พิมพ์บนผ้าขาวหรือผ้าสีอ่อน มีหลายสีให้เลือก

คุณสมบัติ เหมาะในการพิมพ์ผ้าที่ทำจากเส้นใยธรรมชาติ เช่น ผ้าฝ้าย หรือผ้าที่มีส่วนผสมของฝ้ายอยู่ด้วย เป็นสีเขื่อน้ำแต่ไม่เหมาะที่จะพิมพ์บนผ้าสีเข้ม เพราะสีจะจมหายมองไม่เห็นลายพิมพ์ ใช้ในการพิมพ์สกรีนบนผ้าสีอ่อน หรือผ้าสีขาวเท่านั้น เนื่องจากสีพิมพ์เป็นสีโปร่งเมื่อพิมพ์เสร็จจะสดใสคงทน ถาวร มีความทนทานต่อการซักล้างดีเยี่ยม หากนำไปพิมพ์บนผ้าสีเข้มสีจะจมหายไปในเนื้อผ้าหรือสีจะเพี้ยนไป

การใช้งาน ใช้พิมพ์ลงบนผ้าได้ทันที ในกรณีที่มีสีความเข้มข้นมากเกินไปให้ใช้น้ำสุกผสมลงในสีพิมพ์มีสีที่สดใส ให้ผสมน้ำยาผสมสีลงในหมึกพิมพ์ 3 % คนให้เข้ากันก่อนพิมพ์ ถ้าใช้ในปริมาณน้อยจะใช้มีดคนในการคัก แต่ถ้าใช้มากจะใช้วิธีการเท

2. สีลอย (Opaque Ink)

สีลอย พิมพ์บนผ้าดำ หรือผ้าสีเข้ม

มีหลายสี มีสีพิเศษ คือ สีทองและสีเงิน เป็นสีที่มีความประกายเงางาม

คุณสมบัติ เหมาะในการพิมพ์ผ้าทุกชนิด ใช้ได้ในการพิมพ์บนผ้าทั้งสีอ่อนและสีเข้ม

เป็นสีเขื่อน้ำเวลานำไปพิมพ์ บนผ้าสีอ่อน จะได้สีออกคุ่นๆ อมขาว สีพิมพ์จะมีลักษณะลอยเด่นบนเนื้อผ้าหลังการพิมพ์ ให้สีที่สดใส คงทนถาวรมีความทึบสูง และมีความทนทานต่อการซักล้างดีเยี่ยม

การใช้งาน คนให้เข้ากันก่อนใช้งานทุกครั้ง ในกรณีที่มีสีความเข้มข้นมากเกินไปให้ใช้น้ำสุกผสมลงในสีพิมพ์ประมาณ 5-10 % คนให้เข้ากันแล้วพิมพ์ได้ทันทีแต่กรณีที่ต้องการให้สีพิมพ์มีสีที่สดใส ให้ผสมน้ำยาผสมสีลงในหมึกพิมพ์ผ้าสีธรรมดา

3. สียาง (Rubber Ink)

สียาง พิมพ์บนผ้าคอตตอนทุกสี สีมันเงาและยืดได้

คุณสมบัติ เหมาะในการพิมพ์ผ้าทุกชนิด ใช้ในการพิมพ์บนผ้าทั้งสีอ่อนและสีเข้ม เมื่อแห้งแล้วสีพิมพ์จะมีลักษณะมันเงาคล้ายยาง ให้สีที่สดใสและเมื่อคั่งยึดฟิล์มของสีจะไม่แตก งานพิมพ์มีความอ่อนนุ่มเมื่อสัมผัส

การใช้งาน คนให้เข้ากันก่อนใช้งานทุกครั้ง ในกรณีที่มีความเข้มข้นมากเกินไปให้ใช้น้ำผสมลงในสีพิมพ์ประมาณ 5-10 %

4. สีนูน (Expansion Ink)

สีนูน พิมพ์บนผ้าคอตตอนทุกสี ให้ความร้อนจะฟูขึ้นมา

คุณสมบัติ เหมาะสำหรับการพิมพ์ผ้าทุกชนิด ใช้ในการพิมพ์บนผ้าทั้งสีอ่อนและสีเข้ม เมื่อพิมพ์เสร็จแล้ว ใช้เตารีดที่ด้านหลังหรือใช้ผ้าปิดบนลายแล้วใช้เตารีดทับสีจะนูนเด่นขึ้นมาจากเนื้อผ้า สีจะจางลงเล็กน้อย และมีความทนทานต่อการซักล้างดีเยี่ยม

การใช้งาน คนให้เข้ากันก่อนใช้งานทุกครั้ง ในกรณีที่สีมีความเข้มข้นมากเกินไปให้ใช้น้ำผสมลงในสีพิมพ์ประมาณ 5-10 %

5. สี PVC

สี PVC ให้ความทึบแสงสูง (High Opacity) พิมพ์ง่าย ทั้งมือ และเครื่องพิมพ์อัตโนมัติ

คุณสมบัติ เหมาะในการพิมพ์สติ๊กเกอร์ พลาสติก หนังเทียม กระดาษ ไม้ ผ้าร่ม ฯลฯ จะมีลักษณะทั้งเงาและด้าน ให้สีที่สดใสคงทนถาวร เวลาของการแห้ง 2-4 นาที จะติดแน่นบนวัสดุที่พิมพ์ใช้เวลา 20 ชั่วโมง โดยไม่ต้องผ่านความร้อน

การใช้งาน คนให้เข้ากันก่อนใช้งานทุกครั้ง

6. สีแห้งช้า ลักษณะเนื้อสีค่อนข้างหนืด

คุณสมบัติ เหมาะในการพิมพ์พื้นผิวโลหะ นามบัตรตัวนูน ฯลฯ ใช้เวลาในการแห้งประมาณ 4-6 ชั่วโมง

การใช้งาน คนให้เข้ากันก่อนใช้งานทุกครั้ง

น้ำยาผสมสี (Reducer) ลักษณะน้ำยาจะมีสีฟ้าอ่อนๆ ขุ่น เหลลดูเหมือนน้ำ

การใช้งาน ใช้ผสมลงในสีพิมพ์ 5-10% เพื่อปรับความข้นและความใสสำหรับสีพิมพ์ผ้า เชื้อน้ำทุกชนิดเพื่อนำไปใช้งาน ทำให้มีคุณสมบัติที่ดีขึ้น

การพิมพ์ฟอยล์ (Screen Foil)

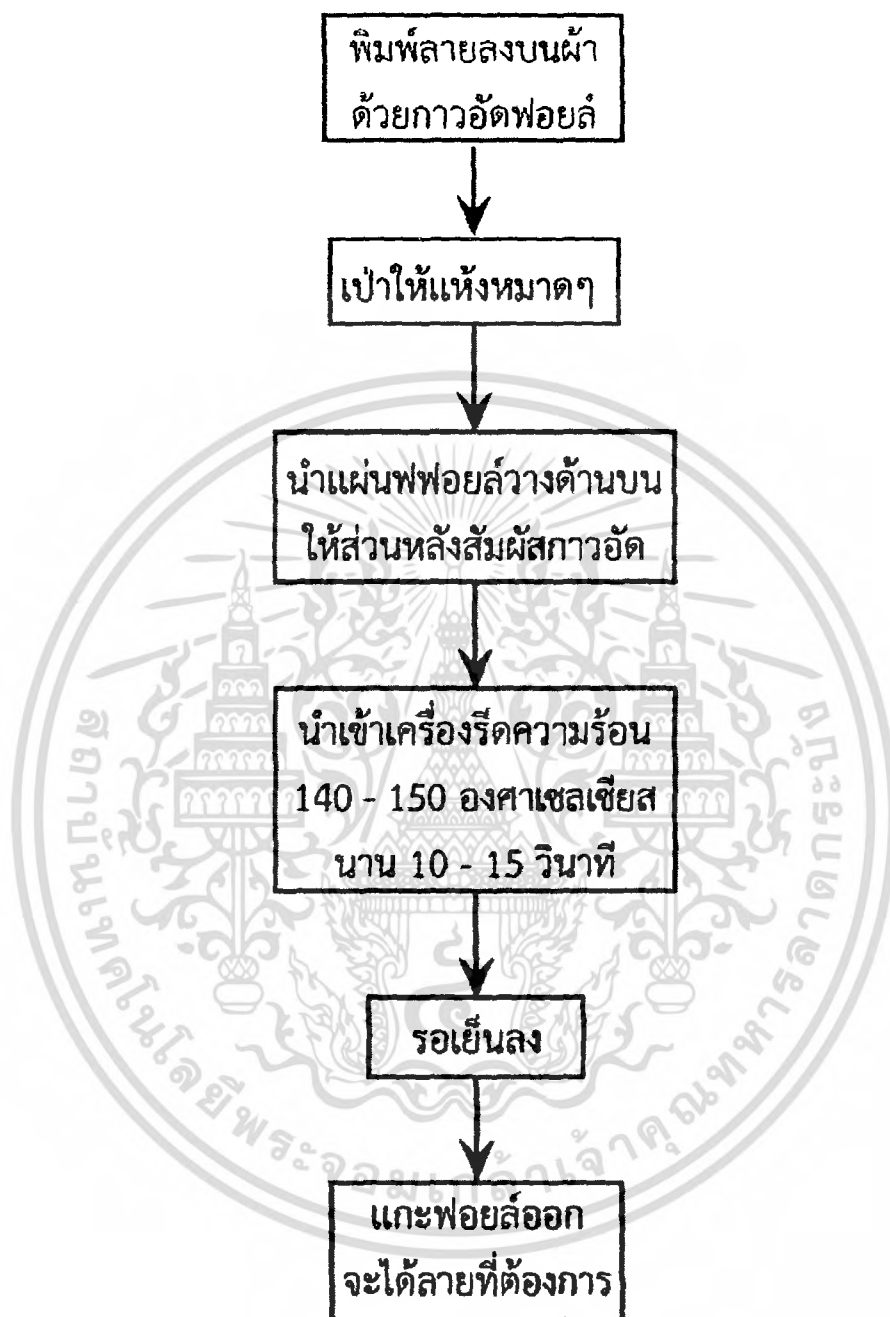
ภาพที่ 112 : แสดงตัวอย่างแผ่นฟอยล์ที่ใช้ในการอัดฟอยล์
ที่มา: เพิ่มส่วนตัว อัจจิพร มัชฌิเกะ 2551

การ Screen Foil มีขั้นตอนการพิมพ์ที่คล้ายการพิมพ์สีสกรีน แตกต่างกันตรงที่
การพิมพ์เปลี่ยนจากสีเป็นควาอัดฟอยล์ มีขั้นตอนคือ

1. ใช้บล็อกสกรีนพิมพ์ลายลงบนผ้าที่ต้องการด้วยควาอัดฟอยล์
2. ใช้เครื่องเป่าความร้อน เป่าให้ควาแห้งหมาดๆคือตะที่เนื้อควาแล้วไม่ติดมือ แต่อาจมี
ความชื้นแฉะๆเหลืออยู่บ้าง
3. นำแผ่นฟอยล์ที่เตรียมไว้ให้ด้านหลังสัมผัสกับควา จากนั้นนำไปรีดด้วยเครื่องรีดความร้อน
ที่อุณหภูมิ 140 – 150 องศาเซลเซียส นาน 10 – 15 วินาที
4. รอให้เย็นลง แกะฟอยล์ออก ก็จะได้ลายที่ต้องการ

ภาพที่ 113 : แสดงลักษณะของควาสำหรับอัดฟอยล์
ที่มา: เพิ่มส่วนตัว อัจจิพร มัชฌิเกะ 2551

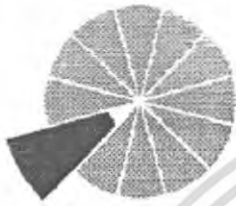
ภาพที่ 114 : แสดงขั้นตอนในการพิมพ์ฟอยล์ (Screen Foil)

7. การเลือกใช้สี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตามวัตถุประสงค์ การเลือกผ้าที่ใช้มีความสำคัญ เป็นเพราะผ้ามีค่อนข้างมีราคา ลักษณะการใช้งานและขั้นตอนการเย็บที่ซับซ้อน การพิจารณาเลือกผ้าจึงไม่ควรมองแค่สีสันหรือลวดลายที่สวยงามเท่านั้น แต่ควรพิจารณาถึงชนิด คุณสมบัติ และการใช้งานที่เหมาะสมด้วย

7.1 การจับคู่สี (Color Matching)

สีเดียวไล่น้ำหนัก (MONOTONE)

คือ การใช้คู่สีที่เป็นเฉดเดียวกัน แต่มีความเข้มอ่อนต่างกัน เช่น สีน้ำเงินเข้ม คู่กับ สีน้ำเงินอ่อน เป็นต้น

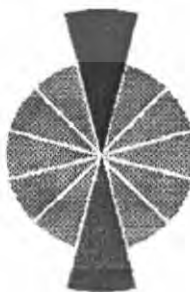
สีใกล้เคียงกัน (HARMONY)

คือ การใช้คู่สีที่มีเฉดใกล้เคียงกัน เช่น สีน้ำเงิน คู่ สีเขียวอมน้ำเงิน และสีเขียว เป็นต้น

สามสีเอียงกันเป็นตัว Y (TRIADS)

คือ การใช้คู่สี 3 เฉด ที่เป็นคู่สีแยกตรงข้าม (เป็นสีที่อยู่แยกไปทางซ้ายและขวาของสีตรงข้ามเป็นรูปตัว Y) เช่น สีส้มอมแดง/สีน้ำเงิน/สีเขียว เป็นต้น

สีตรงกันข้าม (CONTRAST)

คือ จับคู่โดยใช้สีเฉดที่อยู่ตรงข้ามกัน เช่น สีเขียวอมเหลือง คู่ สีม่วงอมแดง เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. การออกแบบลายพิมพ์ผ้า

8.1 ลักษณะของลายพิมพ์ผ้า ลักษณะของลวดลายผ้า ที่ออกแบบมาเพื่อใช้ในการพิมพ์ ลวดลายตกแต่ง (Decorative Motif) ลวดลายที่นำมาใช้ในการตกแต่งผ้าให้เกิดรูปลักษณ์ แบบแปลกๆ ของผ้า เท่าที่นักออกแบบได้นำมาใช้ในการออกแบบนั้นสามารถจัดแบ่งลวดลายออก ได้ 5 หมู่ ประกอบด้วย

1. ลายดอกไม้ (Floral) หมายถึงการนำเอาส่วนประกอบต่างๆ มาใช้ในการออกแบบ เช่น ใบ ผล รากและอื่นๆ
2. ลายสัตว์ (Animal) ได้แก่ ลวดลายที่มีที่มาจากเอจากรูปลักษณะ โครงร่างของสัตว์ มาใช้ในการออกแบบ ลวดลายสัตว์นี้มีข้อจำกัดว่า จะต้องเป็นชนิดของสัตว์ที่ทำให้พบเห็น เกิดความรับรู้ในด้านดี เช่น นก ผีเสื้อ ปลา ฯลฯ
3. ลายเรขาคณิต (Geometric) ได้แก่ ลายที่นำเอารูปทรงในหลักเลขาคณิตทั้งหมด เช่น เส้น รูปทรงกลม หรือสี่เหลี่ยม มาจัดเป็นองค์ประกอบของลวดลายต่างๆ ขึ้น
4. ลายแบบนามธรรม (Abstract) เป็นลวดลายที่เกิดจากการตัดทอนรูปทรงต่างๆ แล้วนำ รูปทรงใหม่นั้นมาจัดเป็นองค์ประกอบของลวดลายขึ้น ลวดลายแบบนี้บางครั้ง อาจชักจูง ให้เกิดแนวความคิดต่างๆ กันได้
5. ลายของภาพจริง (Real life) เป็นลวดลายของภาพที่วิทัศน์ สัตว์ต่างๆ เช่น ภาพ ภูเขา ทะเล เป็นต้น

8.2 ระบบการจัดวางลวดลายผ้า สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

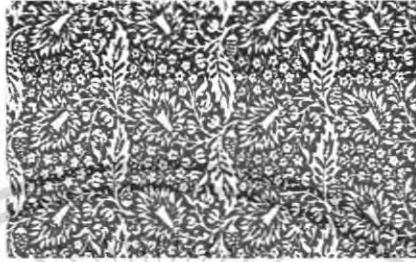
9.2.1 ระบบเนื้อที่จำกัด หมายถึงการจัดองค์ประกอบของลายที่มีเนื้อที่ของลวดลาย น้อยกว่าเนื้อที่ของผืนผ้า อาจเรียกเฉพาะแห่ง (Spot design) ในที่นี้หมายถึงรวมถึงลายเฉพาะ บริเวณริมหรือเชิงผ้า ลงที่อยู่ในวงรอบจำกัดด้วย

ภาพที่ 115 : แสดงลายขอบสำหรับแต่งริม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

9.2.2 ระบบเนื้อที่ไม่จำกัด หมายถึง การจัดองค์ประกอบของลายให้กระจายเต็มผืนผ้า (All-Over design) โดยที่เนื้อที่ของลวดลายจะมียมากกว่าเนื้อที่ของพื้นที่ผ้าส่วนที่ไม่มีลวดลายลักษณะของลวดลายอาจเป็นหน่วยเดี่ยว ลายเดี่ยว หรือรวมกันเป็นหมวดหมู่ หรือเป็นเส้นยาวต่อเนื่องกัน เช่น ลายทาง

ภาพที่ 116 : แสดงลวดลายแบบระบบเนื้อที่ไม่จำกัด

การวางลวดลายผ้าลงบนผลิตภัณฑ์ หมายถึง การนำผ้าลวดลายต่างขนาดมาตกแต่งตัวผลิตภัณฑ์เพื่อให้เกิดความสวยงาม หรือเพื่อให้ผลิตภัณฑ์มีลักษณะเป็นชุดเดียวกัน หรือเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซากจำเจ โดยทั่วไปจะมีการวางลายลงบนผลิตภัณฑ์ ดังนี้

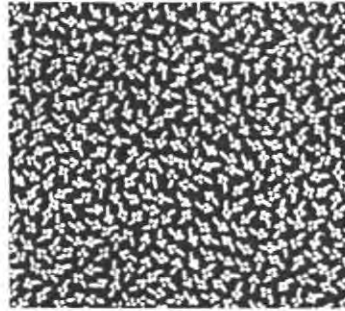
- การใช้ลวดลายที่เหมือนกันแต่ต่างสีกัน โดยให้พื้นที่ของสีใดสีหนึ่งที่ต้องการเน้นให้มากกว่าอีกสีหนึ่ง
- การใช้ลวดลายใหญ่ แต่รายละเอียดน้อยกว่าลวดลายเล็กๆที่ละเอียดมาก
- การใช้ผ้าสีพื้นกับผ้าที่มีลวดลาย

ขนาดของลวดลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์

ขนาดของลายในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ ไม่มีข้อจำกัดตายตัว ส่วนใหญ่ใช้ในความรู้สึกการมอง สามารถแยกได้ดังนี้

ลายขนาดเล็กจิ๋ว (Tiny)

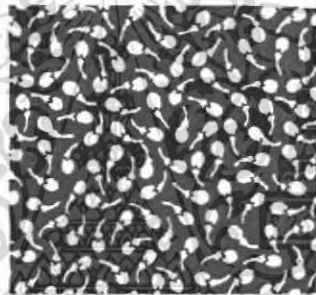
เป็นลายที่มีขนาดเล็กมาก มีส่วนละเอียดมากสามารถใช้งานได้มาก ครอบคลุมเกือบทุกประเภท แต่ลวดลายไม่เด่นชัด ลวดลายขนาดเล็กจิ๋วนี้ในด้านการพิมพ์ยุ่งยาก เพราะทำให้แม่พิมพ์อุดตันได้ง่าย

ภาพที่ 117 : แสดงลวดลายขนาดจิ๋ว

ลายขนาดเล็ก (Small)

ลายโตกว่าลายขนาดจิ๋วพอสมควร มีส่วนละเอียดไม่มากใช้ประโยชน์ได้มาก และไม่ค่อยมีปัญหาด้านการพิมพ์ สีสันพิมพ์ส่วนใหญ่ที่มีในท้องตลาดเป็นลายขนาดเล็กสามารถนำไปใช้งานได้อยู่กว้างขวาง

ภาพที่ 118 : แสดงลวดลายขนาดเล็ก

ลายขนาดกลาง

เป็นลายที่มีขนาดลวดใหญ่กว่าลายขนาดเล็กนี้ หรือเท่ากัน แต่มีตำแหน่งการวางห่างกว่ากัน มีช่องว่างมากกว่า เป็นลายที่ได้รับความนิยมพอสมควร แต่การใช้งานไม่กว้างเท่าลายขนาดเล็ก เพราะต้องคำนึงถึงขนาดที่เหมาะสมในการนำไปใช้กับผลิตภัณฑ์

ภาพที่ 119 : แสดงลวดลายขนาดกลาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลายขนาดใหญ่

เป็นลายที่มีขนาดใหญ่กว่าลายขนาดกลางขึ้นไป ส่วนมากออกแบบเพื่อใช้ในงานเฉพาะ
อย่าง เป็นต้น ผ้าคลุมเตียง ผ้าม่าน

ภาพที่ 120 : แสดงลวดลายขนาดใหญ่

ถ้าลวดลายเป็นแบบ Free Form แล้วจะเทียบขนาดตามความรู้สึกในการมองไม่มี
กฎเกณฑ์ตายตัว แต่ถ้าเป็นลายในแบบ Geometric Form อาจจะใช้วงกลมแทนขนาดของลวดลายใน
ขนาดต่างๆ ได้ดังนี้

1. ลายขนาดเล็กจิ๋ว (Tiny)
2. ลายขนาดเล็ก (Small)
3. ลายขนาดกลาง (Medium)
4. ลายขนาดใหญ่ (Large)

การออกแบบลวดลาย

การออกแบบต่างๆมีพื้นฐานเบื้องต้นมาจากรูปทรงทางเรขาคณิต เนื่องจากเป็นรูปทรงที่ตัด
ทอนแล้ว และสามารถนำมาเรียงให้กลายเป็นลวดลายใหม่ๆ ได้หลากหลาย

1. จุด (Point) มีขนาดเล็ก ไม่มีพื้นที่ แต่เมื่อนำมาออกแบบ อาจเพิ่มขนาดให้ใหญ่ขึ้นได้ มองเห็นเนื้อที่ชัดเจน และสามารถเปลี่ยนเป็นรูปร่างต่างได้มากมาย
2. เส้น (Line) มีทั้งเส้นตรงตามแนวตั้ง หรือแนวนอน หรือแนวเฉียง หรือเส้นโค้ง หากนำเส้นเหล่านี้มาประกอบกัน หรือตัดกัน จะได้รูปร่างของเส้นที่แตกต่างจากเดิม เช่น ลายเส้นคลื่น ลายเส้นซิกแซก ลายเส้นก้นหอย เป็นต้น ซึ่งลายเส้นเหล่านี้ทำให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกันไป กล่าวคือ เส้นโค้งสร้างความรู้สึกนุ่มนวล สุกภาพ ต่างกับเส้นตรง หรือเส้นเฉียงที่ให้ความรู้สึกรุนแรง
3. วงกลม (Circle) รวมไปถึงเส้นรัศมี เส้นคอร์ด เส้นอาร์ค เส้นสัมผัสรูปวงรี (Ellipse) เส้นขดเกลียว (Spiral) ก็ถูกจัดอยู่ในกลุ่มเรขาคณิตเช่นกัน
4. มุม (Angle) เป็นรูปที่เกิดจากเส้นตรง 2 เส้น ลากมาพบกันที่ปลายเส้นตรงอีกเส้น เกิดเป็นมุม 3 แบบ คือ มุมฉาก มุมแหลม มุมป้าน
5. รูปเหลี่ยม เช่น รูปสามเหลี่ยม รูปสี่เหลี่ยม รูปห้าเหลี่ยม ฯลฯ
6. รูปเส้นโค้ง เช่น ลายกนก เป็นต้น

ระบบการจัดวางต่อลายในลักษณะต่างๆ

การต่อลายเป็นการนำเอาลายมาต่อกันจนเกิดเป็นแพทเทิร์น และการทำให้เกิดซ้ำกัน การต่อลายแบ่งออกเป็น 8 แบบ คือ

1. การต่อลายในลักษณะสี่เหลี่ยม (The Square Network) เกิดจากการขีดกันของเส้นแนวตั้ง และเส้นแนวนอน ถ้าเกิดจากเส้นสั้นๆ ก็จะทำให้เกิดฟ้าดาวง (ดาหมากรุก) โครงสร้าง Square หลายแบบ โดยการเรียงต่อเนื่อง การเรียงกลับการใช้ลักษณะสะท้อนของกระจก

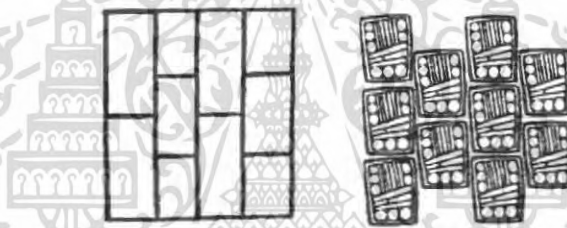

ภาพที่ 121 : แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยม

2. การต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน (The Brick Network) และแนวตั้ง (Half Drop Network) Brick เป็นการเรียงสี่เหลี่ยมแบบอิฐตั้งในแนวนอนและแนวตั้ง ซึ่งแต่ละแบบเกิดจากการจัดสี่เหลี่ยมผืนผ้าหรือสี่เหลี่ยมจัตุรัส

ภาพที่ 122 : แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวนอน

ภาพที่ 123 : แสดงการต่อลายในลักษณะการเรียงอิฐแนวตั้ง

3. การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร หรือสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน (The Diamond Network) ลักษณะ Diamond จะเกิดจากเส้นทแยงมุมของสี่เหลี่ยมจัตุรัสซึ่งทำมุม 45 องศา กับแนวระนาบ การต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร จะให้ความรู้สึกเบาละเอียดอ่อน และมี Movement นอกจากนี้ สามารถเล่นน้ำหนักในการมองเห็น ได้เป็นอย่างดี

ภาพที่ 124 : แสดงการต่อลายในลักษณะเหลี่ยมเพชร

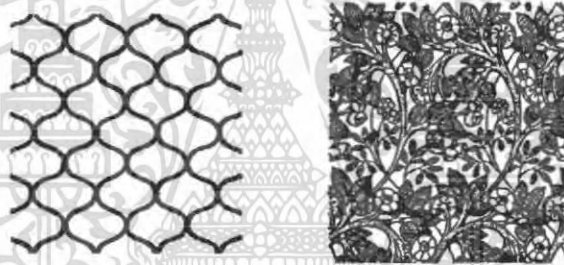
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม (The Triangle Network) เป็น Network ที่มีประโยชน์ในการออกแบบมาก เพราะสามารถรวมกันเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สี่เหลี่ยมผืนผ้า หกเหลี่ยมและแปดเหลี่ยม

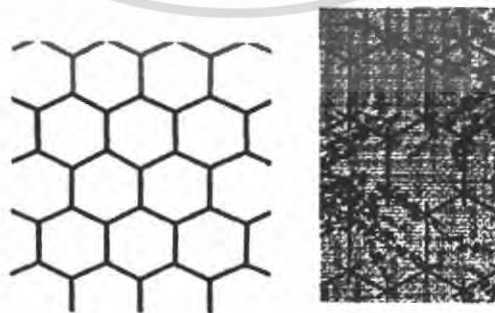
ภาพที่ 125 : แสดงการต่อลายในลักษณะสามเหลี่ยม

5. การออกแบบในลักษณะลวดตาข่าย (The Ogee Network) เป็น Network ที่ดัดแปลงจากสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูนหรือจัตุรัส โดยใช้ลักษณะ S-Curved เนื่องจากเส้นกรอบที่โค้ง Ogee จึงเหมาะกับลายของกระดาษ Wall Paper

ภาพที่ 126 : แสดงการต่อแบบลวดตาข่าย

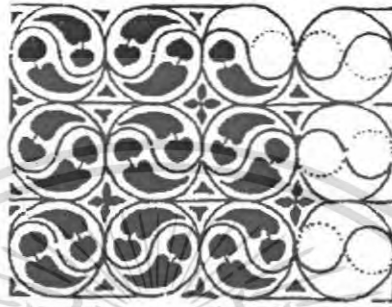
6. การต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม (The Hexagon Network) เป็น Network ที่เกิดจากรูปหกเหลี่ยม ที่เป็นลวดลายในธรรมชาติ เช่น ลายบนหลังเต่า เปลือกหิมะ และ โครงสร้าง (Crystal) ต่างๆ ความรู้สึกของ Pattern ที่เกิดจากการจัดเรียงของ Hexagon จะให้ความรู้สึกมีระเบียบและสมดุล (Stability)

ภาพที่ 127 : แสดงการต่อลายในลักษณะหกเหลี่ยม

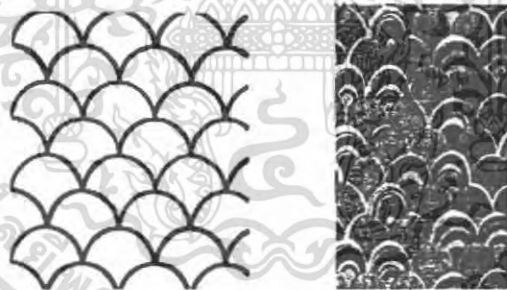
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

7. การต่อลายในลักษณะวงกลม (The Circle Network) การต่อลายในลักษณะนี้จะเป็นการนำวงกลมมาซ้อนกัน ทำให้เกิด Scale Network การออกแบบแพทเทิร์นจากวงกลมเป็นเรื่องยาก เนื่องจากวงกลมมีความเหมือนกันและสมบูรณ์ในแบบตัวเอง จึงทำให้มีความรู้สึกมีชีวิตชีวา มีความเคลื่อนไหวเป็นเอกภาพ

ภาพที่ 128 : แสดงการต่อลายในลักษณะวงกลม

8. การต่อลายในลักษณะ Scale Network เป็นลายที่อาจได้รับแรงบันดาลใจจากธรรมชาติ ได้แก่ ลวดลายเกล็ดปลา หรือขนนก ซึ่ง Scale Network มีการใช้มาตั้งแต่ยุคโบราณ เช่น ใช้บนพรมบนอเมริกัน

ภาพที่ 129: แสดงลวดลายที่ต่อแบบ Scale Network

จิตวิทยากับลวดลาย

การออกแบบลวดลายผ้าต้องอาศัยหลักจิตวิทยาบางส่วน เพื่อมาเป็นมูลฐานที่ออกแบบ ให้เหมาะสมกับความต้องการ พร้อมทั้งคำนึงถึงประโยชน์ใช้สอยของลวดลายนั้นๆ

สิ่งจูงใจให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าขึ้นอยู่กับแรงจูงใจหลายอย่างประกอบกันคุณสมบัติของผลิตภัณฑ์รวมทั้งการบริการจะสร้างความพึงพอใจให้กับผู้ซื้อสิ่งจูงใจในด้านลวดลาย เช่น สีและ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลวดลาย รวมทั้งเนื้อผ้า จะทำให้ได้ลักษณะที่สวยงามและได้รับความนิยมนิยมนการกระตุ่น หรือเราใจ จูงใจขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของสิ่งเร้า ได้แก่

1. ขนาดในลวดลายผ้าต้องพอเหมาะกับประโยชน์ใช้สอย เช่น ผ้าตัดเสื้อที่มีลวดลายขนาดใหญ่ย่อมไม่เหมาะกับคนรูปร่างเล็ก

2. การเคลื่อนไหวของสิ่งเร้า ลวดลายที่ต่อเนื่องกัน ชักจูงสายตาของผู้พบเห็นให้ติดตามจากจุดหนึ่งไปยังอีกจุดหนึ่ง โดยไม่สะดุด ย่อมทำให้ลวดลายนั้นก่อให้เกิดความเคลื่อนไหวได้ (Motif)

3. ความเข้มของสิ่งเร้า ในการออกแบบลายผ้าพิมพ์ เช่น ถ้าใช้สีที่มีความสว่าง และคู่สดใส ย่อมเร้าใจผู้ซื้อได้ดีกว่า สีที่ขรึมคุ่มัวหมอง ทำให้ความรู้สึกโน้มเอียงไปในทางเศร้า

4. การเปลี่ยนแปลงของสิ่งเร้า ถ้าได้มีการเปลี่ยนแปลงไป ก็จะทำให้เพิ่มความน่าสนใจขึ้นได้มาก เช่น การใช้สีเข้มปนสีอ่อน หรือใช้สีสลับกับสีขุ่น

5. การกระทำซ้ำๆ เช่น แบบลวดลายผ้าที่ซ้ำๆกัน แต่วางอย่างมีระเบียบ จะเพิ่มความเร้าใจให้ต้องการมากขึ้นได้

6. การผ่านประสาทสัมผัสหลายครั้งถ้าสามารถทำให้บุคคลรับสัมผัสสิ่งเร้าผ่านทางประสาท หลายๆทางจะช่วยให้การรับรู้สมบูรณ์มากกว่าการใช้ประสาทสัมผัสเพียงด้านเดียวสำหรับลักษณะเช่นนี้ เมื่อนำมาใช้ในการออกแบบลวดลาย โดยการใช้ลวดลายสามมิติ จะทำให้ผ้าเป็นที่น่าสนใจมากกว่าปกติ

7. ความแปลกใหม่ของสิ่งเร้ามีความแปลกใหม่ทั้งในเรื่องของลวดลาย ลักษณะและคุณสมบัติ จะมีประสิทธิภาพยิ่งกว่าสิ่งเร้าที่เคยชิน ซ้ำซาก และ ไม่มีความเปลี่ยนแปลงแปลกใหม่

9. หลักในการออกแบบ

การออกแบบลวดลายขึ้นมามีแนวความคิดจากรูปแบบ ลวดลายที่มีอยู่มาเป็นแบบอย่าง ในทางศิลปะ ได้ความคิดอยู่ 2 ทางคือ ได้มาจากธรรมชาติทางหนึ่ง และทางที่สองได้มาจากลวดลายศิลปะที่เป็นที่นิยมยอมรับของทุกคนมาตั้งแต่ดั้งเดิม ทั้งนี้ผลงานของการออกแบบจะสวยงามเพียงไร จะต้องใช้ความสามารถในเชิงการแสดงออกทางการถ่ายทอดของนักออกแบบ รสนิยมส่วนตัวและแนวความคิด ซึ่งเป็นความสามารถพิเศษของแต่ละบุคคลซึ่ง ไม่เหมือนกันและไม่เท่ากัน

9.1 การออกแบบลายธรรมชาติ

การออกแบบลายธรรมชาติ หมายถึง การ ได้ความคิดมาจากสิ่งที่มีชีวิตเช่น ต้นไม้ ดอกไม้

คนสัตว์มีปีก และสัตว์เลื้อยคลาน สัตว์น้ำ ฯลฯ และจากสิ่งที่ไม่มีชีวิต ได้แก่ ก้อนกรวด หิน ดิน ทราย น้ำ เปลวไฟ กระแสคลื่น กลุ่มเมฆ ฯลฯ รูปแบบดังกล่าวมีลักษณะรูปร่าง ขนาด สี สันต่างกัน ซึ่งเป็นรูปแบบธรรมชาติ ที่ได้รับความบันดาลใจแล้วถ่ายทอด คัดลอก ออกมาได้เหมือนของจริง ตามความเป็นจริงตามสภาพความเป็นจริงของสิ่งนั้น โดยแท้ประการหนึ่ง แสดงความรู้ลึกด้วยการถ่ายทอดจินตนาการลงไป โดยอาศัยรูปแบบนั้นๆ เป็นหลัก การได้รูปแบบหลายๆ ของโบราณในประวัติศาสตร์จะก่อให้เกิดแนวความคิดใหม่แม้ว่าแบบลวดลายเก่าๆ ควรจะมีแนวความคิดของตนเองและใช้เพียงเค้าโครงของเค้า รูปแบบในธรรมชาตินั้นมักจะมีลักษณะอย่างเดียวกันตลอด เช่น รูปกลีบดอกไม้ไม่ในดอกเดียวกัน จะมีกลีบขนาดเท่ากัน รูปเดียว หลักการออกแบบบางประการอาจเห็นได้ง่ายในธรรมชาติ บางครั้งนำมาใช้เป็นแบบลายได้ทันทีบางครั้งต้องนำมาดัดแปลง

9.2 การออกแบบลายแถบและริ้ว

นับตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ลายแถบและลายริ้วจะเป็นที่นิยมใช้กันมากเป็นลายที่มีลักษณะเป็นแนวยาว อาจเป็นลายง่ายๆ ลายริ้วหมายถึงความถึงลวดลายซึ่งกำหนดให้อยู่ในด้านนอกสุดของวัตถุที่ตกแต่งเป็นแนวกันเขตไว้ภายนอก แต่แถบนั้นไม่จำเป็นต้องอยู่ที่ริมเสมอไป อาจขนานกันไปหลายแถบจนเต็มพื้นที่ที่ต้องการก็ได้ ลายแถบและริ้วต้องไม่กว้างจนเกินไป แต่ไม่จำกัดความยาว ขึ้นอยู่กับว่า ถ้าเป็นลายริ้วจะเอาไปล้อมรอบสิ่งใดไว้ ส่วนลายแถบนั้นจะขึ้นอยู่กับประโยชน์ใช้สอยของผ้า นั้นลายริ้วอาจเป็นลายเพียงเส้นๆ เดียว วงรอบไว้หรือเป็นเส้นขนานหลายเส้นที่ได้จัดความหนาของเส้นให้แตกต่างกันและกำหนดระยะห่างระหว่างเส้นให้ดูสวยงาม ลายริ้วมักจะต้องมีมุมสำหรับวกอ้อมมาล้อมรอบสิ่งที่อยู่ภายใน การออกแบบตรงมุมมักทำง่ายๆ เป็นแบบซ้ำกับลายริ้วเดิมในระยะสั้น ลายริ้วจะต้องต่อเนื่องกันเป็นเส้นยาวตลอดแนวที่ต้องการอย่างมีเอกภาพของลวดลายนั้น แบบที่ใช้เป็นลายริ้วจะต้องมีการเน้น ลักษณะตรงกันข้าม จังหวะความสมดุล ความแตกต่าง และคุณค่าเหล่านี้ให้สัมพันธ์กันลายริ้วจะต้องมีส่วนพอบรรยากาศกับเนื้อที่ลวดลายที่นำไปล้อมอยู่ และไม่ควรตกแต่งประดับประดามากเกินไป หรือแข่งขันกับลวดลายภายใน ซึ่งจะกลายเป็นการทำลายเอกภาพของลวดลาย แบ่งออกได้เป็น

9.2.1 เส้นตรง เช่น เส้นตรง เส้นขนาน ลายประเจี๊ยบ ลายซิกแซ็กและลายหักมุม
แบบบังนายนลิต หรือลายเหล่านี้ผสมกัน

9.2.2 เส้นโค้ง เช่น ลายเส้นโค้งเป็นลูกคลื่น ลายเส้นโค้ง ลายบิดเกลียว ลายลูกโซ่
และลายเกลียวแบบตะปูเกลียว

9.2.3 ลายเส้นผสม ได้แก่การนำเอาลายเส้นแบบต่างกันมาผสมดัดแปลงเป็นรูปลาย
ใหม่กรอกออกแบบลายแถบสามารถนำไปใช้ในการออกแบบสำหรับพิมพ์รับขึ้นเพื่อ

ใช้ในกิจการต่างๆหรืออาจคิดแปลงลาขอผ้าแถบขนาดเล็กใช้เป็นริบบิ้นได้
เช่นเดียวกัน (คุษฎี สุนทรารุณ: 2531: 30-62)

10. ข้อมูลเกี่ยวกับการออกแบบ

ภาพที่ 130 : มสคดงแผนทที่ทงคควมคค (My Mapping)วคควระหคคคว "ของทที่ระลคค"

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 131 : แสดงแผนที่ทางความคิด (Mind Mapping)วิเคราะห์คำว่า “ ภูเก็ตแพนตาซี ”

ภาพที่ 132 : แสดงแผนที่ทางความคิด (Mind Mapping)วิเคราะห์คำว่า “ โนราห์ ”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การวิเคราะห์สีของโนราห์

สีที่นำมาใช้เป็นสีที่มีความสด อุดมคติ นิยมแม่สีหรือสีขั้นที่หนึ่งคือ แดง น้ำเงิน เหลือง และสีขั้นที่สอง สีเขียว สีส้ม อีกทั้งมีสีขาวและสีดำเข้ามาด้วย

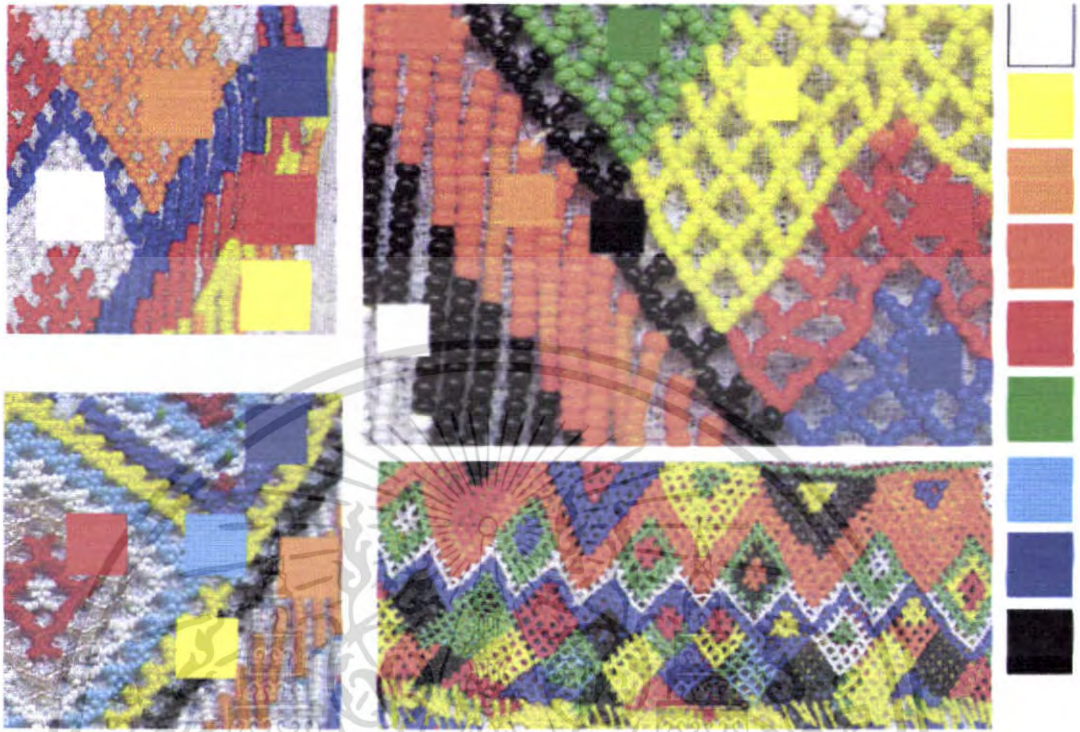
ภาพที่ 133: แสดงแถบสีของโนราห์

จะสังเกตได้ว่าสีสันของเมืองร้อน เมืองร้อนทั่วโลกมักนำสีสันที่ร้อนแรงอุดมคติเข้ามาใช้ เช่น แถบแอฟริกา ซึ่งสามารถสังเกตได้จากเครื่องประดับ เสื้อผ้า ประเพณีการแต่งกาย และ ภาคลีของไทยก็เช่นกัน ซึ่งสีสันเหล่านี้ยังแสดงให้เห็นถึงความสนุกสนาน ความกระชับเชิงด้วย

ภาพที่ 134: แสดงตัวอย่างผลิตภัณฑ์ของแถบแอฟริกา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 135 : แสดงแถบสีของเครื่องแต่งกายในราช

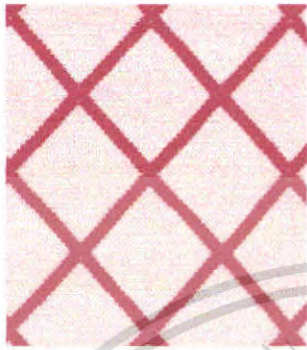

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 136 : แสดงเอกลักษณ์ของโนราห์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางแสดงตัวอย่างการทอลอง

การทอลอง	ลวดลาย 2 มิติ ,เทคนิค
	 <ul style="list-style-type: none"> - ลายลูกบิดถัก - เทคนิค การสกรีนสีลอย บน ผ้าต่วน
	 <ul style="list-style-type: none"> - ลายลูกบิดถัก - Screen foil สีแดง บน ผ้าลูกไม้ บน ผ้าถุง ป่าเต๊ะ - ใช้การฉลุผ้าลูกไม้คั่นบน ทำให้เกิดLayerเพิ่ม มิติ ทำให้งานน่าสนใจมากขึ้น
	 <ul style="list-style-type: none"> - ลายลูกบิดถัก - Screen foil สีทองบน ผ้าลูกไม้ บน ผ้าถุง ป่าเต๊ะ

ตารางที่ 15 : แสดงตัวอย่างการทอลอง ลวดลาย 2 มิติ และเทคนิค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางแสดงตัวอย่างการทดลอง

การทดลอง	ลวดลาย 2 มิติ ,เทคนิค
	 <ul style="list-style-type: none"> - การซ้อนทับของสาย - 1. Screen foil สีเงิน 2. Screen foil สีเขียวทับ ทำให้เงิน Foil สีเงิน เพียงจางๆเท่านั้น
	 <ul style="list-style-type: none"> - การซ้อนทับของสาย Screen สีแดงลวดลาย บน . Screen foil สีแดง
	 <ul style="list-style-type: none"> - การScreen foilแดง ลงบนผ้าสายแผ่นทอง จากนั้นทับด้วยผ้าลูกไม้

ตารางที่ 16 : แสดงตัวอย่างการทดลอง ลวดลาย 2 มิติ และเทคนิค

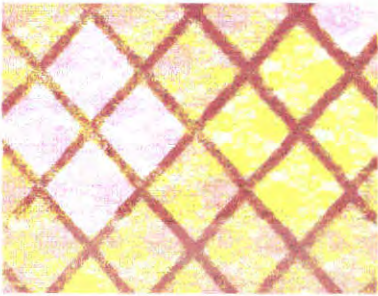
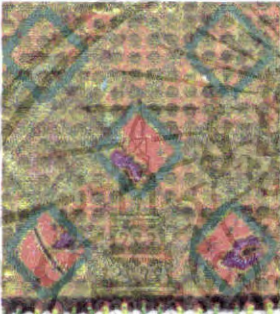

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางแสดงตัวอย่างการทดลอง

การทดลอง	ลวดลาย 2 มิติ, เทคนิค
	<ul style="list-style-type: none"> - 1. Screen foilแดง ลงบน ลูกไม้สีน้ำเงิน - 2. Screen foilทอง ลงบน ผ้าปาเต๊ะ - 3. จากนั้นนำมาซ้อนทับกัน
	<ul style="list-style-type: none"> - Screen foilแดง บน ผ้าตัวนสีดำ ทับด้วย ผ้าลูกไม้ ทับด้วย ปักคอกจากผ้าปาเต๊ะด้วย เกือบปล้องอ้อย
	<ul style="list-style-type: none"> - ถาร Screen foilเขียวกับสีเขียวลอย - จากนั้นปักลูกปัก

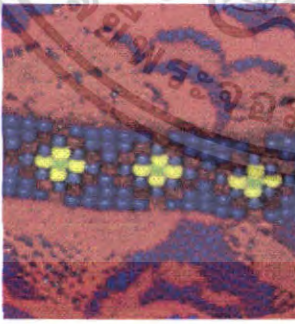
ตารางที่ 17 : แสดงตัวอย่างการทดลอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การทอ	เทคนิคการทอ
	<ul style="list-style-type: none"> - ทอผ้าฝ้ายลงบนผ้าลูกไม้ที่ซ้อนกัน แล้วตัดบางช่องออกจะสีที่หลากหลาย และเลเซอร์ที่เพิ่มขึ้น
	<ul style="list-style-type: none"> - การทอผ้าฝ้ายและพอยล์ทอลงบนผ้าตาข่าย ผ่าผสมลายทองและผ้าปาเต๊ะที่ซ้อนทับกัน - การจกตามช่องเพื่อสร้างเลเซอร์ และเพิ่มลูกเล่นความน่าสนใจ
	<ul style="list-style-type: none"> - การสกรีนพอยล์สีเขียวลงบนผ้าด้วย - การใช้เม็ดพลาสติกให้เกิดลายอีกครั้ง

ตารางที่ 18 : แสดงตัวอย่างการทอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การทดลอง	เทคนิค
	<ul style="list-style-type: none"> - การปักลูกปักลงบนลายดอกจากผ้าปาเต๊ะ - พื้นงาน ใช้การซ้อนทับกันของลูกไม้บนผ้า <p>ด้าน</p>
	<ul style="list-style-type: none"> - การทดลองใช้กราฟฟิคลายที่มีความโปร่งและ <p>ทึบ</p>
	<ul style="list-style-type: none"> - การนำเทคนิคการปักลูกปักเข้ามาใช้ในตัวเองงาน

ตารางที่ 19 : แสดงตัวอย่างการทดลอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

การพัฒนาการออกแบบ

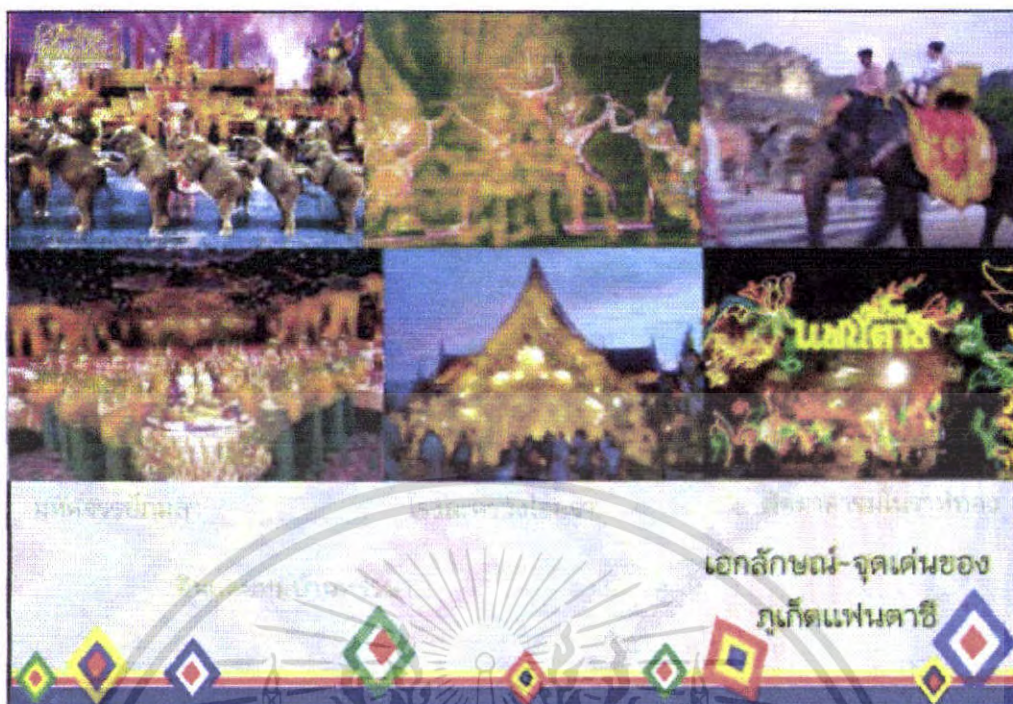
การออกแบบในขั้นตอนแบบร่างเป็นการนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นที่เกี่ยวกับแบรนด์คู่เกิดแฟนตาซี และศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับศิลปะการแสดงโนราห์ของภาคใต้เพื่อหาเอกลักษณ์จุดเด่น ความน่าสนใจเพื่อนำมาเป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบ จากนั้นนำความคิดรวบยอดมาทำการทดลองด้วยเทคนิคต่างๆรวมทั้งการเลือกวัสดุที่เหมาะสมเข้ามาทดลองเพื่อหาวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการออกแบบ

แบบร่างและการพัฒนาการออกแบบ

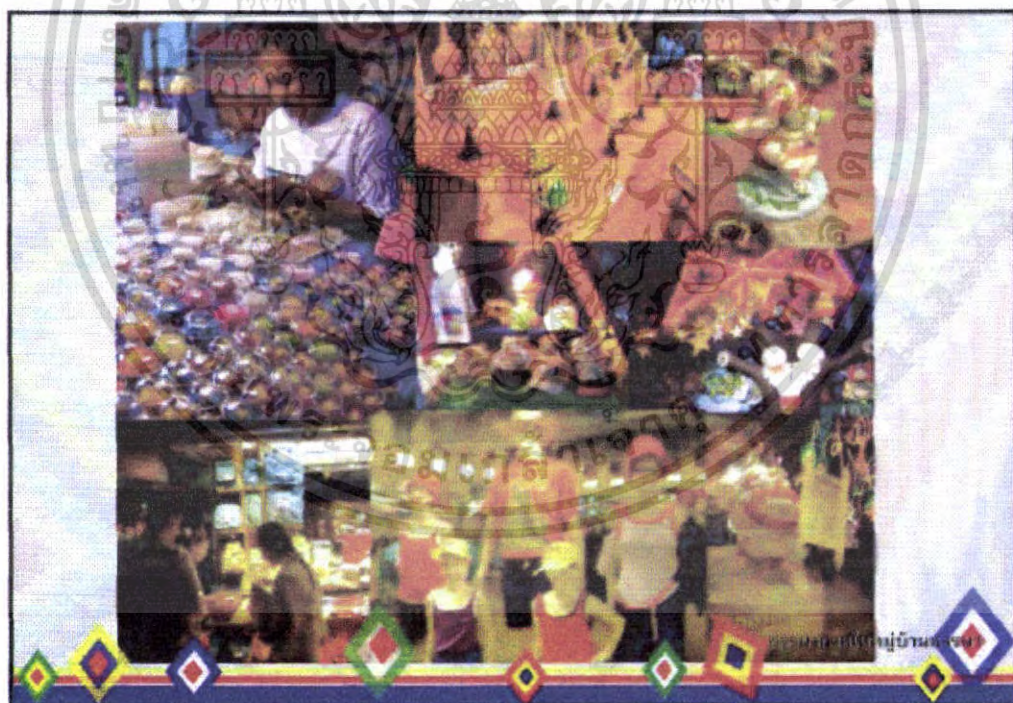

ภาพที่ 137 : แผ่นนำเสนองานแผ่นที่1 แสดงชื่อ โครงการออกแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

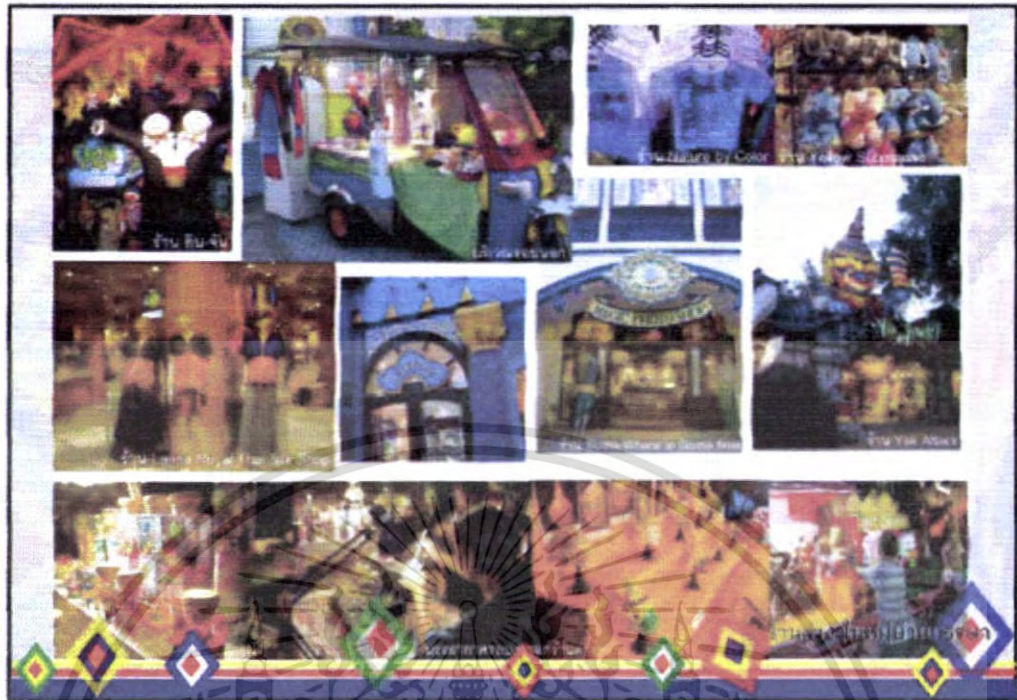

ภาพที่ 138 : แผ่นนำเสนองานแผ่นที่ 2 แสดงเอกลักษณ์-จุดเด่นของภูเก็ตแฟนตาซี

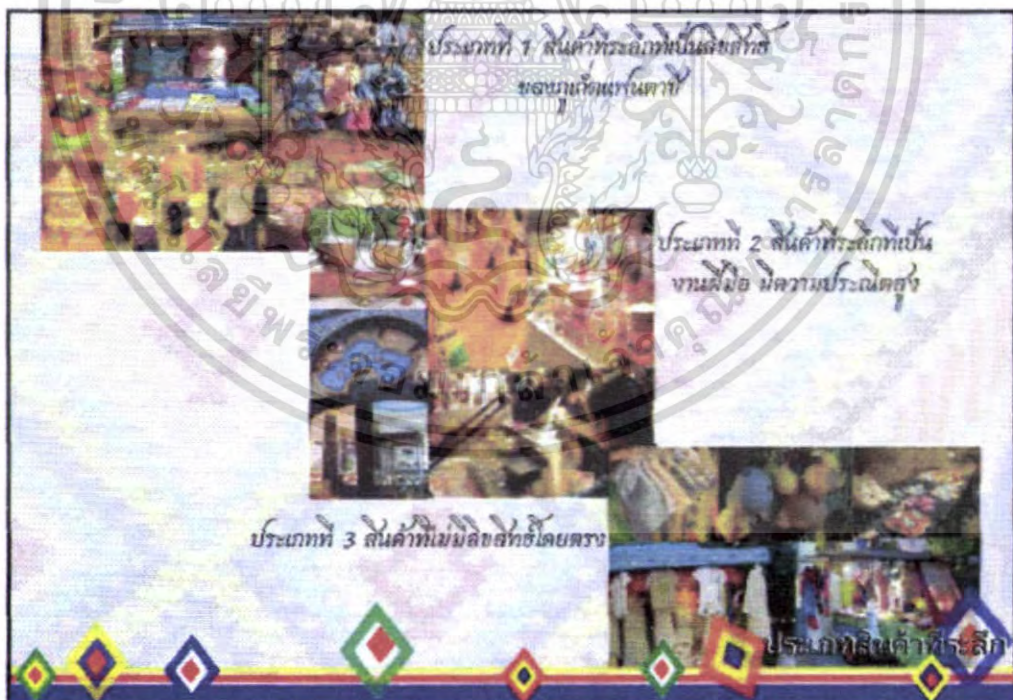

ภาพที่ 139 : แผ่นนำเสนองานแผ่นที่ 3 แสดงบรรยากาศภายในหมู่บ้านหรรษา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 140 : แผ่นนำเสนองานแผ่นที่ 4 แสดงร้านค้าต่างๆในหมู่บ้านพรรษา

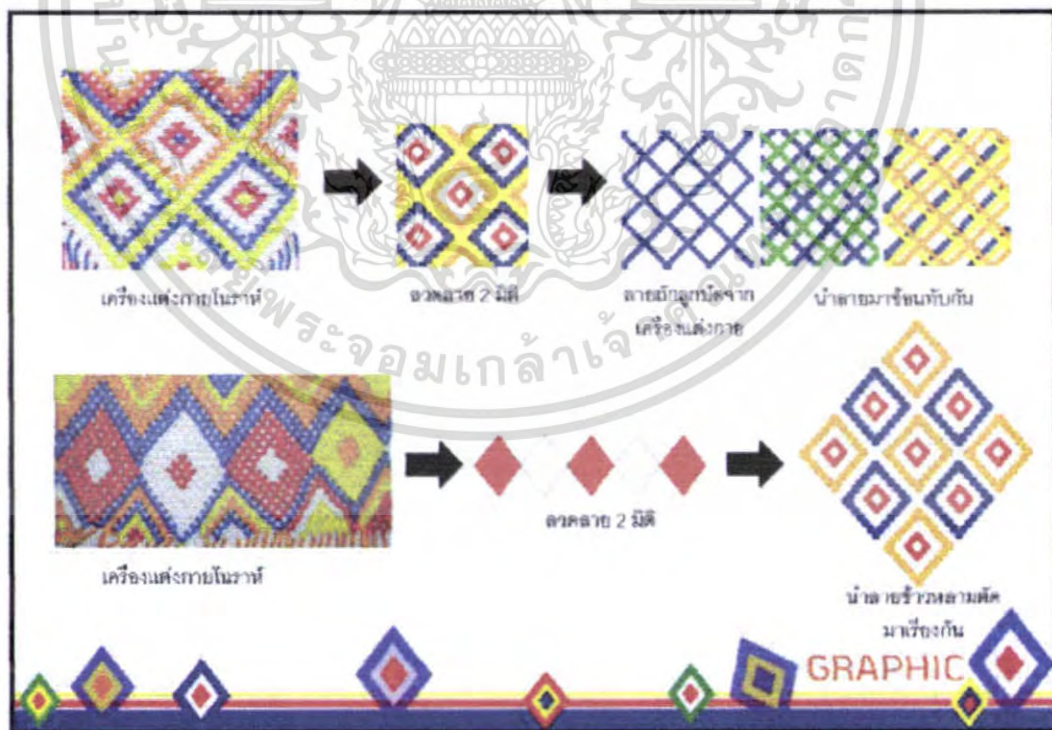

ภาพที่ 141 : แผ่นนำเสนองานแผ่นที่ 5 แสดงประเภทสินค้าที่ระลึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 142 : แผ่นนำเสนองานแผ่นที่ 6 แสดงผู้บริโลกกลุ่มเป้าหมาย

ภาพที่ 143 : แผ่นนำเสนองานแผ่นที่ 7 แสดงการพัฒนา

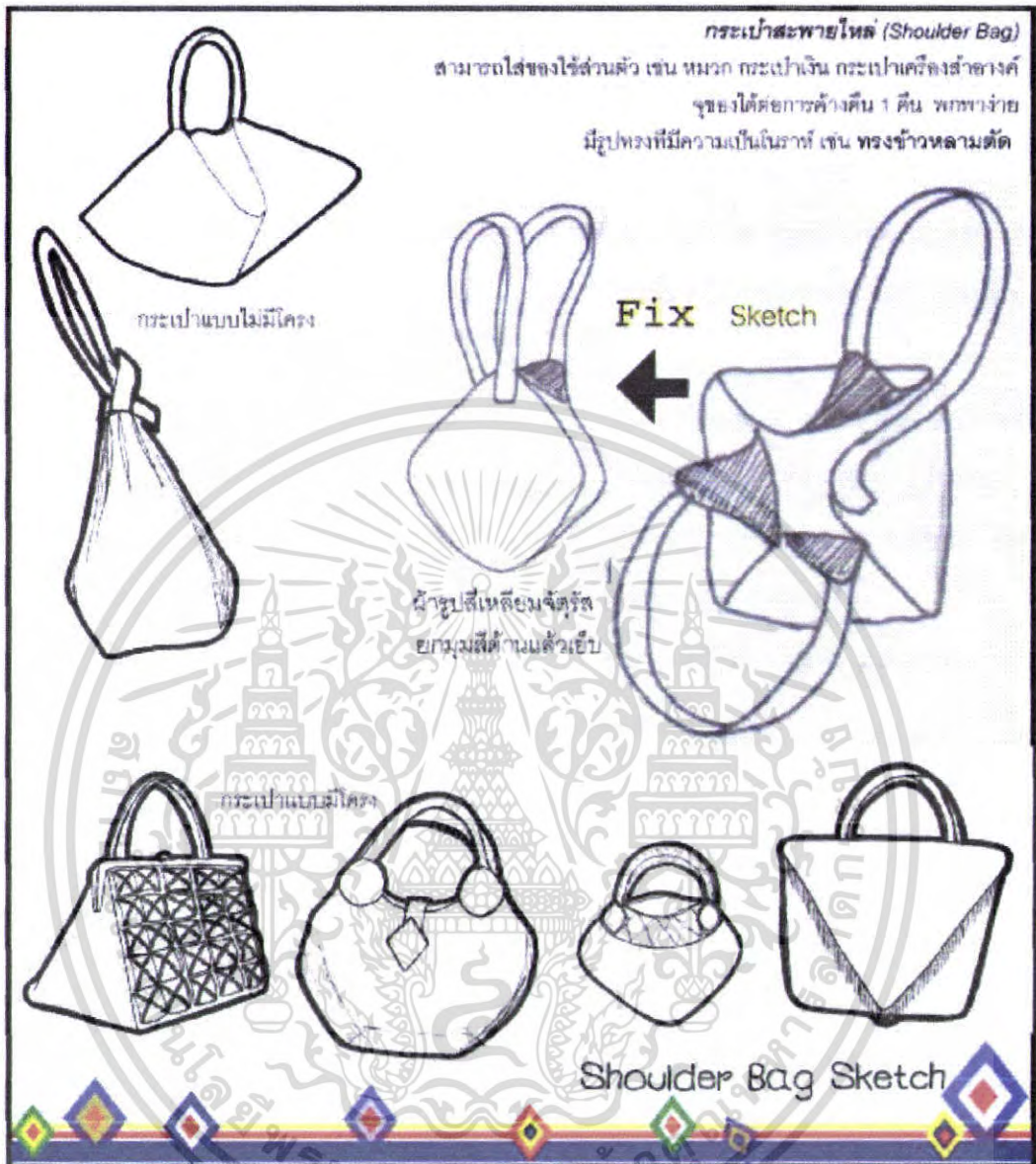
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 144 : แสดงแบบร่างเสื้อยืด

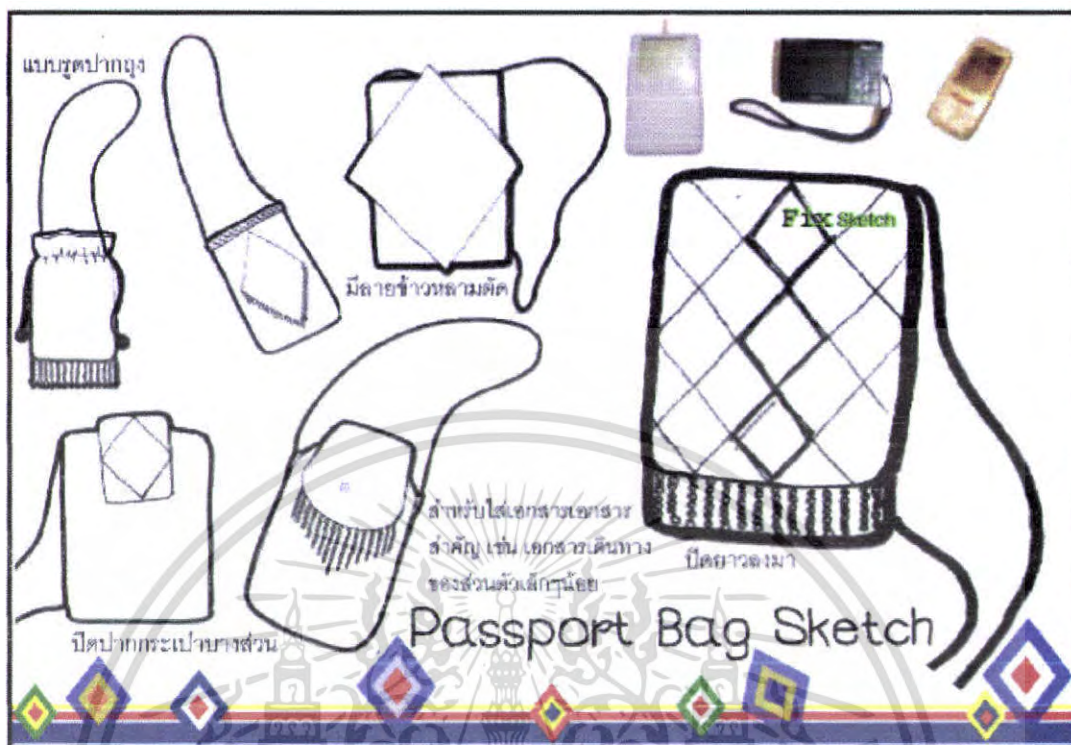
ลักษณะงานในการส่งแบบร่างครั้งที่ 1

- เสื้อยืด ไม่มีเข็มและมีการนำลายดอกไม้จากผ้าป่าเตี้ยเข้ามาเย็บติดกับตัวเสื้อ
- ความเห็นจากคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์
- การนำนำลายดอกไม้จากผ้าป่าเตี้ยเข้ามาติดดูน่าสนใจแล้วแต่ต้องใช้การจัดวางที่สวยงาม และจุดเด่นของดอกควรเป็นจำนวนคี่

ภาพที่ 146 : แสดงแบบร่างกระเป๋าสะพายไหล่ (Shoulder Bag)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

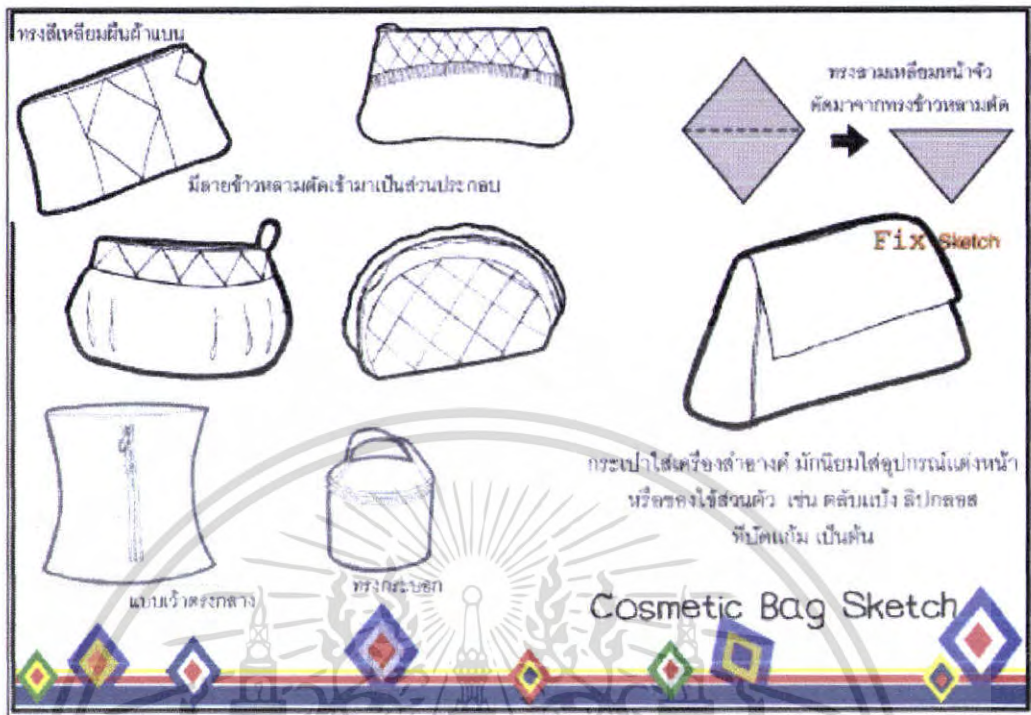

ภาพที่ 147: แสดงแบบร่างกระเป๋าใส่เอกสารพกพา (Passport Bag)

ความเห็นจากคณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

- หางานที่แน่นอนของผลิตภัณฑ์จากสิ่งที่มีความจำเป็นที่ต้องใช้งานของกลุ่มเป้าหมาย
- สังกะรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ในท้องตลาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

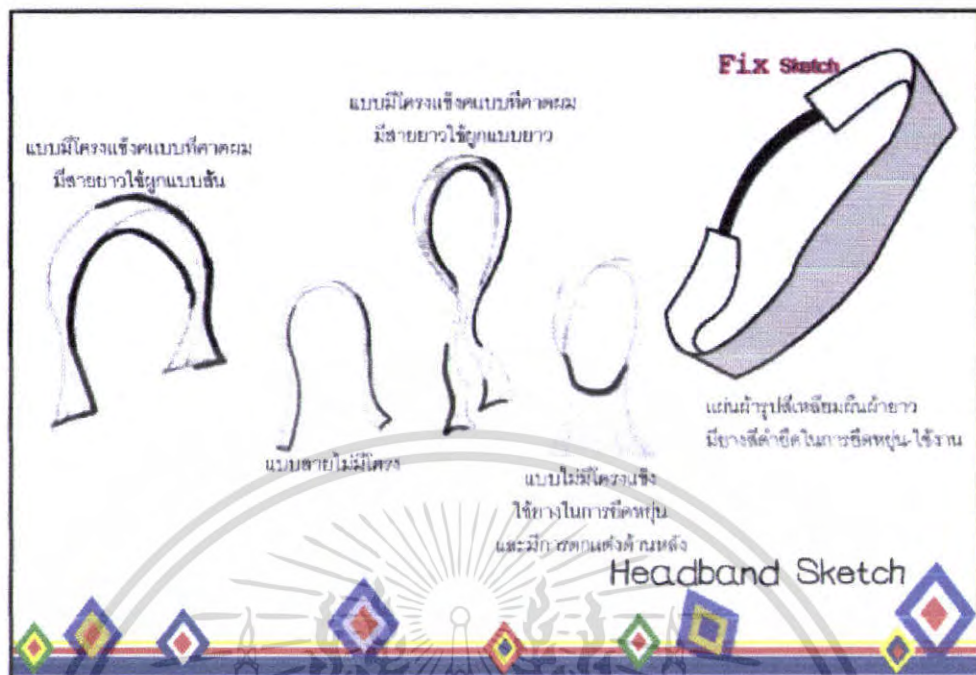

ภาพที่ 148 : แสดงแบบร่างกระเป๋าใส่เครื่องสำอางค์

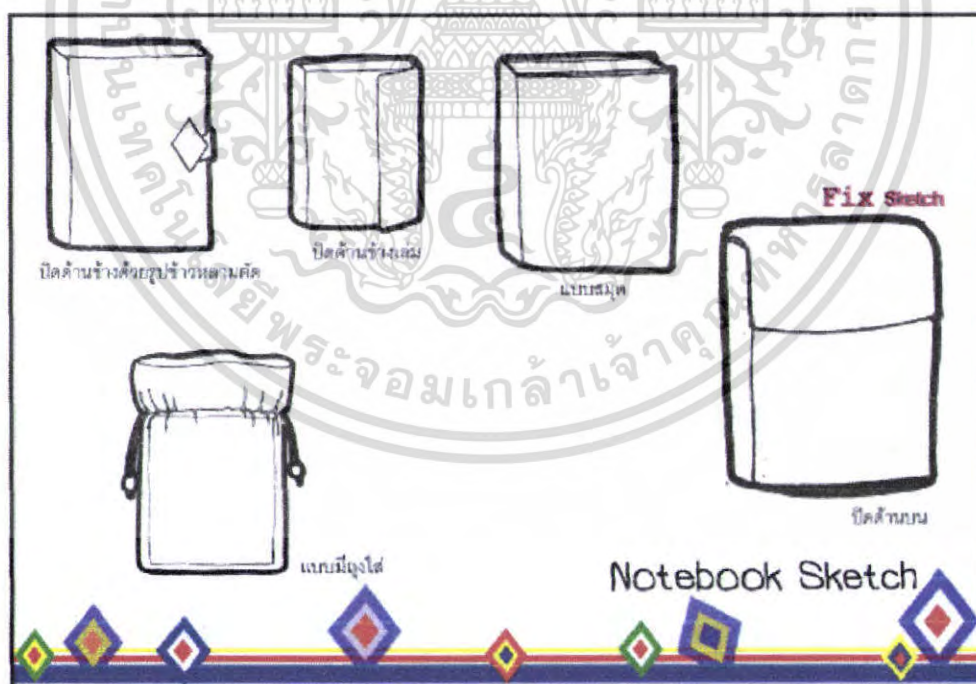

ภาพที่ 149 : แสดงแบบร่างกระเป๋าใส่เหรียญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 150 : แสดงแบบร่างผ้าคาดผม

ภาพที่ 151 : แสดงแบบร่างสมุดบันทึก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

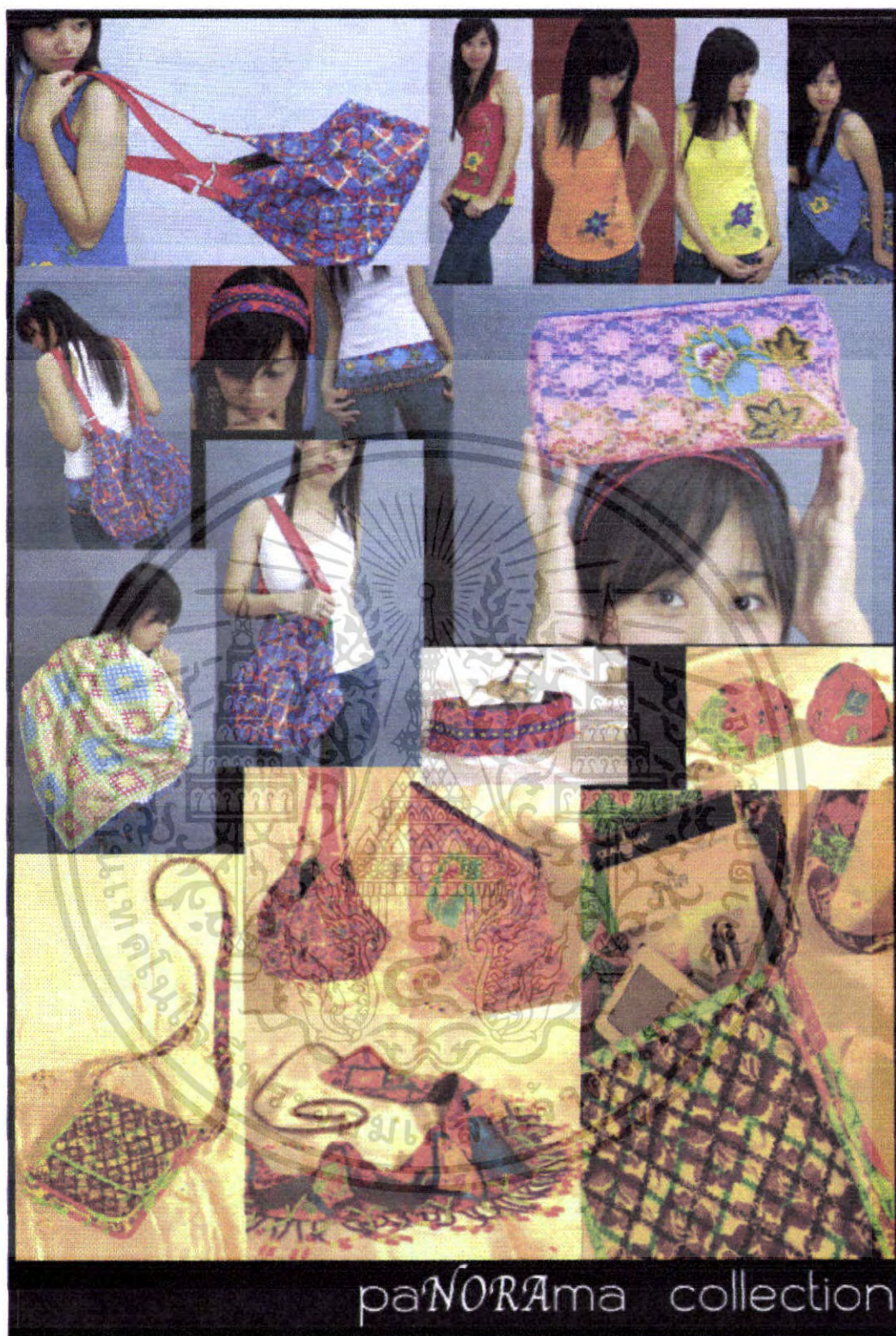
การนำเสนองานออกแบบ

เป็นการนำเสนอผลงานชิ้นสุดท้ายที่ได้รับการปรับปรุงผลงานตามข้อเสนอแนะของ คณะกรรมการตรวจวิทยานิพนธ์

ภาพที่ 152 : แสดงภาพแรงบันดาลใจและที่มาของผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

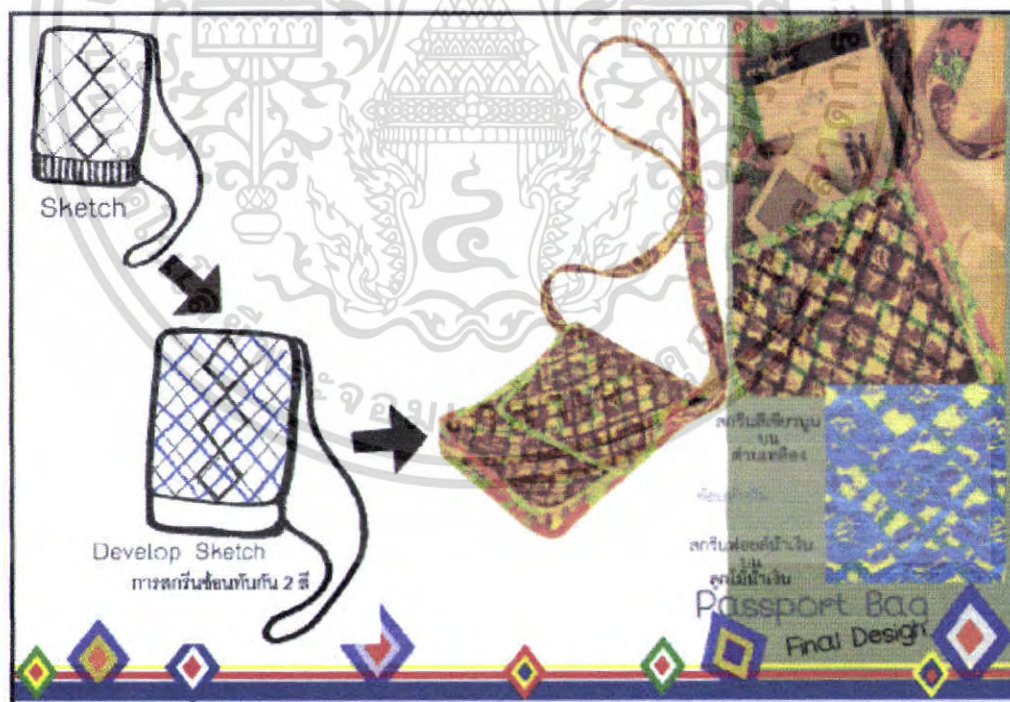

ภาพที่ 153 : แสดงภาพรวมของการนำเสนอผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 154 : แสดงการพัฒนาแบบเสื้อกั๊ก

ภาพที่ 155 : แสดงการพัฒนาแบบกระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

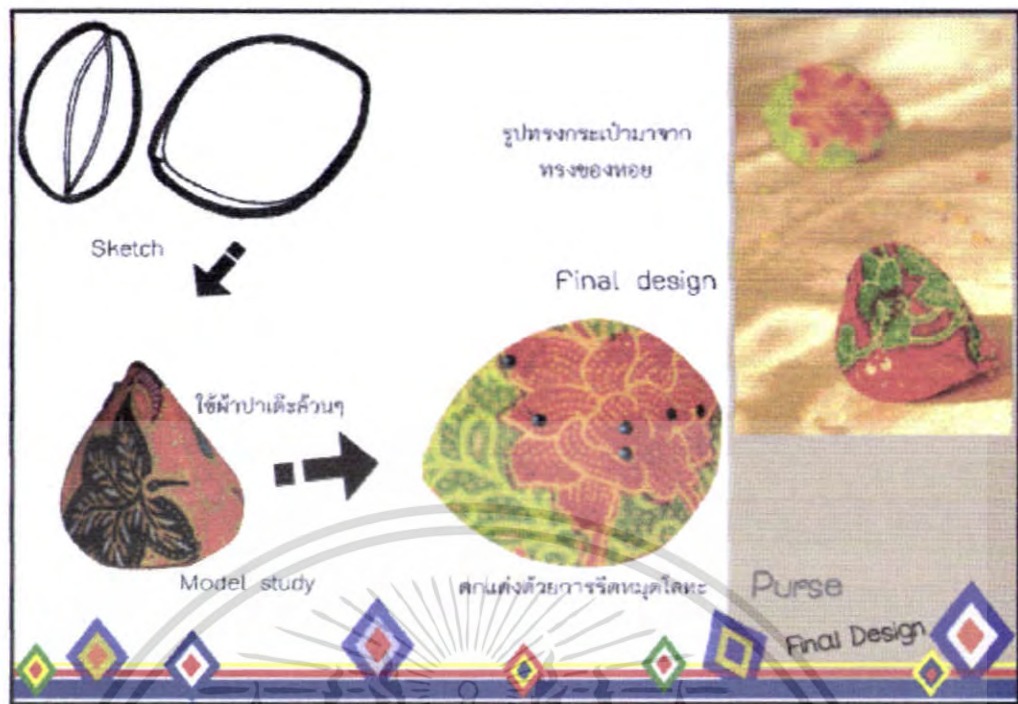

ภาพที่ 156 : แสดงการพัฒนาแบบกระเป๋าสะพายไหล่

ภาพที่ 157 : แสดงการพัฒนาแบบกระเป๋าใส่เครื่องสำอางค์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

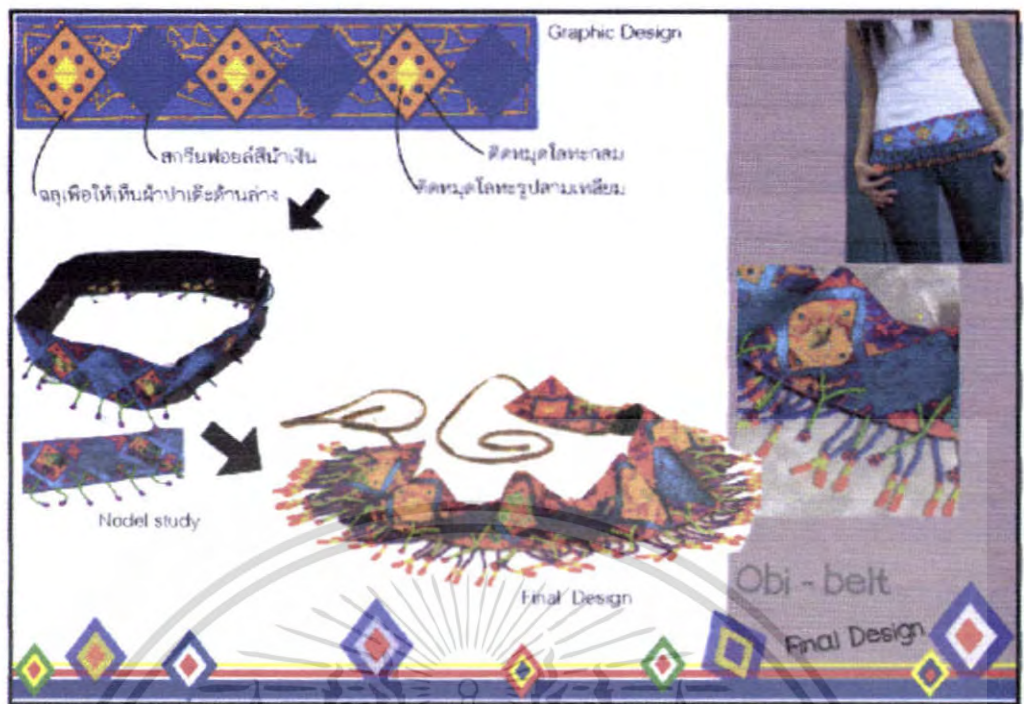

ภาพที่ 158 : แสดงการพัฒนาแบบกระเป๋าใส่เหรียญ

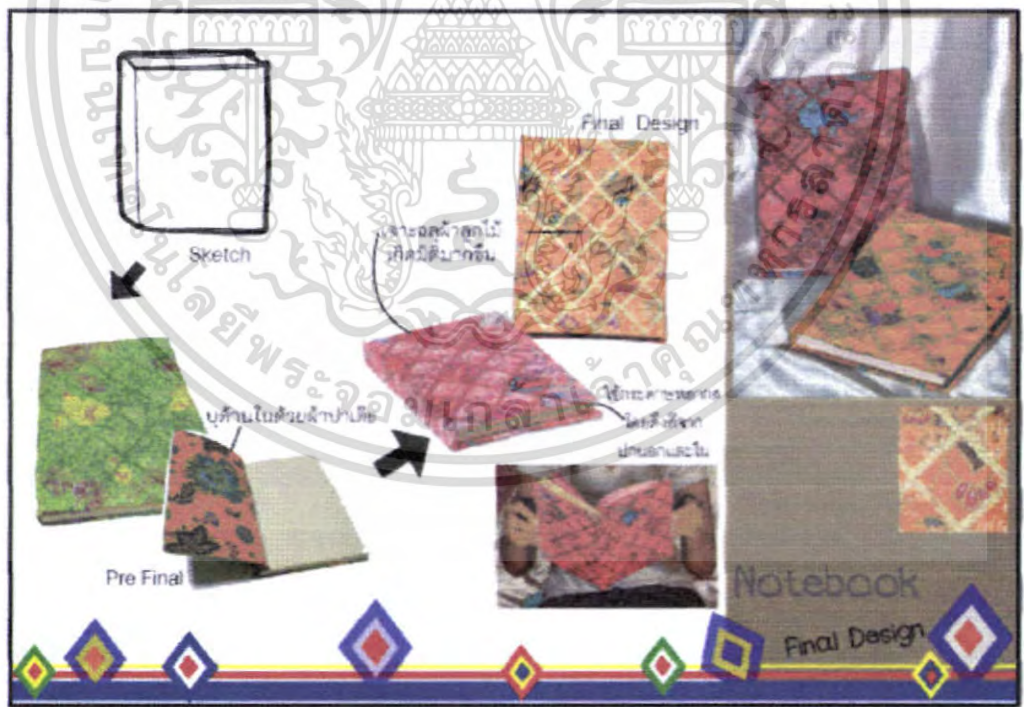

ภาพที่ 159 : แสดงการพัฒนาแบบผ้าคาดผม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

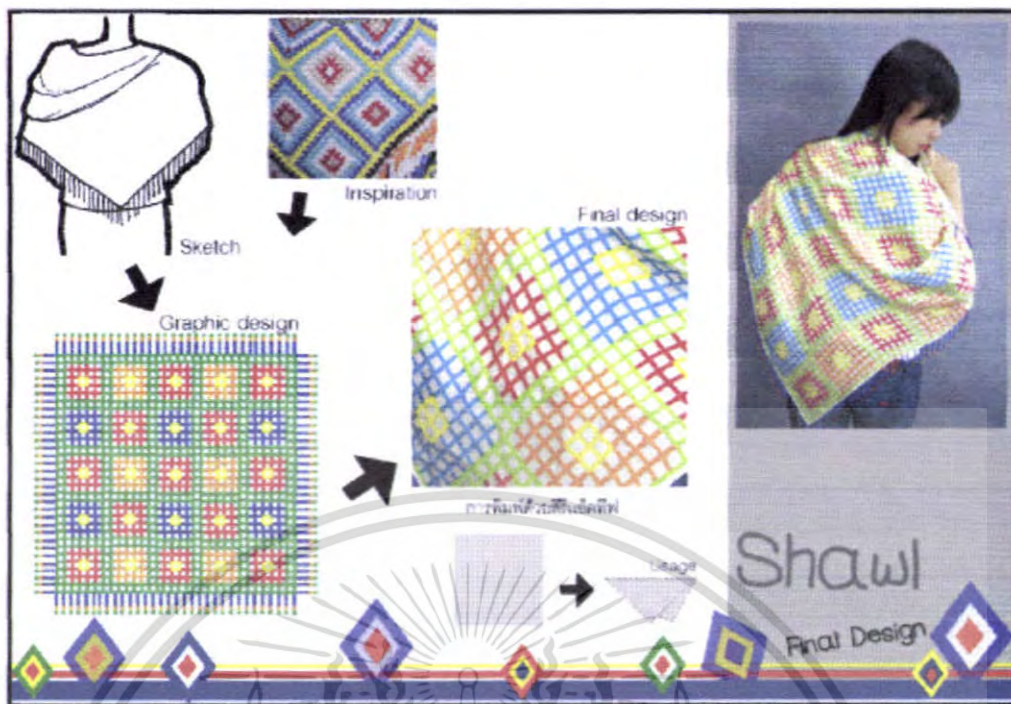

ภาพที่ 156 : แสดงการพัฒนาแบบผ้าผูกเอว

ภาพที่ 157 : แสดงการพัฒนาแบบสมุดบันทึก

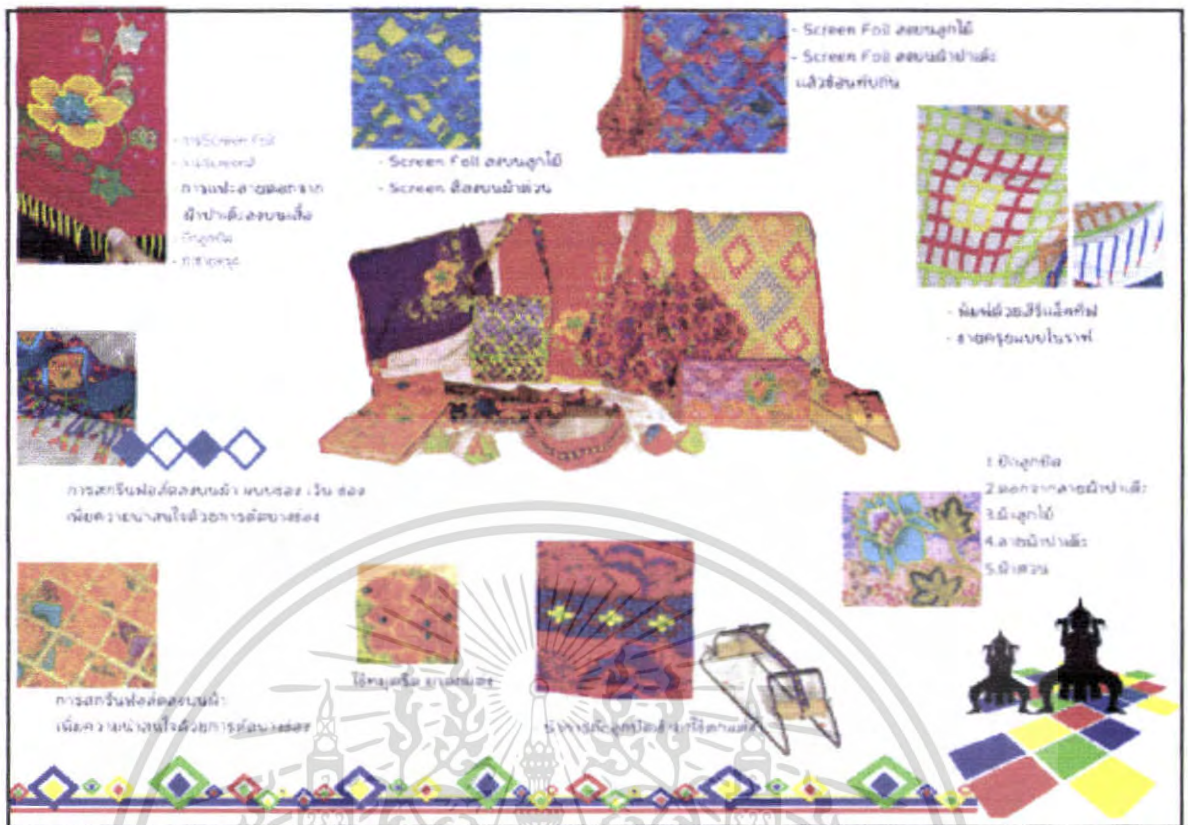
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 158 : แสดงการพัฒนาแบบผ้าคลุมไหล่

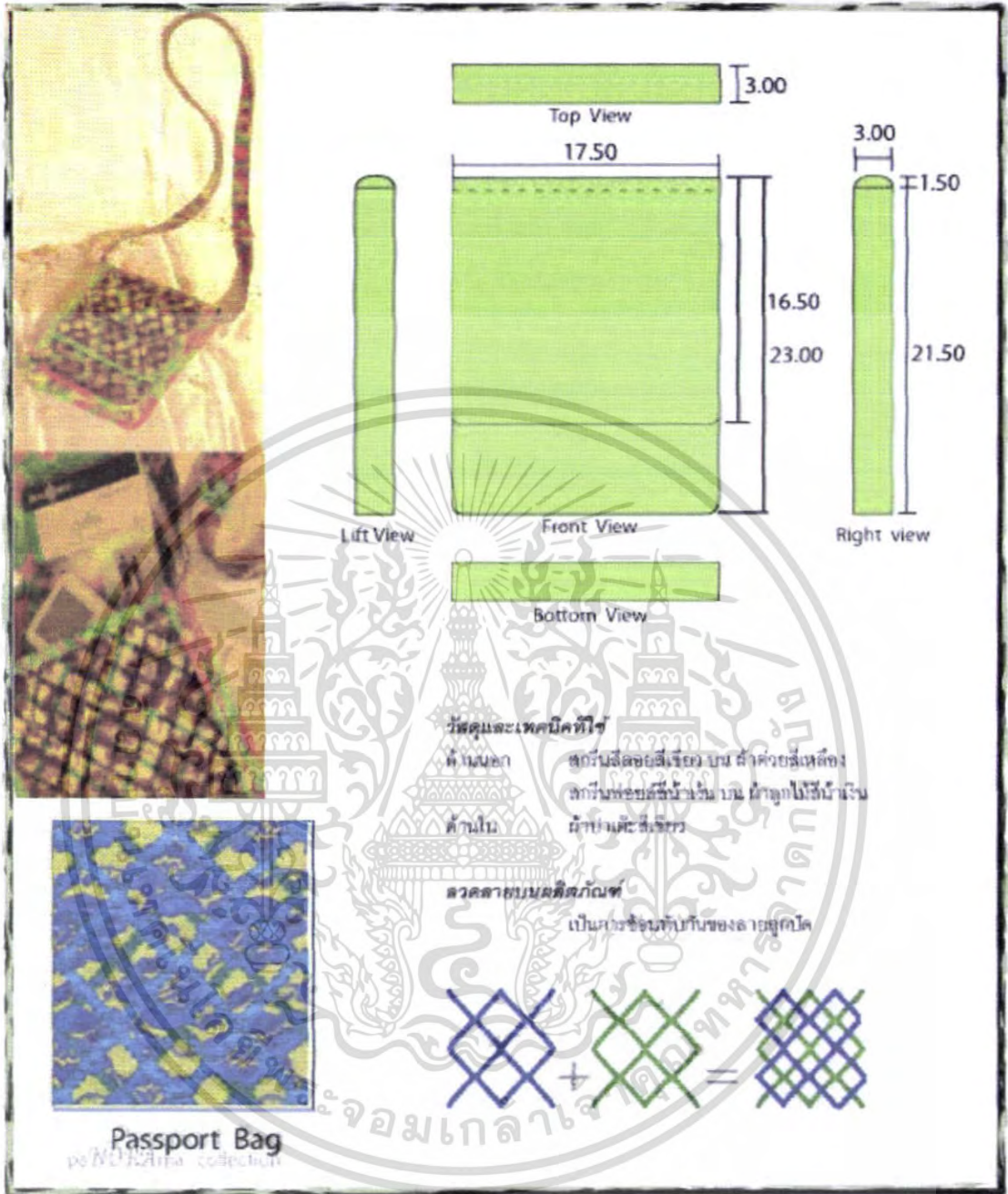

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

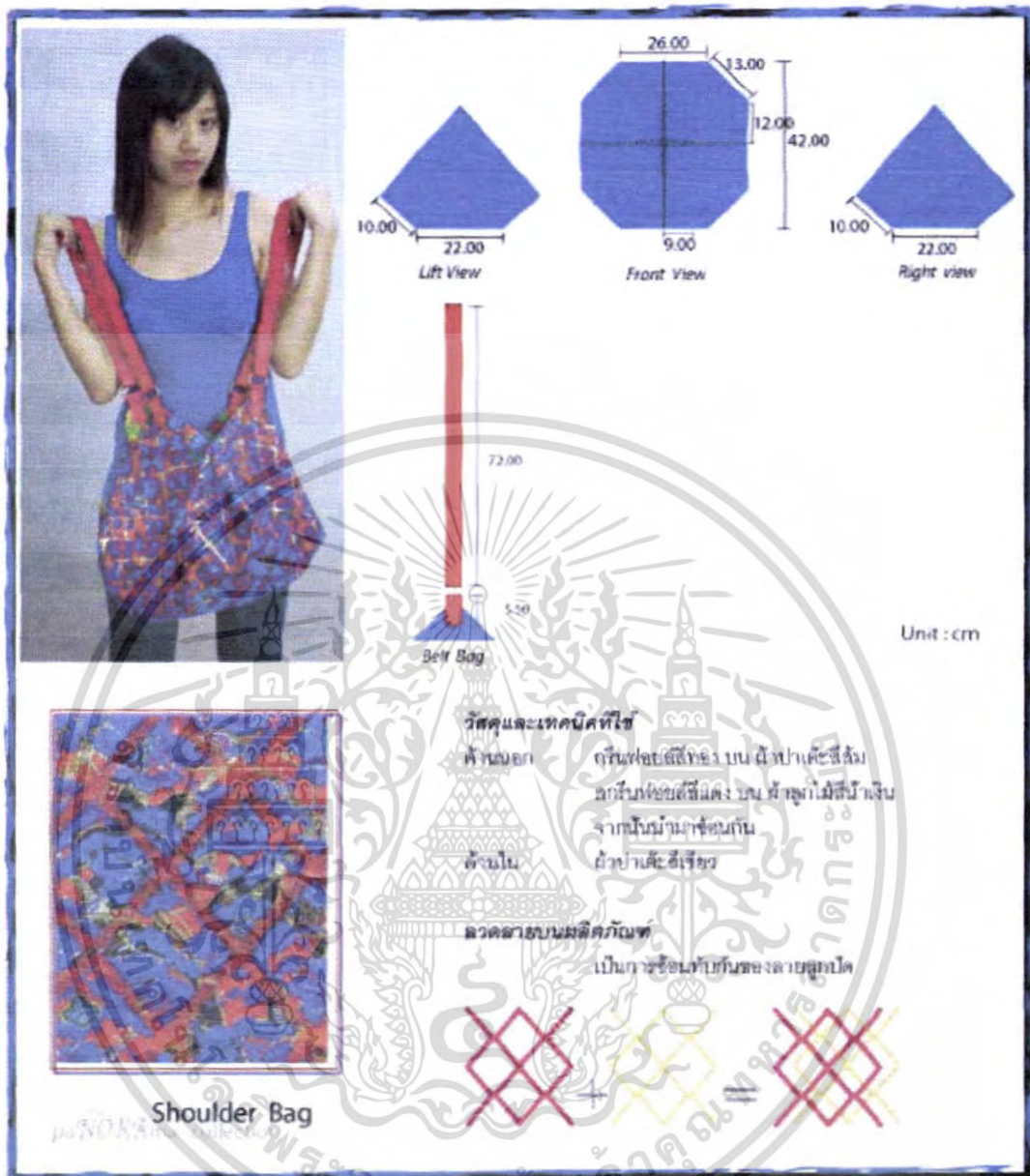
ภาพที่ 159 : แสดงภาพรวมของการนำเสนอผลิตภัณฑ์ขึ้นสุดท้าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

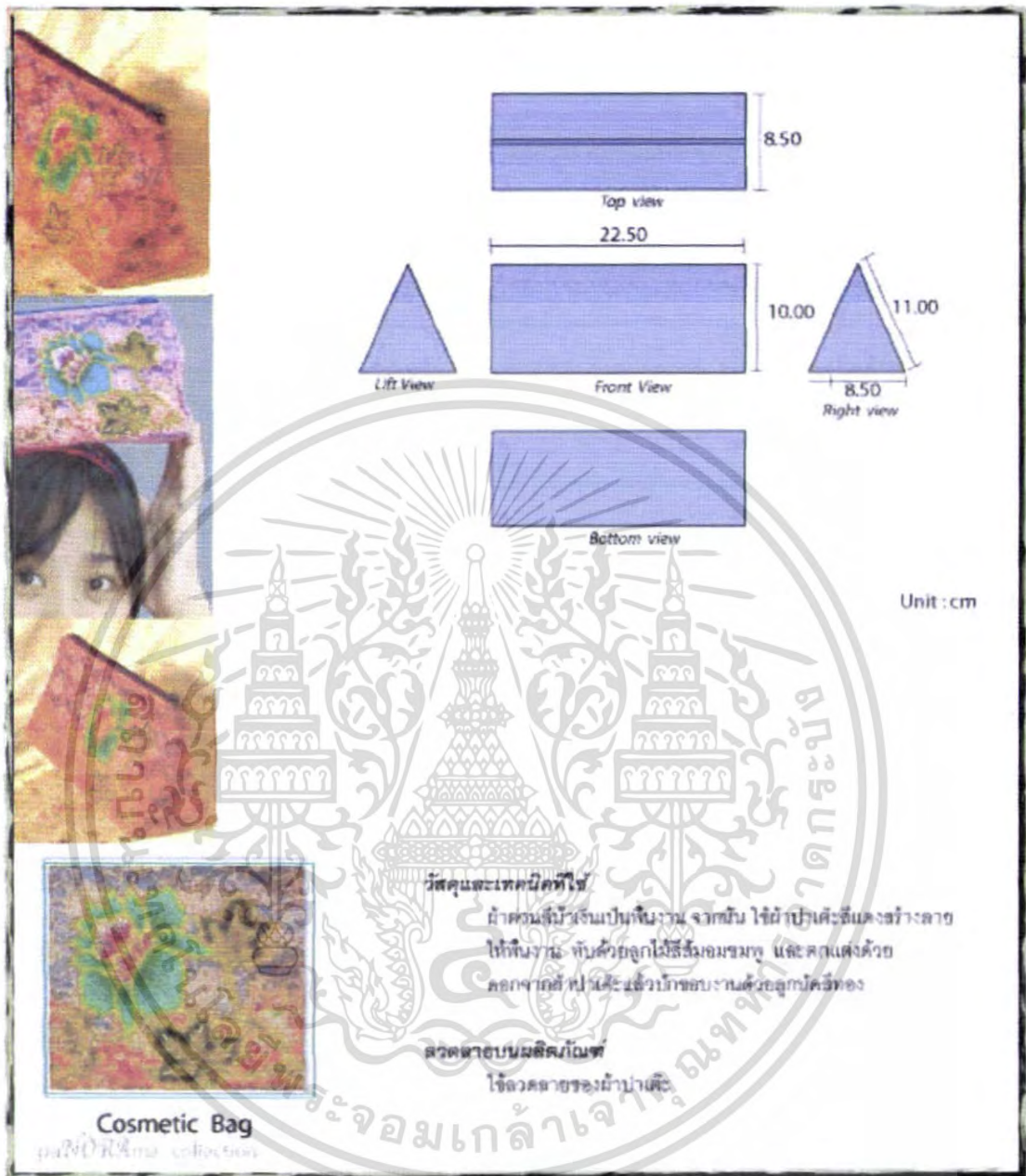
ภาพที่ 161 : แสดงภาพขนาด วัสดุและเทคนิคที่ใช้กระเป๋าเอกสารเดินทาง (Passport Bag)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

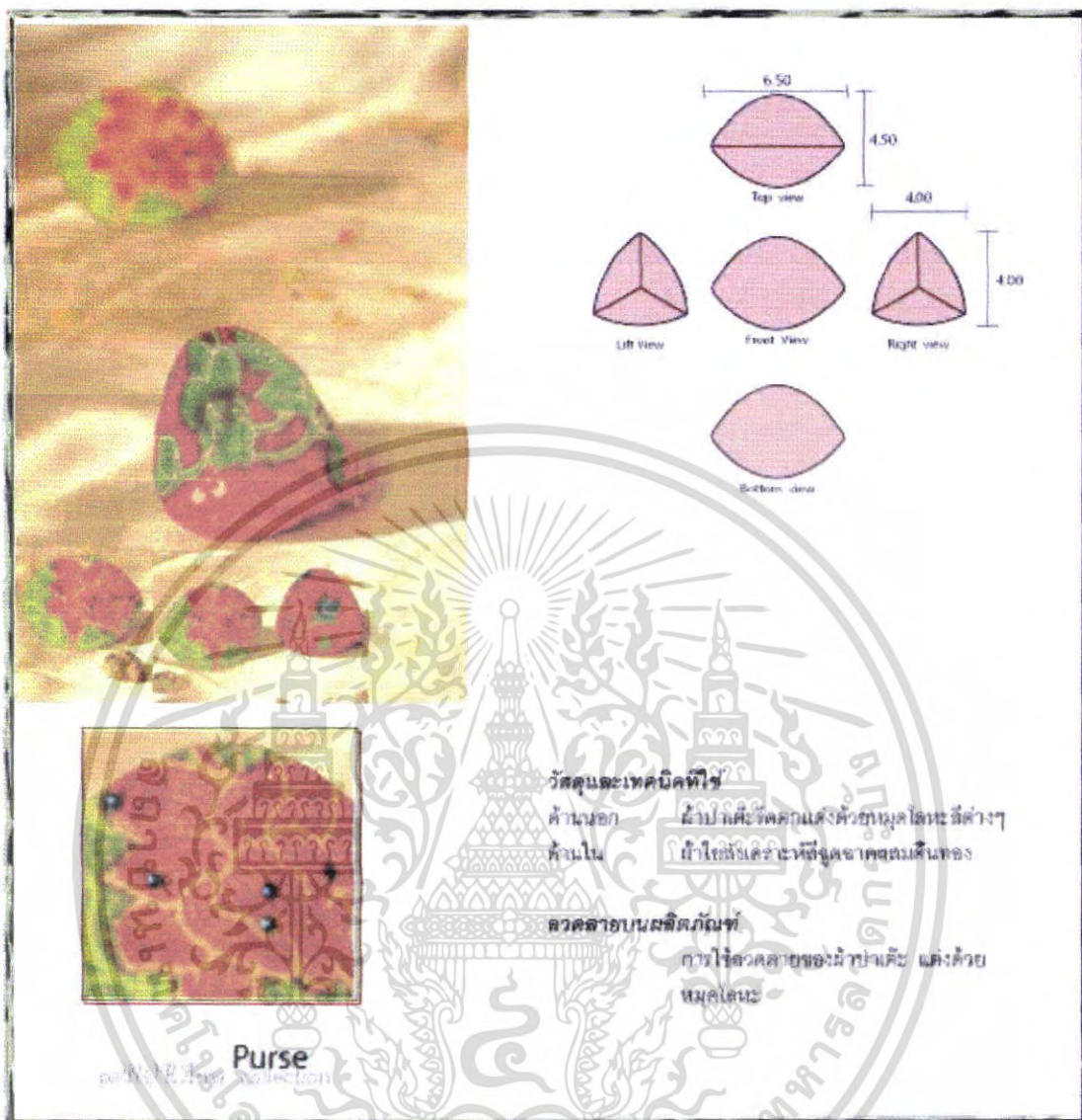
ภาพที่ 162 : แสดงภาพขนาด วัสดุและเทคนิคที่ใช้กระเป๋าสะพายไหล่ (Shoulder Bag)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

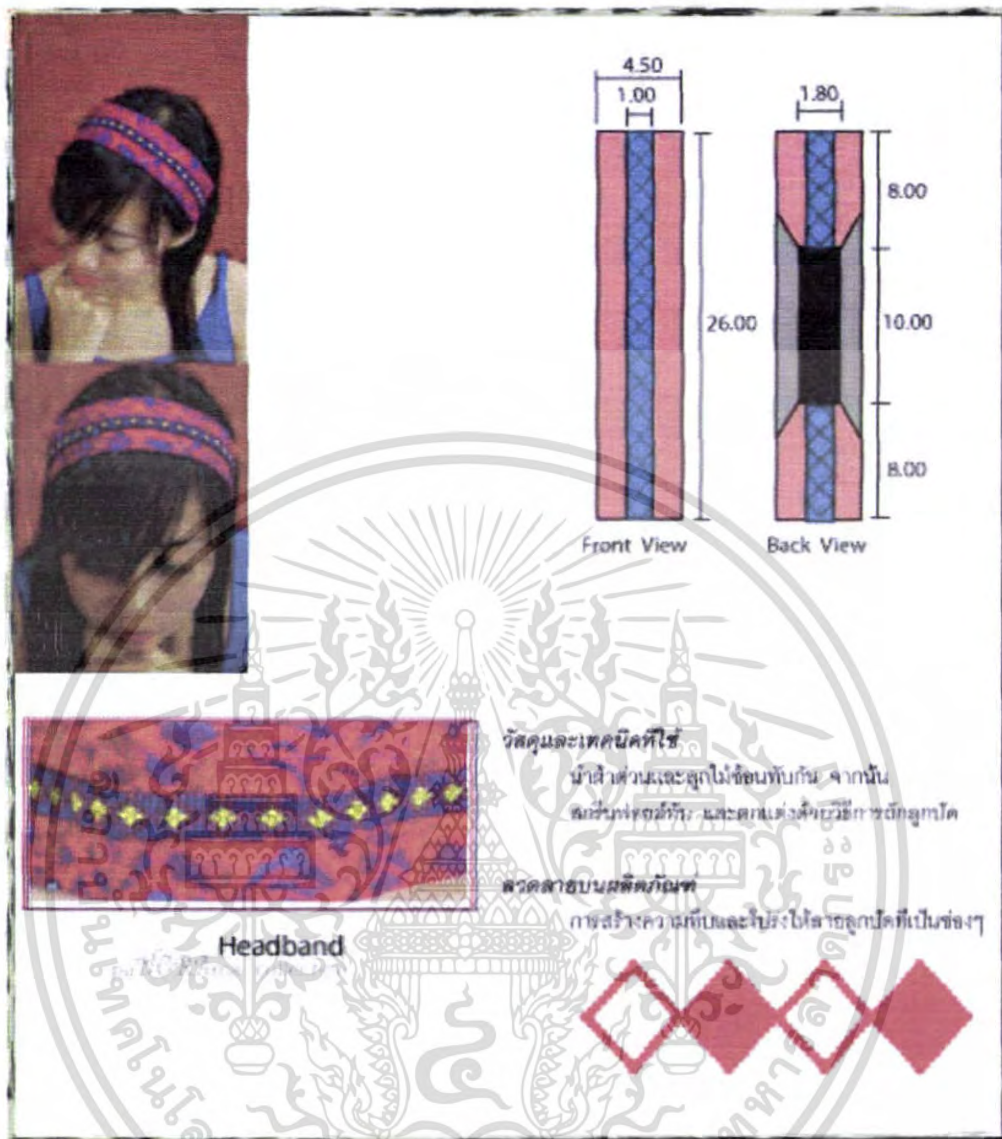
ภาพที่ 163 : แสดงภาพขนาด วัสดุและเทคนิคที่ใช้กระเป๋าเครื่องสำอางค์ (Cosmetic Bag)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 164 : แสดงภาพขนาด วัสดุและเทคนิคที่ใช้กระเป๋าใส่เหรียญ (Purse)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

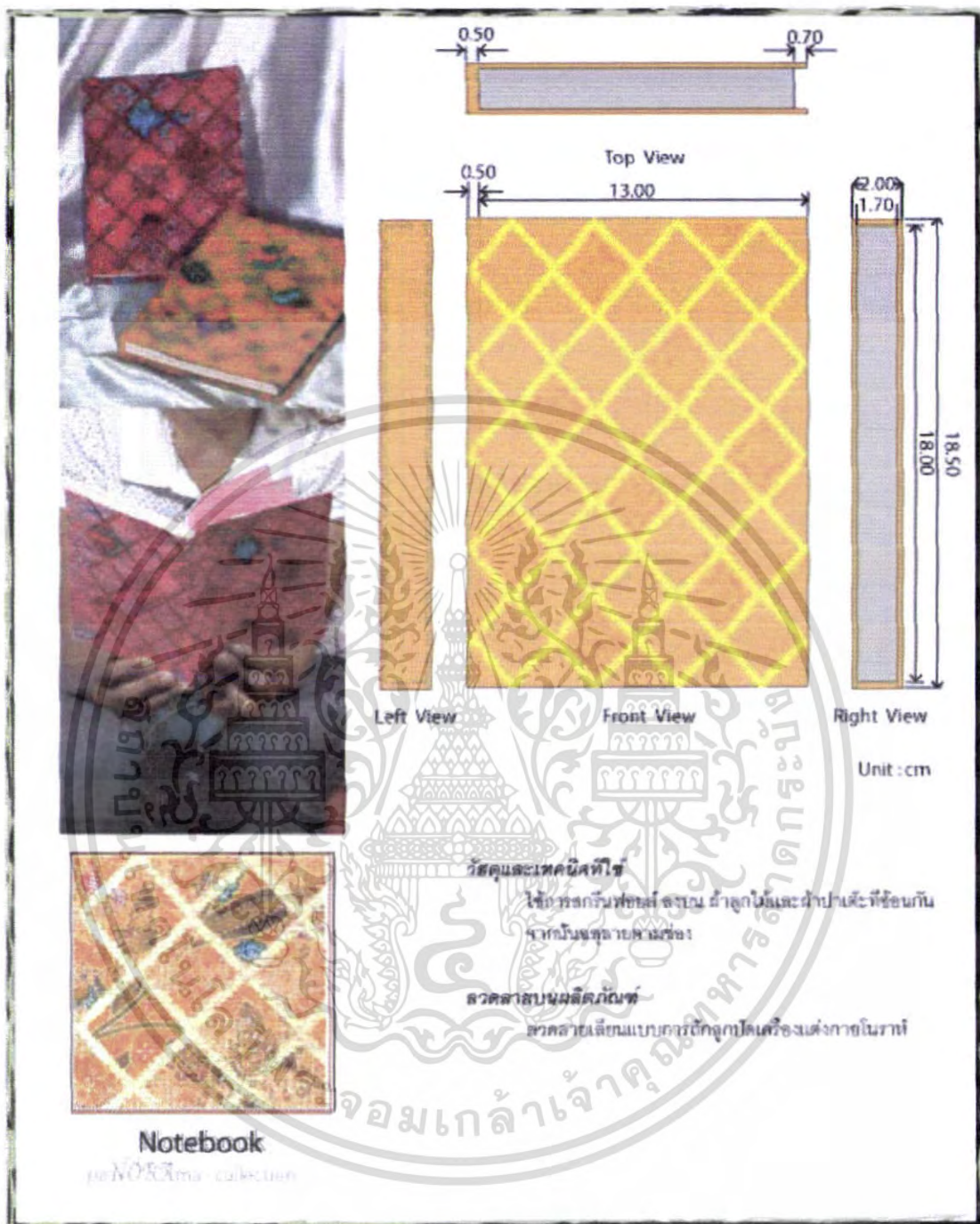
ภาพที่ 165 : แสดงภาพขนาด วัสดุและเทคนิคที่ใช้ผ้าคาดผม (Head Band)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 166 : แสดงภาพขนาด วัสดุและเทคนิคที่ใช้เข็มขัดผูกเอว (Obi-Belt)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

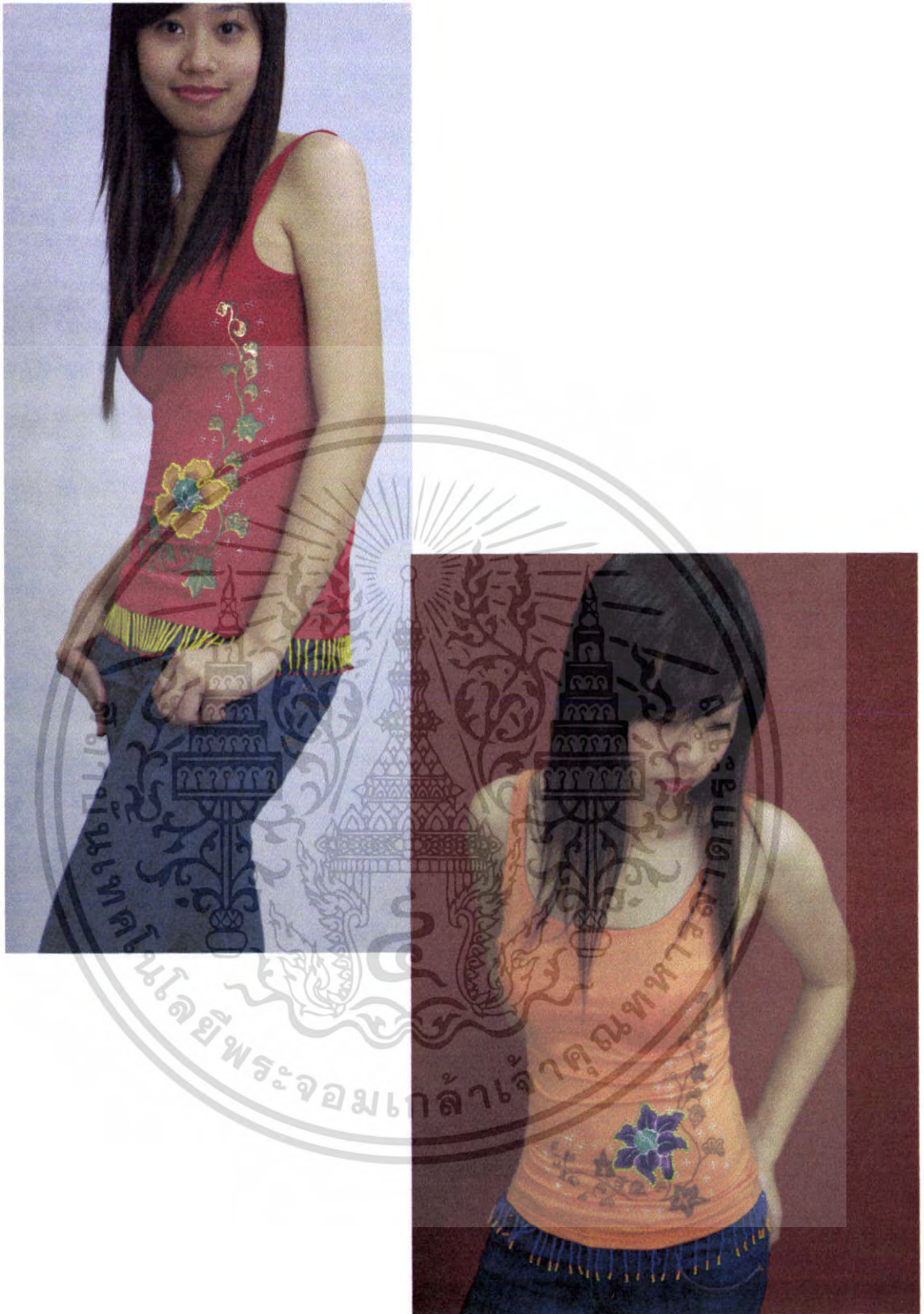
ภาพที่ 167 : แสดงภาพขนาด วัสดุและเทคนิคที่ใช้สมุดบันทึก (Notebook)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 168 : แสดงภาพขนาด วัสดุและเทคนิคที่ใช้ผ้าคลุมไหล่ (Shawl)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 169 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของเสื้อกั๊ก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

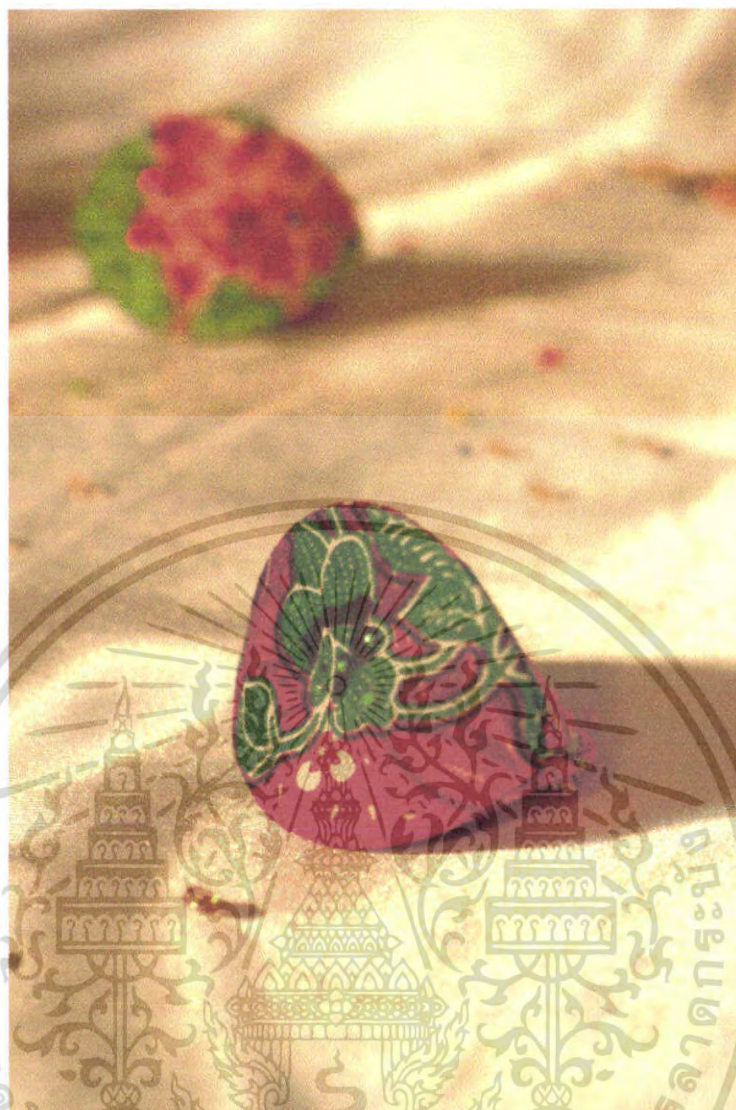

ภาพที่ 170 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของกระเป๋าสานเดินทาง

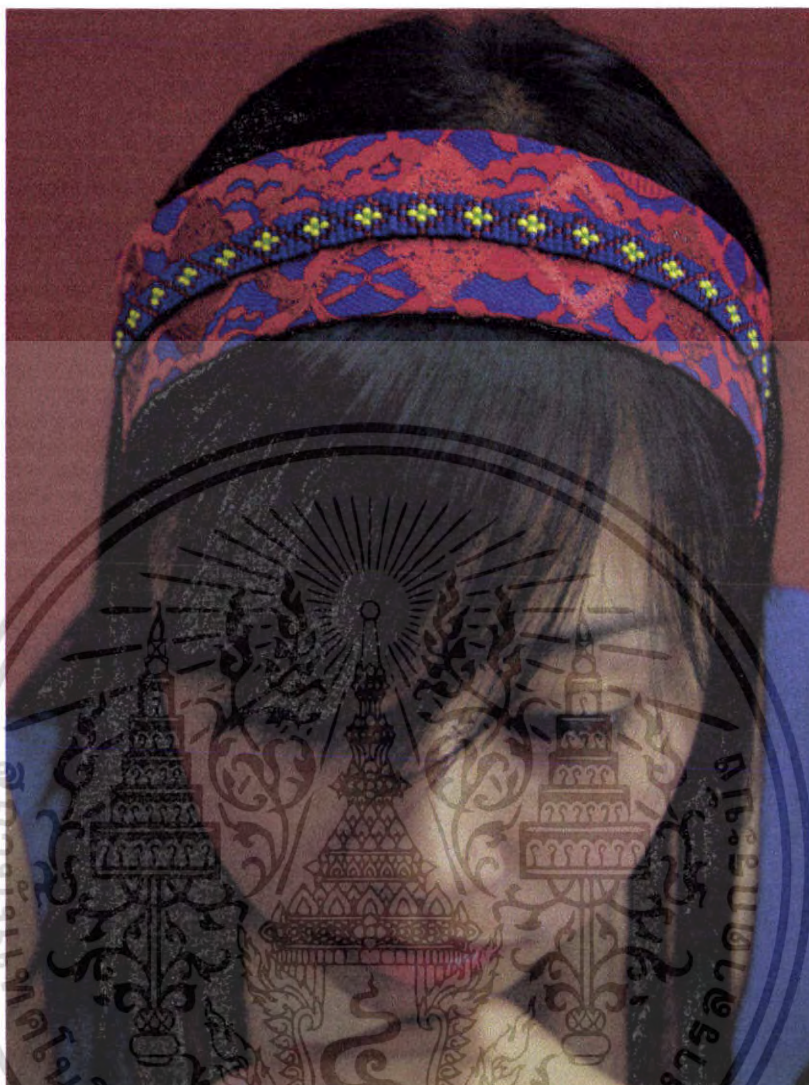
ภาพที่ 171 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของกระเป๋าสะพายไหล่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

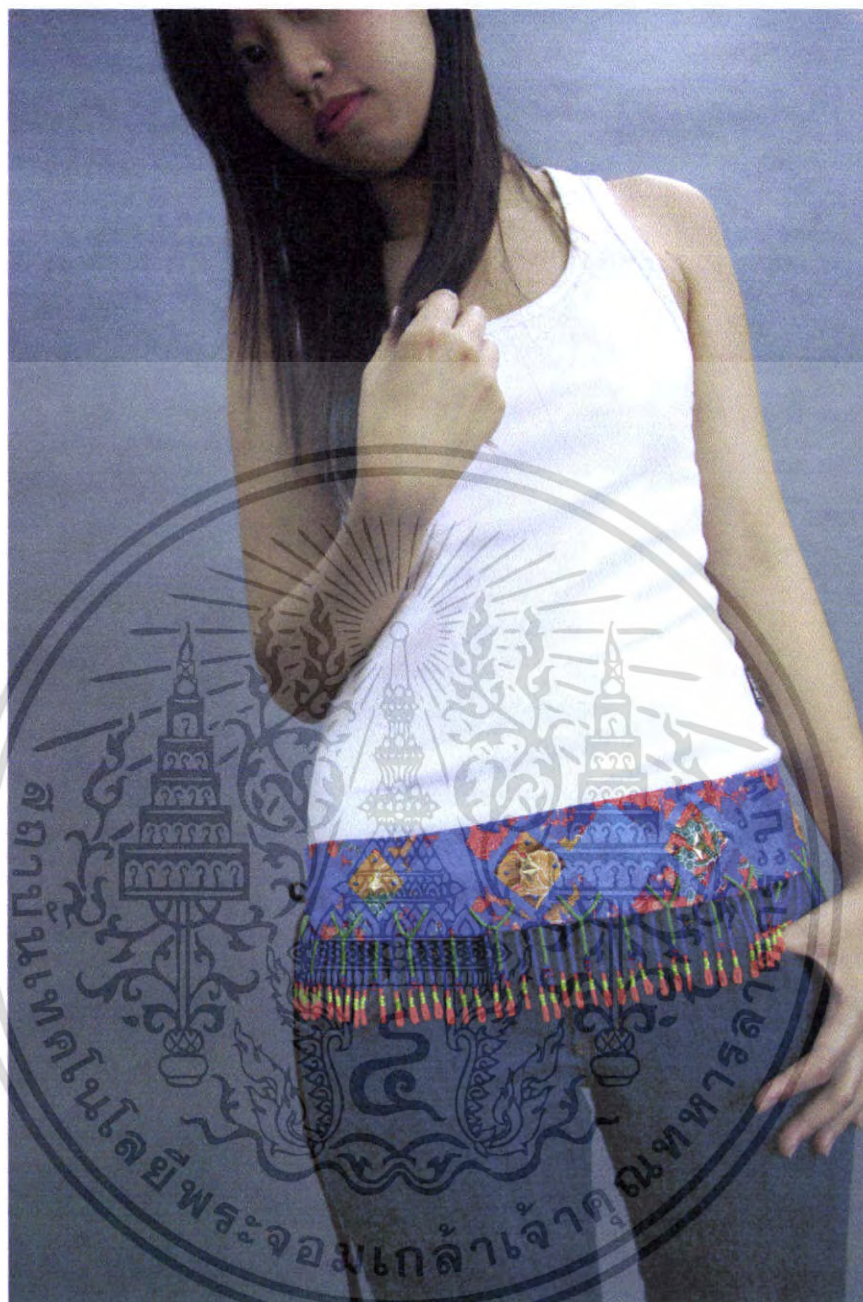
ภาพที่ 172 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของกระเป๋าสีเหรียญ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 173 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของผ้าคาดผม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 174 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของผ้าผูกเอว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 175 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของสมุดบันทึก

ภาพที่ 176 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของผ้าคลุมไหล่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 177 : แสดงภาพผลงานครั้งสุดท้ายของกระเป๋าสะพายไห่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิเคราะห์ราคาผลิตภัณฑ์ในขอบเขตโครงการ

กระเป๋าสะพายไหล่ (Shoulder Bag)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ผ้าลูกไม้สีน้ำเงิน	เมตรละ 30 บาท	25 บาท
Foil สีแดง	เมตรละ 19 บาท (หน้ากว้าง 20 cm)	50 บาท
ผ้าปาเต๊ะสีส้ม	ผืนละ 65 บาท (110 cm x 180 cm)	32.50 บาท
Foil สีทอง	เมตรละ 45 บาท (หน้ากว้าง 50 cm)	50 บาท
ผ้ากาบ ส่วนก้นกระเป๋า	เมตรละ 60 บาท	3 บาท
ผ้าปาเต๊ะสีเขียว (ซับใน)	ผืนละ 65 บาท (110 cm x 180 cm)	32.50 บาท
หูหนังวัลสีแดง	เส้นละ 40 บาท (5 cm x 110 cm)	80 บาท
ห่วงสีทองเหลือง สำหรับทำ สายกระเป๋า	ห่วงละ 2 บาท ใช้ 4 ห่วง	8 บาท
ค่าแรง screen foil		20 บาท
ค่าแรงตัดเย็บ		50 บาท
รวม		351 บาท
อื่นๆ 35 %		473.85 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		899 บาท

ตารางที่ 20 : วิเคราะห์ราคากระเป๋าสะพายไหล่ (Shoulder Bag)

กระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง (Passport Bag)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ผ้าท่วนสีเหลือง	เมตรละ 25 บาท	2.5 บาท
ผ้าลูกไม้สีน้ำเงิน	เมตรละ 30 บาท	2.5 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ผ้าขาวแบบหนา	เมตรละ 60 บาท	8 บาท
ค่า Foil สีน้ำเงิน	เมตรละ 19 บาท (20 cm x 100 cm)	10 บาท
ค่าจ้าง Screen Foil		10 บาท
ค่าจ้าง Screen สีลอย		5 บาท
ค่าจ้างตัดเย็บ, ก๊วนขอบงาน		40 บาท
รวม		78 บาท
อื่นๆ 35 %		105.3 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		199 บาท

ตารางที่ 21 : วิเคราะห์ราคากระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง (Passport Bag)

กระเป๋าเครื่องสำอางค์ (Cosmetic Bag)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ผ้าค่วนสีน้ำเงิน	เมตรละ 25 บาท	1.56 บาท
ผ้าปาเต๊ะ (ผ้าซับใน)	ผืนละ 65 บาท (110 cm x 180 cm)	3.25 บาท
ผ้าลูกไม้สีส้มอมชมพู	เมตรละ 20 บาท	1 บาท
ค่าลูกปัก (ปักประดับ)	- สีทอง ขนาดกลาง ซึดละ 2 บาท - สีขาว ขนาดเล็กซึดละ 3 บาท	3 บาท 1 บาท
ฟองน้ำแบบบาง	เมตรละ 30 บาท	1.5 บาท
ค่าจ้างปัก		15 บาท
ค่าจ้างตัดเย็บ		15 บาท
รวม		41.31 บาท
อื่นๆ 35 %		55.77 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		119 บาท

ตารางที่ 22 : วิเคราะห์ราคากระเป๋าเครื่องสำอางค์ (Cosmetic Bag)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กระเป๋าใส่เหรียญ (Purse)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ผ้าปาเต๊ะ	ผืนละ 65 บาท (110 cm x 180 cm)	1 บาท
ผ้าใยสังเคราะห์ ผสมคันทอง	เมตรละ 40 บาท	1 บาท
แผ่นพลาสติก	แผ่นละ 60 บาท (100 cm x 90 cm)	1.50 บาท
หมุดและเพชรตกแต่ง	- หมุดโลหะ ขนาดเล็ก กุรสละ 14 บาท - หมุดโลหะ ขนาดกลาง กุรส ละ 19 บาท - เพชรรีด กุรสละ 40 บาท	6 บาท
ค่าจ้างในการตัดเย็บ		25 บาท
รวม		34.5 บาท
อื่นๆ 35 %		46.58 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		99 บาท

ตารางที่ 23 : วิเคราะห์ราคากระเป๋าใส่เหรียญ (Purse)

เข็มขัดผูกเอว (Obi-Belt)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ค่า Foil สีน้ำเงิน	เมตรละ 19 บาท (20 cm x 100 cm)	33.32 บาท
ผ้าปาเต๊ะ	ผืนละ 65 บาท (110 cm x 180 cm)	6.5 บาท
ผ้าลูกไม้สีน้ำเงิน	เมตรละ 30 บาท	1.5 บาท
ค่าจ้าง Screen Foil		8 บาท
ลูกบิดพลาสติกสีทึบ ขนาดเล็ก สีเขียว, น้ำเงิน, แดง	ซึดละ 4 บาท	24 บาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ลูกบิดสีเขียวอ่อน ขนาดกลาง	ขีดละ 2 บาท	6 บาท
เลื่อมปล้องอ้อยสีส้ม	ขีดละ 5 บาท	15 บาท
หมุดริดสามเหลี่ยม สีทอง	กुरुสละ 45 บาท	5 บาท
วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ค่าจ้าง ในการตกแต่งลูกบิด		60 บาท
รวม		159.32 บาท
อื่นๆ 35 %		215.1 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		449 บาท

ตารางที่ 22 : วิเคราะห์ราคาเข็มขัดผูกเอว (Obi-Belt)

ผ้าคาดผม (Head Band)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ผ้าลูกไม้สีแดง	เมตรละ 30 บาท	1.5 บาท
ผ้าตัวสีน้ำเงิน	เมตรละ 25 บาท	1.5 บาท
ผ้าปาเต๊ะ	ผืนละ 65 บาท (110 cm x 180 cm)	0.75 บาท
ยางขีดสีดำ	เมตรละ 15 บาท (หน้ากว้าง 2 cm)	1.75 บาท
ค่าลูกบิดพลาสติกสีทึบ	ขีดละ 3 บาท	28 บาท
ค่าจ้างถักลูกบิด		40 บาท
รวม		73.5 บาท
อื่นๆ 35 %		99.23 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		199 บาท

ตารางที่ 23 : วิเคราะห์ราคาผ้าคาดผม (Head Band)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมุดบันทึก (Note book)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
Foil ทอง	เมตรละ 45 บาท (50 cm x 100 cm)	9 บาท
ผ้าลูกไม้	เมตรละ 20 บาท	2 บาท
ผ้าปาเต๊ะ	ผืนละ 65 บาท (110 cm x 180 cm)	2 บาท
ริบบิ้นชั้นหน้าสมุด	เมตรละ 2 บาท	0.25 บาท
คำสมุด		15 บาท
คำจ้างเข้ารูปเล่ม		15 บาท
รวม		43.25 บาท
อื่นๆ 35 %		58.39 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		119 บาท

ตารางที่ 24 : วิเคราะห์ราคาสมุดบันทึก (Notebook)

ผ้าคลุมไหล่ (Shawl)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ผ้าไหมชาติน	เมตรละ 280 บาท	224 บาท
คำพิมพ์สีรีแอ็คทีฟลงบนผ้าไหม	เมตรละ 300 บาท	240 บาท
คำลูกปิดพลาสติกสีทึบ	ซึดละ 3 บาท	96 บาท
คำจ้างถักชายครุย	คืบละ 35 บาท	140 บาท
รวม		700 บาท
อื่นๆ 15 %		805 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		1,500 บาท

ตารางที่ 25 : วิเคราะห์ราคาผ้าคลุมไหล่ (Shawl)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสื้อกั๊ก (Vest)

วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
เสื้อกั๊ก	ตัวละ 50 บาท	50 บาท
ค่าScreen สียาง	3 บาท	3 บาท
ค่าScreen Foil	5 บาท	5 บาท
ค่าความเสื่อม Block Screen	2 บาท	2 บาท
ค่าลูกบิดขนาดกลาง	ซิคละ 2 บาท	3 บาท
ค่าลูกบิดขนาดเล็ก(ชายครูย)	ซิคละ 3 บาท	27 บาท
วัสดุ	ราคาต่อหน่วย	ราคา (ตามจำนวนที่ใช้)
ค่าแรงปักลูกบิดรอบคอกไม้	คอกละ 7 บาท	7 บาท
รวม		97 บาท
อื่นๆ 35 %		130.95 บาท
ราคาขายหน้าร้าน		259 บาท

ตารางที่ 26 : วิเคราะห์ราคาเสื้อกั๊ก (Vest)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุปการออกแบบและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการออกแบบ

การออกแบบผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกเครื่องแต่งกายสตรีในโครงการเป็นไปตามวัตถุประสงค์ โดยมีผลิตภัณฑ์ดังนี้

เสื้อกล้าม (Vest) 4 ตัว, ผ้าคลุมไหล่ (Shawl) 1 ผืน, สมุดบันทึก (Notebook) 1 เล่ม, กระเป๋าสะพายใบใหญ่ (Shoulder Bag) 1 ใบ, กระเป๋าใส่เครื่องสำอางค์ (Cosmetic Bag) 1 ใบ, กระเป๋าใส่เหรียญ (Purse) 5 ใบ, กระเป๋าใส่เอกสารเดินทาง (Passport Bag) 1 ใบ, ผ้าคาดผม (Headband) 1 ชิ้น และเข็มขัด (Obi Belt) 1 เส้น.

ข้อเสนอแนะของคณะกรรมการผู้ตรวจวิทยานิพนธ์ในขั้นตอนสุดท้าย

- สายของกระเป๋าสะพายไหล่ยาวไป
- สายของกระเป๋า Passport Bag ยาวไป อยากให้ดูเปรียบมากกว่านี้
- สายกระเป๋า Passport Bag ควรมีโลหะห่วงแบบกระเป๋าเพื่อความคงทน และการปรับขนาด
- เสื้อยืด ควรมีรายละเอียดของงานมากกว่านี้ เช่น มีป้ายคอเสื้อ
- ดอกไม้ของเสื้อยืดควรปักเลื่อมงานแบบใส่เพื่อสร้างมิติให้งานมากขึ้น
- ผลิตภัณฑ์ควรมีรายละเอียดของงานที่มากกว่านี้ เช่น ป้ายสินค้า
- ปอม ปอม (พูใหม่พรม) ดูไม่เกี่ยวข้องกับงานเพราะก่อนหน้านี้ยังไม่เคยนำมาใช้ แม้ว่าตัวปอมปอม จะมีความเกี่ยวข้องกับโนราห์
- ผ้าคลุมไหล่คูมีความแปลกแยกจากผลิตภัณฑ์ตัวอื่นๆ

ข้อเสนอแนะของนักศึกษา

- ศิลปะการแสดงพื้นเมืองแต่ละภาคของไทยเรานั้น มีเสน่ห์และคุณค่าความงามของความเป็นพื้นถิ่นแฝงอยู่ หากมีการศึกษาในรายละเอียดจะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในงานออกแบบได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อีกมาก สามารถสร้างความแตกต่างที่เป็นเอกลักษณ์และจุดเด่นที่น่าสนใจ เป็นจุดเริ่มต้นของนักออกแบปรุ่นใหม่ให้มองกลับมาเห็นเสน่ห์และความสำคัญ คุณค่าความเป็นไทยและเปิดมุมมองใหม่ๆในการออกแบบมากขึ้น

- การเลือกหัวข้อในการทำวิทยานิพนธ์ถือเป็นสิ่งสำคัญ นักศึกษาต้องใช้เวลาในการหาหัวข้อ เพื่อหาหัวข้อที่เหมาะสมที่สุด เช่น ความชอบ ความถนัด ความเป็นไปได้ และระยะเวลาที่เหมาะสม

- การวางแผนที่ดี การทำงานอย่างมีระบบในมุมมองที่ครอบคลุมภาพรวม เพราะหากใส่ใจรายละเอียดบางจุดมากเกินไป ไม่กล้าตัดสินใจ อาจทำให้ภาพรวมของงานไม่เสร็จ จะทำให้ผลงานออกมาไม่ดีสมกับความตั้งใจและความพยายามมากมายที่ทุ่มเทไป เพราะเวลาจำกัด

- ควรทำการทดลองให้หลากหลาย เพื่อมุมมองภาพกว้าง เป็นการเปิดความคิดเพื่อให้ได้รูปแบบที่เหมาะสมที่สุด

- เมื่อได้หัวข้อแล้ว ต้องมีความรักและภูมิใจในหัวข้อ ต้องเข้าใจหัวข้อตัวเองอย่างถ่องแท้ลึกซึ้ง เพราะจะทำให้มีพลังและความพยายามที่มากมาย เพื่อให้ผลงานออกมาสมบูรณ์ที่สุด.

บรรณานุกรม

บริษัทภูเก็ตแฟนตาซี จำกัด (มหาชน). 2550. **Phuket FantaSea The Ultimate Cultural Theme**

Park. (CD-ROM) : บริษัทภูเก็ตแฟนตาซี จำกัด (มหาชน).

บริษัทภูเก็ตแฟนตาซี จำกัด (มหาชน), 2550. **Phuket FantaSea Ultimate Cultural Theme Park**

(หนังสือภาพประกอบคำบรรยาย).

บุญญาวดี พงษ์ศิลา. 2550. **ตามรอยมโนราห์.** (Online). เข้าถึงได้จาก :

<http://lib.kru.ac.th/bsru/48/rLocal08/>

เบญจวรรณ ดั่งทอง. **โครงการออกแบบชุดเครื่องแต่งกายสตรีจากการศึกษาวัฒนธรรมการแต่งกายของลิก สำหรับบริษัท ISSUE.** คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2549

ภัตสร ทรัพย์เจริญพันธ์. **โครงการออกแบบชุดโปรแกรมการแต่งกายสตรีโดยได้แรงบันดาลใจจากหลักการประดิษฐ์งานใบตองให้แบรนด์ PLAYHOUND.** คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2549

ภิญโญ จิตธรรม, **ประวัติโนรา, อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ขุนอุปถัมภ์นราภะ: พ.ศ. 2527**

ภูเก็ตแฟนตาซี Phuket FantaSea (แผ่นพับ). 2550 : บริษัทภูเก็ตแฟนตาซี จำกัด (มหาชน).

ศิริกุล อัมรามร, **ให้สัมภาษณ์, 15 มิถุนายน 2550. อัจจิพร มัชฌิมกะ ผู้สัมภาษณ์. ข้อมูลเบื้องต้นและ**

ร้านขายของที่ระลึกของภูเก็ตแฟนตาซี. โทรศัพท์กรุงเทพ-ภูเก็ต.

ศิริกุล อัมรามร , **ให้สัมภาษณ์, 21 กรกฎาคม 2550. อัจจิพร มัชฌิมกะ ผู้สัมภาษณ์. ประวัติความ**

เป็นมาและร้านขายของที่ระลึกของภูเก็ตแฟนตาซี. ภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต.

สุทธิชัย ปทุมค่องทอง, **ที่ประเทศไทย ท่องเที่ยวแดนใต้, กรุงเทพฯ: พิมพ์ครั้งที่1 พ.ศ. 2549**

อภิสิทธิ์ ศรีแก้ววร. 2550. มโนราห์. (Online). เข้าถึงได้จาก : <http://www.moradokthai.com/manora.htm>

[com/manora.htm](http://www.moradokthai.com/manora.htm)

โนรา ศิลปะวัฒนธรรมของภาคใต้. (Online). เข้าถึงได้จาก :

<http://www.kanchanapisek.or.th/kp8/nora/history.html>

ประวัติความเป็นมาของโนราห์. (Online). เข้าถึงได้จาก :

<http://www.kanchanapisek.or.th/kp8/nora/history.html>

www.batikstory.com (The Batik Story)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบสอบถาม

คำชี้แจง การสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาในการทำวิทยานิพนธ์เรื่อง โครงการ ออกแบบเครื่องแต่งกายสตรีซึ่งได้แรงบันดาลใจจากศิลปการแสดงโนราห์ ให้ร้านจำหน่ายภูเก็ตแฟนตาซี จังหวัดภูเก็ต

นักศึกษาจึงขอความกรุณาท่านตอบแบบสอบถามด้วยความเป็นจริง โดยจะนำข้อมูล ไปวิเคราะห์ สรุปลผล และนำเสนอในภาพรวมเท่านั้น ไม่ระบุถึงตัวบุคคลแต่ประการใด

(ทำเครื่องหมาย ถูก / ตรงช่องว่าง ○)

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1.1 อายุ

- ต่ำกว่า 20 ปี ○ 20 – 25 ปี ○ 26 – 30 ปี ○ 31 – 35 ปี
○ 36 ปีขึ้นไป

1.3 ระดับการศึกษา

- ปวช./ปวส. ○ ปริญญาตรี ○ ปริญญาโท ○ ปริญญาเอก ○ อื่น.....

1.5 รายได้

- น้อยกว่า 10,000 บาท ○ 10,001 – 15,000 บาท
○ 15,001 – 20,000 บาท ○ 20,001 – 30,000 บาท
○ มากกว่า 30,000 บาท

ส่วนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับโนราห์

2.1 โนราห์ ในความคิดของคุณ คือ...

- นางมโนราห์ที่อยู่ในป่าหิมพานต์ จากเรื่องพระสุรนต์ - มโนราห์
○ ศิลปการแสดงของภาคใต้
○ อื่นๆ.....

2.2 ถ้ากล่าวถึง โนราห์ ที่เป็นศิลปการแสดงของภาคใต้ คุณจะคิดถึงอะไร (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

☐ การแต่งกายสีสันสดใสฉูดฉาด	☐ ลูกโป่งสี
☐ เส้นยาวๆ	☐ การรำขำแบบโนราห์
☐ ทำนองเสียงดนตรีโนราห์	☐ อื่นๆ

2.3 ถ้ากล่าวถึง โนราห์ ที่เป็นศิลปการแสดงของภาคใต้ คุณจะคิดถึงสีอะไร (สามารถเลือกได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ สีแดง	☐ สีส้ม	☐ สีเขียว	☐ สีเหลือง
☐ สีนํ้าเงิน	☐ สีดำ	☐ สีทอง	☐ อื่นๆ.....

2.4 ถ้าคุณได้ไปที่วัดภูเก็ตแพนตาซี จังหวัดภูเก็ต และสามารถซื้อเครื่องแต่งกายสตรีในคอลเลกชันโนราห์ได้ 5 ชิ้น คุณจะเลือกซื้ออะไรบ้าง (กรุณาเรียงตามลำดับความต้องการ)

เสื้อยืด	กระเป๋าสะพายขนาดใหญ่	กระเป๋าเครื่องสำอางค์
กระเป๋าใส่เหรียญ	ของใส่โทรศัพท์มือถือ	ผ้าคาดผม
เข็มขัด	ผ้าคลุมไหล่	สมุดโน้ต
หรือคุณอยากได้ผลิตภัณฑ์อื่นๆ.....		

2.5 คำจำกัดความ โนราห์ ของคุณคือ

.....

ส่วนที่ 3 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับหน้าที่การใช้งาน

3.1 ในกระเป๋าของคุณมีอุปกรณ์ใดบ้างที่คุณต้องพกพาไปไหนมาไหนด้วย

☐ กระเป๋าเงิน	☐ กระเป๋าใส่เศษเหรียญ	☐ โทรศัพท์มือถือ	☐ ฤกษ์เจบ้าน
☐ เครื่องสำอางค์	☐ อุปกรณ์ฟังเพลง	☐ ปากกาดินสอ	☐ สมุดโน้ต
☐ หนังสืออ่านเล่น	☐ กล้องถ่ายรูป	☐ แว่นตา	☐ ลูกอม
☐ ยา	☐ ร่ม	☐ อื่นๆ	

3.2 กระเป๋าใส่เหรียญของคุณมีเหรียญประมาณเท่าไร

เหรียญ 50 สตางค์	เหรียญ	เหรียญ 1 บาท	เหรียญ
เหรียญ 5 บาท	เหรียญ	เหรียญ 10 บาท	เหรียญ
อื่นๆ.....			

(ขอขอบคุณอย่างสูงในการให้ความร่วมมือและสละเวลาของท่าน)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติการศึกษา

ชื่อ นางสาว อัจจิพร มัชฌิมะ
 วัน/เดือน/ปีเกิด 6 กันยายน 2527
 ประวัติการศึกษา ระดับประถมศึกษา โรงเรียนบ้านทวดทอง
 สำเร็จการศึกษาปี 2529
 ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนกัลยาณีศรีธรรมราช
 สำเร็จการศึกษาปี 2545
 ระดับปริญญาตรี ภาควิชาศิลปอุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยี
 พระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
 สำเร็จการศึกษาปี 2550

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้